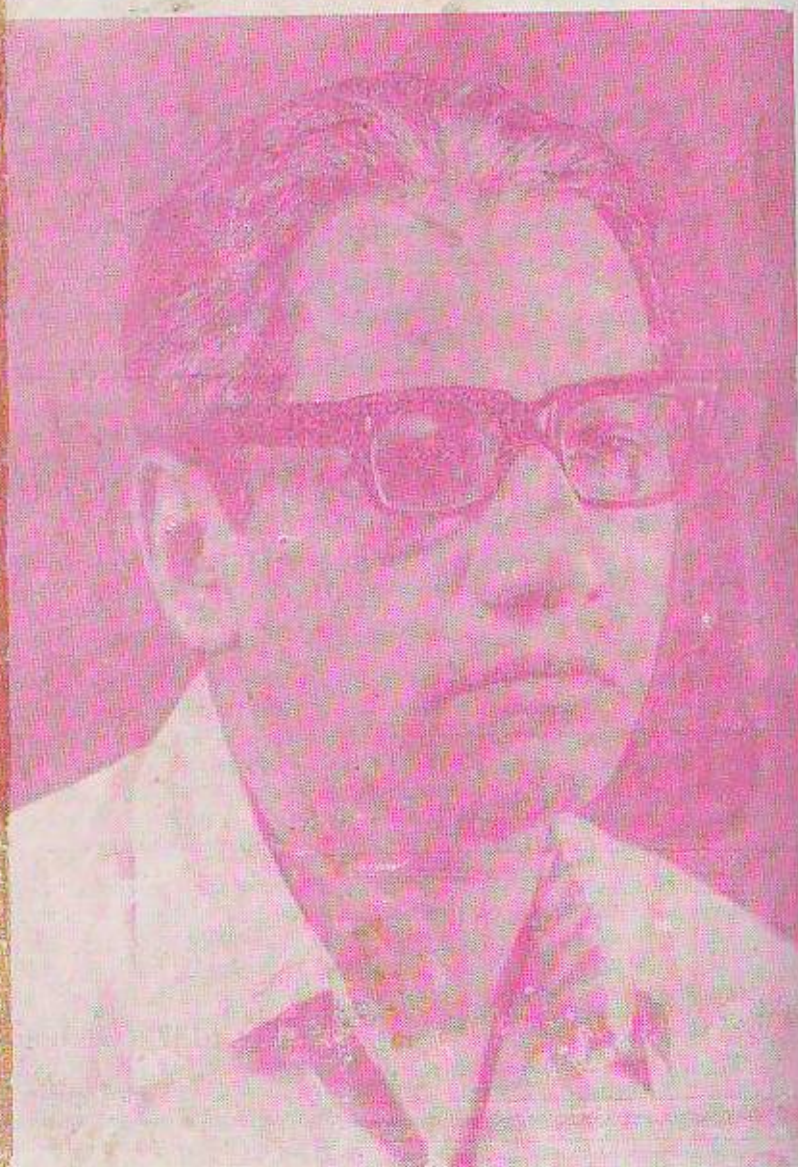


மலைமலை

MALLIKAI PROGRESSIVE MONTHLY MAGAZINE

மார்ச் 1983 விலை: ரூ. 2-50



அகில இந்திய மலையாள மக்கள்

Digitized by Noolaham Foundation
noolaham.org | aayanaham.org

*We assist to import any items especially
Japanese reconditioned Vehicles.*



Hussain Bros.

IMPORTERS OF RECONDITIONED VEHICLES &
INDENTING AGENTS

Importers of
**CHEMICALS
ELECTRICAL FITTINGS
HARDWARES
SUNDRIES
AND
GLASS WARES**

Telephone: 20712

Telegrams: Jubitee

137, Maliban Street,

Colombo - 11



'Mallikai' Progressive Monthly Magazine

175

டிசம்பர் — 1983

பத்தொன்பதாவது ஆண்டு

புத்தாண்டுச் சந்தாவைப் புதுப்பியுங்கள்

84 ம் ஆண்டு பிறக்கப் போகின்றது.

மல்லிகையின் கணிசமான சந்தாதாரர்களின் சந்தாக்களும் இந்த டிசம்பர் மாதத்துடன் முடிவடைந்து விட்டன. நண்பர்களும், இலக்கிய ஆர்வலர்களும் இந்தத் தகவலைத் தமது மேலான கவனத்தில் வைத்துச் செயலாற்றுவது நல்லது.

ஆண்டின் ஒவ்வொரு மாதங்களிலும் நாம் உங்களை நினைத்து, உங்களுடன் தொடர்பு கொண்டு வந்திருக்கின்றோம். நீங்கள் ஆண்டுக்கு ஒரு தடவை — ஒரேயொரு தடவை — எம்முடன் தொடர் வைக்கக் கூடாதா? என்று நியாயமான நமது மன வேட்கையை உங்கள் முன் சமர்ப்பிக்கின்றோம்.

வெளிவரும் சகல சிற்றிலக்கிய ஏடுகளைப் போலவே மல்லிகையும் விற்பனவு நிலையங்களை நம்பி வெளிவருவதல்ல. மாறாக, ஆர்வமும் தேடல் முயற்சியும் அக்கறையும் கொண்ட இலக்கியச் சுவைஞர்களான சந்தாதாரர்களைப் பெரும்பாலும் நம்பியே வெளிவருகின்றது. அவர்களது நீடித்த ஆதரவுதான் நம்முடைய அடிப்படைப் பலம் என்பதை நாம் எப்பொழுதுமே நன்றியுணர்வுடன் நினைவு கூர்ந்து வருகின்றோம்.

நமது பலமும் நமது ஆக்கச் சக்தியும் என நம்பும் நீங்கள் அசட்டையாக இருந்து விடக் கூடாது எனக் கேட்டுக் கொள்ளுகின்றோம். நமது அறிவிப்புக்காகக் காத்திராமல் சந்தாவை (ரூபா 35) உடன் அனுப்பி உதவினால் அது நமது வேலைப் பளுவில் கொஞ்சத்தை. நீங்களே சுமந்ததாக ஆகும் என்பதைத் தங்களின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகின்றோம்.

புதிய ஆண்டில் இன்னும் இன்னும் ஆக்க பூர்வமாகப் புதுப் புது விதங்களில் செயல்பட வேண்டும் என்பதே எமது பேரவா வாகும். உங்களுக்கு மனசில் என்ன மாதிரியான புது யோசனைகள்

தோன்றினாலும் தயவு செய்து அந்த எண்ணங்களை எமக்கு ஆலோசனைகளாக எழுத்தில் தாருங்கள்.

மல்லிகை ஆரம்பித்து இருபதாம் ஆண்டுக்குள் பிரவேசிக்க ஆயத்தமாகியுள்ளோம். கடந்த பத்தொன்பது ஆண்டுக் காலமாக நாம் வேருன்றி நின்று நிலைத்திருப்பதன் அடிப்படைக் காரணமே உங்களைப் பேயன்ற சந்தாதாரர்களின் பேராசையும் ஒத்துழைப்பும்தான் என்பதை நாம் என்றுமே மறப்பதில்லை.

உங்களின் முகவரிகளை மாதா மாதம் எழுதும்போது மாணசிகமாக உங்கள் முகங்கள் எமது ஞாபகத்திற்கு வருவதுண்டு. முன் பின் பழக்கமில்லாத முகங்களுக்காகவும் சேர்ந்து நமது மனதில் உங்கள் ஞாபகங்களுக்காகத் தலை சாய்த்துச் கொள்வோம்.

நமது உறவுகள், தொடர்புகள் வெறும் பொருளாதார ரீதியானவையல்ல என்பதை நாங்கள் அறிந்து வைத்துள்ளோம் என்பதை நீங்கள் புரிந்து வைத்திருப்பீர்கள். அந்தப் புனிதமான உறவின் நிமித்தமாகவே இந்த வேண்டுகோளை உங்கள் முன் சமர்ப்பிக்கின்றோம்.

ஒரு மகிழ்ச்சியான செய்தி. மல்லிகை நிறுவனம் சம்பந்தமாகச் சமீபத்தில் ஒரு தேவை ஏற்பட்டது. பணப் பிரச்சினை. அந்தத் தேவையை முதலில் கேள்விப்பட்டதும் அப்படியே சோர்ந்து போய் விட்டோம். நமது பொருளாதாரச் சக்திக்கு மீறிய நிலை என நினைத்து அப் பிரச்சினையைத் தட்டிக் கழிக்க முற்பட்டோம். ஆனால் மிக நெருக்கமான அன்பு நெஞ்சங்கள் விடவில்லை. உற்சாகப்படுத்தின. நாம் சற்றும் எதிர்பாராத இடங்களில் இருந்தெல்லாம் உதவும் கரங்கள் நீட்டப்பட்டன. நெஞ்சம் நெகிழ்ந்து விட்டது. பயந்த நிலை போய் சாதிக்க கூடிய குழந்தை ஏற்பட்டுள்ளது. இது மல்லிகைக்குப் பெரிய வெற்றி.

மல்லிகையின் மீது இத்தனை அபிமானம் வைத்து அதன் வளர்ச்சி ஒன்றையே பிரதானப்படுத்தி தக்க தருணத்தில் உதவத் தயாரான சகல அன்பர்களுக்கும் எமது நன்றி என்றென்றும் உரியதாகும்.

— ஆசிரியர்

முல்லை சிறப்பிதழ் மல்லிகையில்

முல்லைத்தீவு சிறப்பிதழாக 1984, மார்ச் மாத இதழ் வெளிவர இருக்கிறது. மலர் சம்பந்தமாகத் தொடர்பு கொள்ள விரும்புவர்கள் பின்வரும் முகவரியுடன் தொடர்பு கொள்ளவும்.

முகவரி:

முல்லைபுரான்

இரண்டாம் மைல்கல்,

வற்றாப்பளை,

முள்ளியவளை.

உருவாக்க உதவியவர்: கா. சந்திரசேகரம்

மல்லிகை 234 B, — கே. கே. எஸ். வீதி, யாழ்ப்பாணம்

மல்லிகையில் வரும் கதைகள், சம்பவங்கள் அனைத்தும் கற்பனையே



நாம் மறக்கவில்லை—

என்றும் மறக்கவும் மாட்டோம்!

நினைத்துப் பார்க்கவே ஆச்சரியமாக இருக்கின்றது! அதற்குள் ஓராண்டு ஓடிப்போய் மறைந்து விட்டது.

நேற்றுப் போல இருக்கிறது. அதற்குள் பன்னிரண்டு மாதங்கள் உருண்டோடிப் போய்விட்டன.

பேராசிரியர் கைலாசபதி நம்மை விட்டுப் பிரிந்து சென்று விட்ட இந்த ஓராண்டில் நாட்டில் எத்தனையோ சம்பவங்கள் நடந்தேறி விட்டன.

துயரமான, சோகமான, வெட்ககரமான, அவமானகரமான எத்தனையோ நிகழ்ச்சிகள் இந்த ஓராண்டிக்குள் இந்தத் தேசத்தில் நடந்து முடிந்து விட்டன.

இந்த நெருக்கடியான கால கட்டத்திலும் நாம் அவரை நினைவு கூர்ந்து வந்துள்ளோம்.

அவரது இழப்பால் ஒரு குடும்பம் கஷ்டப்படவில்லை; ஒரு பல்கலைக் கழக நிறுவனம் நஷ்டப்படவில்லை; இந்த நாடே இன்று நஷ்டப்பட்டுத் தவிக்கின்றது நவீன தமிழ் மொழியே விமரிசகத் தளமற்றுத் தயங்கித் திணறுகின்றது.

அவர் ஒரு கல்விமான்தான். அதற்காக மாத்திரம் நாம் அவரை மதித்துப் போற்றவில்லை. அவரோரு பல்கலைக்கழக நிறுவனத்தைச் சேர்ந்தவர்தான். அதற்காகவும் கூட நாம் அவரைப் போற்றிப் பாராட்டவில்லை. தனது மாணவப் பருவத்தில் இருந்தே இந்த நாட்டுப் படைப்பாளிகள் மீது தோழமைப் பாசம் கொண்டிருந்தவர்; நவீன தமிழ் வளர்ச்சியில் விஞ்ஞானப் பார்வை செலுத்தி அதைச் செழுமைப்படுத்தத் தன்னலியன்ற அனைத்தையும் செய்து வந்தவர். ஈழத் தமிழ் இலக்கியமும், கலையும் சர்வதேசத் தரத்திற்கு வளர வேண்டும்— வளர்க்கப்பட வேண்டும் என அயராது பாடுபட்டு உழைத்தவர்.

அதற்காகத்தான் நாம் அவரது ஞாபகத்திற்கு என்றென்றும் கலைதாழ்வுகளையெல்லாம் செலுத்துகின்றோம்.

யார் என்ன சொன்னபோதிலும் இந்த நாட்டில் இரண்டு பெரும் இலக்கிய மேதைகள் தோன்றிச் சமகாலத்தில் நம்முடன் நாமாகக் கைகோர்த்து நின்று செயலாற்றினார்கள்.

நமது காலகட்டத்தையே தமது செயலாலும் சிந்தனையாலும் செழுமைப்படுத்தினார்கள்.

அவர்களில் ஒருவர் மறைந்து விட்டார். அவர்தான் கைலாச பதி அவர்கள். மற்றவர் எமது மதிப்புக்கும் நெஞ்சார்ந்த மரியாதைக்குரிய சிவத்தம்பி அவர்கள்.

இந்த இருவரும் 'நமது நாட்டின் இலக்கியக் கண்களாகத் திகழ்நவர்கள்'.

அந்த இரு விழிசளில் ஒரு கண் திடீரெனக் குருடாகி விட்டது. ஈழத் தமிழ்த் தாய் இன்று ஒரு கண்ணுடன்தான் காட்சி தருகின்றாள்.

இது வெறும் புகழ்ச்சியல்ல. நானைய வரலாறு இதைத்தான் பகிரங்கமாகச் சொல்லப் போகின்றது.

நண்பர் கைலாசபதியின் மரணச் சூழ்நிலையில் நாம் அவரது இழப்பை இழந்ததாகவே கருதவில்லை. காலஞ் செல்லச் செல்ல அந்த இழப்பை நினைக்கும் பொழுது அப்படியே விக்கித்துப்போய் விடுகின்றோம் — எவ்வளவு பெரிய இழப்பு!

நடக்கும் சம்பவங்களைத் கோர்வைப் படுத்திப் பார்க்கும் பொழுதும் இன்று அவர் உயிருடன் இல்லையே என்ற ஏக்கம்தான் மனதில் நிழலாடுகின்றது.

நாம் அவரைத் தேவதையாக்கவில்லை; வழிபாடும் செய்யவில்லை.

அதே சமயம் அந்த ஆளுமை மிக்க சிந்தனையாளனின் இழப்பை ஏதோ சர்வ சாதாரணமான ஒரு நிகழ்ச்சி என நாம் அவட்சியமாக இருக்கவும் தயாராகவில்லை.

தமிழ் மொழி இருக்கும் வரை, மனுக் குலம் ஆரோக்கியமாகச் சிந்திக்கும் நல்ல சிந்தனை இருக்கும் வரை பேராசிரியரின் நாமம் என்றென்றும் நிலைத்திருக்கும்.

அவர் வாழ்ந்த காலத்தில் அவரது கருத்துக்களுடன் முரண்பட்டவர்கள் கூட, இன்று அவரது பேரிழப்பை உணர்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர். அவரது இலக்கிய ஆளுமையின் விமரிசனத் தாக்கத்தை மெய்யாகவே புரிந்து கொண்டிருக்கின்றனர்.

அவர் வெறும் தனி மனிதனை இருக்கவில்லை; இயங்கவில்லை. இந்த விஞ்ஞான யுகத்தில் விஞ்ஞான ரீதியான தத்துவ தரிசன வழிகாட்டலின் வெளிச்சத்தில்தான் அவர் தன்னை உருவாக்கிக் கொண்டார். எனவேதான் மற்றவர்களை விடத் தனித்துவமாகத் திகழுகின்றார் — எதிர்காலத்தில் திகழப் போகின்றார்.

நவீன தமிழ் இலக்கியத்தில் தனது சமுதாயப் பார்வையைத் துணிகரமாக வைத்துப் படைப்பாக்கம் செய்ததினால் பலத்த சர்ச்சைக்குள்ளாகிய எழுத்தாளர் டானியல்.

இவரது படைப்புக்கள் கற்பனை உருவங்களல்ல, நிஜ வாழ்வின் எதார்த்த வடிவங்கள்.

சந்தானிகள் இவரது எழுத்தின் கருவைக் கண்டு கோபாவேசங் கொண்டு துள்ளிக் குதித்த காலமொன்று இருந்தது — இது இவருக்கு வெற்றியே தவிர தோல்வியல்ல.

எப்பவோ இவரது உருவம் அட்டையில் வரவேண்டியது; வரவில்லை. இப்பொழுது அட்டைப்படமாக வெளிவருகின்றது.

— ஆசிரியர்

டானியல்

ஆவேச மனிதாயதவாதி

— கார்த்திகேச சிவத்தம்பி

1950 களில் இலங்கைத் தமிழிலக்கியத்தில் ஏற்பட்ட ஓர் 'அபிவிருத்தி' தமிழிலக்கிய வரலாற்றின் முக்கிய திருப்பு முனைகளில் ஒன்றாக அமைந்தது.

தமிழ்ச் சகலத்தின் அடிநிலை மக்களாக அமைந்தவர்களைப் பற்றி அவர்களுக்குத் தூரத்திலேயுள்ளவர்களும் அநுதாபமுள்ளவர்களும் எழுதிய நிலைபோய், அந்த அடிநிலை மக்களிடையேயிருந்து வந்து, அந்த அடிநிலை வாழ்க்கையை வாழ்ந்து கொண்டு, அதன் துக்கங்களை, அது வழங்கும் ஏலாமைகளை ஏற்றுக் கொண்டு, ஆனால் சமூக தத்துவக் கருத்து நிலைக்காகப் போராடும் இயக்கங்களின் அங்கத்தவர்களாக இலட்சிய நெறி

யுடன் வாழும் சிலர் தம்மைப் பற்றித் தாமே, எழுதும் நிலை ஏற்பட்டது.

இலக்கிய ஆசிரியர் பற்றிய பாரம்பரியத் தராதரங்கள் யாவும் அந்தக் கணத்திலே பறந்தன எனலாம்.

இலக்கியத்தின் உற்பத்தியிலும் நுகர்விலும் பெருமாறுதல் ஏற்பட்டன.

இந்த இலக்கியக் குரல் தமிழிலக்கியத்தின் உயிர்ப்பை விளங்கிக் கொண்ட அனைவரினதும் கவனத்தை ஈர்த்தது.

ஆக்க இலக்கியத்தில் ஒரு புதிய மரபு ஏற்பட்டது.

இந்தப் புதிய மரபின் எடுத்துக்காட்டாக, இம் மரபைப் பிரதிநிதித்துவப் படுத்துபவர்களாக இருவரது பெயர்கள் இலக்கிய உலகில் அடிபடத் தொடங்கின. இந்தப் புதிய இலக்கிய மாற்றத்தை விரும்பியோர் பெருமை சார்ந்த பரித்தவ்யத்துடனும், அம்மாற்றத்தை எதிர்த்தோர் திரிகரண சுத்தியான வெறுப்புடனும் அப்பெயர்களை உச்சரித்தனர்.

*டானியல், டொமினிக் ஜீவா' என்பதே அவ்விரு பெயர்களுமாகும்.

இருவரும் தாழ்த்தப்பட்ட சாதிகளைச் சேர்ந்தவர்கள். இருவரும் பொதுவுடைமை இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். இருவரும் இயக்கச் செயற்பாடு உடையவர்கள்.

இவர்கள் இருவரும் யாழ்ப்பாணத்தின் சமூக ஏற்றத் தாழ்வுகளை, சாதியை வரும் தீண்டாமையை, அது ஏற்படுத்தும் மனிதாயதச் சிதைவுகளை, அவற்றால் பாதிக்கப்பட்டவர்களாய், பாதிக்கப் பட்டவர்களிலிருந்து அந்நியப்படாதவர்களாய் எழுதினர். தோழர்களின் பெருமையாகவும் இலக்கியச் சநாதனவாதத்தின் தாக்குமையங்களாகவும் அமைந்தனர். இந்தப் பொருமையுணர்வும், தாக்கலும் காரண காரியத் தொடர்புடன் வளர்ந்தன. அரசியற் கருத்து வேறுபாடுகள் பிரித்தாலும் இலக்கியச் சாதனைகளில் இவர்கள் இரட்டையர்களாகவே கருதப்பட்டனர்.

டானியல் நான் கடந்த முப்பது வருடங்களாக அறிவேன். டானியல் என்ற மனிதனையும் அவரது எழுத்தையும் இணைத்துப் பார்க்கும் பொழுது

ஒரு உண்மை புலனாகின்றது. சமூக முற்போக்கு இயக்கத்தின் பல்வேறு அமிசங்களுள் ஒன்றான தீண்டாமை எதிர்ப்பியக்கத்தில் டானியலின் ஈடுபாடு பூரணமானது. யாழ்ப்பாணச் சமூக அமைப்பின் பிரதான முரண்பாடாகச் சாதிக் கொடூரத்தையே டானியல் கருத்திற்கொண்டு வந்துள்ளார். டானியலின் அரசியற் போக்கினை இப்பண்பே தீர்மானித்துள்ளது எனலாம்.

டானியலின் இன்னொரு முக்கிய பண்பு அவர் நிறைய எழுதியுள்ளமையாகும். இது தரப் பிரச்சினைகளைப் பல தடவைகளிற் கிளப்பியுள்ளதெனினும், சாதிக் கொடூரத்தைச் சித்தரிப்பதையே தனது முக்கிய இலக்கியப் பணியாகக் கொண்டுள்ள டானியல், இக் குற்றச் சாட்டுப் பற்றி அதிகம் 'அலட்டிக்' கொள்வதாகத் தெரியவில்லை.

இந்தப் பிரச்சினையைத்தனது உணர்வு வட்டமாகவும் இயக்கத்தன்மையாகவும் கொண்ட டானியல், தனது எழுத்துக்களில், இந்தச் சமூகக் கொடூரங்களை தானே 'காண்பவராக' எழுதுகிறார். இதனால் டானியலின் எழுத்தில் சம்பவக் கோர்வைகளையும், கட்புலத் தெளிவுடைய சித்திரிப்பையும் காணலாம். டானியலின் நடையில் விவாதத்திலும் பார்க்க விவரணம்தான் அதிகமாக இருக்கும்.

இதனாலேதான் டானியலின் எழுத்துக்கள் இப்பிரச்சினை பற்றி எழுதிய மற்றைய எந்த எழுத்தாளர்களிலும் பார்க்க சமூக வரலாற்றுக்கான சான்றாக அமைந்துள்ளன. இவ்வகையில் அண்மையில் வெளிவரவுள்ள 'அடிமைகள்' மிக முக்கியமான ஒரு பண்பாகும்.

டானியலின் எழுத்துக்கள்கிளப்பும் பல்வேறு பிரச்சினைகளுள் ஒன்று, அவரது எழுத்துக்கள் வழியாக வரும் யாழ்ப்பாண உயர் சமூகத்தினர் பற்றிய அடிநிலை மக்களின் பார்வையேயாகும்.

நான் முன்னர் ஒருமுறை கூறியது போன்று, டானியல், டொமினிக் ஜீவாவின் எழுத்துக்கள், சைவத் தமிழ்ப் பாரம்பரியம் மிக்க கவனத்துடன் கட்டியெழுப்பிய சமூகப் பாரம்பரியத்தின் இருண்ட பகுதியின் சித்திரிப்புக்களாக அமைந்துள்ளன.

இதனாலேதான் ஒவ்வொரு முறையும் டானியல் எழுத சில 'மன அசௌகரியங்கள்' ஏற்படுகின்றன.

ஆனால் நாம் ஒரு விடயத்தை மறந்து விடுகிறோம். ஆக்க இலக்கிய கர்த்தன் தனது சமூகப் பிரக்ஞையிலே உள்ளவற்றையே எழுத முடியும். அவை தவறாகவோ, அல்லது அசௌகரியமானதொன்றாகவோ இருக்கலாம். ஆனால் அவன் அதைத் தவிர வேறென்றையும் எழுத முடியாது. கலீப்காவென்றால் என்ன? ஜானகிராமன் என்றால் என்ன? டானியல், டொமினிக் ஜீவா என்றால் என்ன? இது பொது விதி.

இதில் முக்கியமான வினா என்னவெனில், இந்தப் பிரக்ஞை அவர்களது படைப்பாற்றலுக்கும் முற்போக்கான சமூக விளக்கத்துக்கும் இடையூறுக இருக்கின்றதா என்பதே.

டானியலின் எழுத்துக்களுக்கான ஒரு நியாயப்பாடு உண்டு. யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில் சாதிகாரணமாக சமூக ஒடுக்குமுறை இருக்கும்வரை டானியல்கள் இருந்து கொண்டே இருப்பார்

கள். அந்தப் பிரச்சினையை மறைத்துக் கொண்டு இப்படி எழுதலாமா என்று கேட்பது நியாயமற்றது.

டானியல், டொமினிக் ஜீவா எமது சமூக வரலாற்றின் ஒரு கட்டமாக அமைபவர்கள்.

டானியலிடம் நான் காணும் முக்கிய சிறப்பு, அவரது நட்புணர்வாகும்.

1950 களில் இருந்த டானியல் அன்று, இன்றைய டானியல். பல மாற்றங்கள். ஆனால் இந்த இந்த மாற்றங்களிடையே காணப்படும் ஒரு தொடர்புணர்வு.

சமூகக் கொடூரங்களுக்கெதிராகக் குரலெழுப்பும் ஆவேச மனிதாயதவாதக் குரல் டானியலுடையது.

இந்தக் குரல் நீண்டு நின்று ஒலிக்க வேண்டும் என்பது எனது அவா. *

இலக்கியத்தை நேசிக்கும் நண்பர்கள் யாராவது உங்களுக்கு இருக்கின்றார்களா? அவர்களது முகவரியை எமக்குத் தந்து தவுங்கள். நாம் மாதிரிக்கு அவர்களுக்கு மல்லிகை ஓர் இதழை அனுப்பி வைத்துத் தொடர்பு கொள்ள விரும்புகின்றோம்.

ஒருவர் எத்தனை முகவரிகளையும் அனுப்பலாம்.

— ஆசிரியர்



பொதுமக்களுக்கும், வர்த்தகப் பெருமக்களுக்கும்
பயன்தரக்கூடிய நல்ல பல சேவைகளை
நாணயத்துடன் அளித்துவரும்

மஸ்ரி சேவிசஸ்

தாபனத்தார்.

மாணவ மாணவியர்களும்
அலுவலகங்களில் பணிபுரிபவர்களும்
அயல்நாடு செல்லவிருப்பவர்களும்
அறிவை விருத்தி செய்ய ஆசைப்படுபவர்களும்
பிரயாணச் செலவையும்,
போக்கு வரத்து நெரிசலையும்,
போதிய நேரமின்மையும்
தவிர்த்து—
வீட்டில் இருந்தபடியே
வேண்டிய நேரத்தில்
மிக இலகுவான முறையில்
குறுகிய காலத்திற்குள்
ஆங்கிலம் படித்துப் பயனடையக்கூடிய வகையில்
விரைவில் ஆரம்பிக்கவிருக்கும்

அஞ்சல் வழி ஆங்கிலம்

விபரங்களுக்கும், விண்ணப்பப் படிவத்திற்கும்
எழுத வேண்டிய முகவரி:

மஸ்ரி சேவிசஸ்

37 (351) மணிக்கூட்டு வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

அநுதாபம்

கடந்த 82 ம் ஆண்டு ஆகஸ்டில் வெளிவந்த பதினெட்டாவது
ஆண்டு மலரில் திரு. கந்தையா நடேசன் 'இலங்கை இலக்கியமும்
அதன் எதிரணியினர்களான மரபுப் பண்டிதர்களும் மார்க்ஸீஸப்
பண்டிதர்களும்' என்றொரு விவாதக் கட்டுரையை ஆரம்பித்தார்.
அதையொட்டிப் பல்வேறு கருத்துக்கள் கட்டுரையாகத் தொடர்ந்து
மல்லிகையில் வெளிவந்தன. முடிவாக அக்கட்டுரைகளுக்குப் பதில
ளிக்கும் வகையில் அவரே அவ் விவாதத்தை முடித்து வைக்கிறார்.

— ஆசிரியர்

ஆனை பார்த்தவர்களுக்காக அநுதாபப்படுகிறேன்....

—கந்தையா நடேசன்

மரபுப் போராட்டம் என்
பது முற்று முழுதான 'இழிச
னர் வழக்குப் போராட்டம்'
தான் என்று நான் எங்குமே
குறிப்பிடவில்லை, எனவே மரபுப்
போராட்டம் பற்றிய விபரணங்
களைத் தருவதைத் தவிர்த்துக்
கொண்டேன். இதனைப் புரிந்து
கொள்ளாமலோ அல்லது புரிந்து
கொள்ளக் கூடாது என்று கரு
தியோ பலர் தங்கள் கருத்துக்
களை வெளியிட்டுள்ளார்கள். இந்
தத் தடுமாற்றத்தின் காரண
மாகவே,

'ஒன்றை அழுத்தமாகக்
கூறிவைக்க வேண்டும். ஓர் உலக
வியாபகமான இயக்கத்துக்கு
(சோசலிச) எதிராக நிகழ்த்தப்
பட்ட போராட்டத்தை கேவ

லம், சாதிக்காக நிகழ்த்தப்பட்ட
போராட்டமென க. ந. நிறுவ
முயல்வது எவ்வளவு நபஞ்சக
மானது' என வன்னியகுலமும்,

க. ந. இலங்கை முற்போக்கு
எழுத்தாளர் சங்கம் நடாத்திய
பயனுறுதியான போராட்டங்
களைச் சாதிப் போராட்டத்து
டன் மட்டும் இணைத்து திருப்தி
யடைகிறார் போலும்' என
அதைரட்சகனும் சொல்ல
நேர்ந்தது போலும்!

இந்த இடத்தில் ஒன்றை
உறுதியாகக் குறிப்பிட வேண்
டும். சாதி ஒடுக்குமுறைகளைப்
பேண வேண்டும் என்ற நோக்
கத்துடன் நடத்தப்பட்ட ஒரு
போராட்டம்: சோசலிசத்துக்

கெதிராக நிகழ்த்தப்பட்ட ஒரு போராட்டமுந்தான் என்பதை இவர்கள் ஏன்தான் விளங்கிக் கொள்ளவில்லையோ! வர்க்கம்—சாதி என்பவற்றுக்கிடையே இவர்களுக்குள்ள குழப்பந்தான் இத்தகைய கருத்துக்களை வெளியிடுவதற்கான காரணமென நான் கருதுகின்றேன்.

எனது கட்டுரையிற் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள 'மார்க்ஸிஸப் பண்டிதர்களின்' சார்பில் தமது பக்க நியாயங்களை எடுத்துச் சொல்ல வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தின் பேரில் 'அலை'ப் பயணி ஏதோ சிலவற்றைச் சொல்லலாம் என்று எத்தனித்திருக்கிறார். அதேசமயம், 'ஆலை' ஏதோ பெரிதாகச் சொல்ல வருவது போன்ற ஆர்ப்பாட்டத்துடனான இக் கட்டுரை பற்றிப் பெரிதாக அலட்டிக் கொள்ளத் தேவையில்லை' எனக் குறிப்பிட்டு உண்மையில் எனது கட்டுரையில் தெரிவிக்கப்பட்ட கருத்துக்களை மறுதலிக்க இயலாது தப்பித்துக் கொள்கிறார். அதே வேளையில் எனது கட்டுரையில் சுட்டிக் காட்டப்பெற்ற கருத்துக்கள் மிகச் சரியானவை என்பதனை நிரூபிக்கத் தகுந்தவண்ணம் டானியல், டொமினிக ஜீவா இருவரையும் சாடுவதையே சிறப்புறச் செய்து முடித்துள்ளார். இன்னோர் இடத்தில், 'டொமினிக் ஜீவா, டானியல், தெனியான் போன்றவர்கள் பல்கலைக்கழகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் மீதான காழ்ப்பினைப் பல சந்தர்ப்பங்களில் வெளிக்காட்டி வந்துள்ளனர்' எனவும் குறிப்பிட்டுள்ளார். இக்கருத்தினை அங்கீகரிக்கும் வகையில் 'ஏலவே அவரது (சு.ந.) இரத்தத்தில் ஊறிய பல்கலைக் கழகக்காரர் மீதான அவர்ஜியும், மேற்கோளுக்கு மட்டும் தாராளமாய் குகிற வேடிக்கையும் மனம்

கொள்ளத்தக்கவை' என அடைப்புக்குறிக்குள் டெஜகநாதனும் குறிப்பிடுகின்றார். இவர்கள் இருவருக்கும் இவ்விடத்தில் ஒன்றைத் தெளிவாகச் சொல்லி வைக்க விரும்புகின்றேன். பல்கலைக் கழகக்காரர்களோ அல்லது வேறு எவராகவோ இருந்தாலும், தவறுகளைத் தவறுகள் என்று சுட்டிக் காட்டுவதும் போற்ற வேண்டிய இடத்தில் போற்றுவதுந்தான் நேர்மையான இலக்கியவாதியின் போக்காக அமையும். சுய வீரியம் எதுவுமின்றி, தாம் அவ்வப்போது வெளியிடும் கருத்துக்களுக்காக வேண்டிப் பல்கலைக்கழகம் சார்ந்தவர்களின் பாதங்களை வருடிக் கொண்டிருப்பவர்கள் உதிராடிக் கொண்டே இருப்பார்கள். இந்த நவீன சுயம்வரக் கோமாளிகளின் பார்வையில் எல்லோரும் கோமாளிகளாகத்தானே தோன்றுவார்கள்! 'சில சிறுகதைகளைத் தரமாக இருப்பதாகவும், மல்லிகை போன்ற இலக்கியச் சஞ்சிகைகளில் எழுதுங்கள் என்றும், எழுதும் தொகையைக் குறைத்து மல்லிகையில் தொடர்ந்து சில காலம் எழுதி வந்தால் உருவாகி விடுவீர்கள்' எனக் கைலாசபதியினால் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டுத் தத் தெடுக்கப்பட்ட முற்போக்கு ஜெகநாதன், அடுத்த நூலுக்கான முன்னுரையை அவரிடமே பெற்றுக் கொள்ளும் ஆதங்கத்துடன் இருந்த ஜெகநாதன், சிறுகதைத் தொகுப்புக்கான முன்னுரையை வேறொரு பேராசிரியரிடம் பெற்றுக் கொண்ட ஜெகநாதன், பல்கலைக்கழகம் சார்ந்தவர்களுக்குச் சல்லாரி போடுவதே தமது இலக்கிய சேவையின் கதிமோட்சமாகக் கொள்வது அப்படியொன்றும் வியப்புக்குரிய காரியமாகி விடாது. அவர்களோடு என்றுமே இணக்கமாக இருந்து ஆசீர்வாதம் வாங்கிக் கொண்டிருக்க

லாம். அப்படியான அந்தரங்க நோக்கம் எதுவுமில்லாதவர்கள், தவறைத் தவறென்று சுட்டுவதும், போற்ற வேண்டிய சமயத்தில் போற்றுவதும் எந்த வகையில் குற்றமாகிவிட முடியும்? இப்படிக்குற்றம் சுமத்துதன் மூலம் பல்கலைக் கழகக்காரர்களின் 'நேச நோக்கை' மேலும் வலுப்படுத்திக் கொள்ளலாம் என்பது பயணிக்கும் ஜெகநாதனுக்குமுள்ள ஒரே ஆதங்கமா? முன்னுரை வாங்குவதும், மேற்கோள் காட்டுவதும், நூல் வெளியிட்டு விழாக்களுக்கு அழைப்பதும் இவர்களுக்குத் தவறாகத் தோன்றாமல் இருக்க வேண்டுமானால், இவர்கள் பல்கலைக் கழகக்காரர்களை விட்டுத் தமது சுயத்திலே காலான்றி நிற்க வேண்டுமே!

டொமினிக் ஜீவா, டானியல் இருவரையும் முதன்மைப்படுத்த விரும்புகின்றேன் என மற்றவர்கள் முன்வைத்த குற்றச்சாட்டினையே, 'அருகி வரும் சாதியுணர்வை எதற்காக அடிக் கடி கிண்டிக் கிளறி புத்துணர்வு பெறச் செய்கின்றீர்கள்' என்று இன்னொரு தொனியில் கங்காதரன் கேட்கின்றார். இவருக்கு ஒன்றை மாத்திரம் சொல்லி வைக்கலாம். இன்றைய சமூக, அரசியற் சூழ்நிலையில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களில் ஒரு பகுதியினரின் ஜீவாதாரமாக விளங்கும் கள்ளந் தவறனைகள் தீழுட்டி எரிக்கப்படுவதனைக் கவனத்துக்குக் கொண்டால் புரியாதவைகள் எல்லாமே இலகுவாகப் புரிந்துவிடும். கொடுமைகளை இல்லையென்று மறுப்பதுவும் ஒரு வகை மேலாண்மைக் குணந்தான்.

இறுதியாக, ஒன்றுமில்லாத எல்லாமறிந்த குழப்பம் பற்றிக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லி வைக்க

வேண்டியதாகின்றது. எனது முதற் கட்டுரையைத் தொடர்ந்து பலரும் தங்கள் கருத்துக்களைத் வெளியிட்டார்கள். அவர்களுள் எனது கருத்தை மறுதலித்து தங்கள் கருத்துக்களை வெளியிட்டவர்களுள், இறுதிக் கட்டுரையாளராக விளங்குபவர் காவலூர் ஜெகநாதன். பலருடைய கட்டுரைகளுக்குப் பின் 'எழுதியிருக்கும் அவரது கட்டுரையில் சுயமாக ஒன்றுமிருக்காது என்பது விஷயம் அறிந்தவர்கள் உணரக்கூடிய பரம இரகசியம். முன் சொன்னவர்களது கருத்துக்களைத் தொட்டுத் தொட்டு அருட்டிப் பார்த்திருக்கின்றார். கான்டேகர் பாணியில் கட்டுரைக்கிடையே உருவாக் கதை ஒன்றையும் எடுத்துப் பொருத்தி இருக்கின்றார். இவற்றைவிடக் குடுகுடுப்பைக்காரன் போல, இச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி தானும் முற்போக்கணியைச் சார்ந்தவர் என்பதை அறிவித்துவிட வேண்டுமென்ற அவசரத்தை வெளிப்படுத்துகின்றார்.

மார்க்ஸிஸப் பண்டிதர்கள் முற்போக்கு அணியைச் சேர்ந்தவர்களுள் குறிப்பாக ஒரு சிலரைத் தாக்கி வருகின்றார்கள். இவ்வாறு தாக்கப்படுபவர்களுள் ஒருவரைப் பற்றி மிகக் கீழ்த்தரமாக எழுதிக் கொண்டு தனது சொந்தப் பெயரைத் தவிர்த்து வேறு பெயரில் அக் கட்டுரையை வெளியிடுவதற்கு ஒடித்திரிந்தவர்களையும் நாம் அறிவோம். வேண்டுமானால், எழுதியவரின் சொந்தப் பெயரில் அக்கட்டுரையைப் பிரசுரிக்க லாமெனப் பத்திரிகை ஆசிரியர் தெரிவித்தபோது, கட்டுரைப் பிரதியைப் பறித்தெடுத்துக் கொண்டோடைய தெம்புள்ள எழுத்தாளர்களையும் அறிந்து வைத்திருக்கின்றோம். இவர்கள்

ளெல்லாம் முற்போக்கணியைச் சார்ந்தவர் என்று சொல்லிக் கொள்வதால் அவர்களுக்கு நட்ட மில்லை. ஆனால் கருத்துக்களை முன்வைக்கும்போது தமது பின் புறத்தில் ஏதோ கிணுகிணுப் பதை மறந்துவிடக் கூடாது. தமது நாற்றத்தை மற்றவர்கள் அறிந்துவிடப் போகின்றார்களே என்ற அச்சத்தினால் முன்னெச் சரிக்கையாக 'ஏதோமணக்குது, ஏதோ மணக்குது' என்று கூறி மற்றவர்களின்மேல் நாற்றமடிப் பதாகச் சொல்லித் தாம் தப்பித் துக் கொள்ள வழி தேடக் கூடாது.

*இந்நிலையில் க. ந. முன் வைக்கிற தவறான கருத்துக்க ளும் முடிவுகளும் ஊறு விளைவிப் பனவல்லவா? எனின் மறைமுக மாக இதன் சேவை என்ன? வெளிச்சமாக இருக்கிற வரலாற் றுப் பாதையில் க. ந. போன்ற வர்களும் அவரே விவரிக்கின்ற பட்டியலில் தலைமையிடம் பிடித்துவிடுவாரோ என்பது தான் எமது கவலையெல்லாம்' எனப் பெரிதாகக் கவலைப்பட் டுக் கொள்ளும் ஜெகநாதனுக்கு ஒன்றை அறிவுறுத்தலாம். அவர் கூறுகின்ற பட்டியலில் (இருவ ரின் பெயர் ஒரு பட்டியலாக அ வ ரு க் கு த் தோன்றுகிறது) தலைமை இடமோ அல்லது வர லாற்று வழிவருகின்ற இடமோ நிச்சயம் ஜெகநாதனுக்குக் கிடைக்கப் போவதில்லை. அப்ப டிக் கிடைக்குமென்ற நம்பிக்கை யினால்தான் இவ்வாறெல்லாம் அவர் அலட்டிக் கொள்ளுகிறார் என்றால் அதன் இரகசியம் நான் அறியாத ஒன்றென்பதை ஒப்புக் கொண்டுதான் ஆக வேண்டும்.

இன்று நடைபெறுக்கின்ற இலக்கியப் போராட்டத்தின் ஓரம்சமாக — அடித்தளமாக சாதி அமைப்பு அமைந்துள்ளது

என்ற எனது வாதத்தை எதிர்க் கின்றவர்களுக்கு ஒன்று கூறி வைக்கலாம். இலங்கைத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியின் பல்வேறு அம்சங்களைப் பார்க்கும் போது, இந்த வளர்ச்சியைப் பார்ப்ப தற்கு இதுவும் (சாதி அமைப்பு) ஒரு முக்கியமான தடயமாகும். இலக்கியம் பற்றிய, எழுத்தா ளர்கள் பற்றிய பிரச்சினைகளை விளங்கிக் கொள்வதற்கு இதுவும் ஒரு கண்ணோட்டம் என்பதனை நினைந்துத்துகின்ற பல்வேறு தடயங்கள் உள்ளன. இலங்கைத் தமிழ் வாழ்க்கையில் முக்கிய மாக யாழ்ப்பாணத்து வாழ்க் கையில் இதுவும் பிரதானமான சமூக முரண்பாடுகளில் ஒன்றென் பதை நாம் மறந்துவிடலாகாது. இந்த முரண்பாடு இருக்கக்கூடா தென்பது ஒன்று: இல்லையென் பது இன்னொன்று. எனது கட் டுரை மூலம் இதனைத்தான் தனி யொரு முரண்பாடாக நான் கொள்ளவில்லை. இதுவும் ஒன் றென்பதே எனது உறுதியான எண்ணம். இதனை விளங்கிக் கொள்ளாது யாழ்ப்பாணத்துச் சமூக முரண்பாட்டை விளங்கிக் கொள்ள முடியாது. யாழ்ப்பா ணத்துச் சமூக முரண்பாட்டை விளங்கிக் கொள்ளாத இடத்து, எனது கட்டுரை குழப்பமான தாகவே தோன்றும். இ. மு. எ. சங்கத்தின் வரலாற்றை எழுதிய வர்கள் நான் குறிப்பிடும் சாதி பற்றிய முரண்பாட்டை அழுத் தங் கொடுக்காமல் விட்டுப் போயிருக்கிறார்கள். விடுபட்டுப் போன அந்த முரண்பாட்டை எடுத்து முன்வைக்கும் போது, ஏனைய அம்சங்களைவிட, இந்தச் சாதி முரண்பாடு பிரதானப் படுத்தப்படுவது போலச் சிலருக் குத் தோன்றலாம். அதனால் உண்மைகள் மறைக்கப்பட வேண்டுமென்பதில்லை. 'இழிச னர் வழக்கு' என்ற குரலின் அடித்தளத்தில் சாதியும் பிர

தான அம்சங்களுள் ஒன்றாக இருந்தது என்பதனை யாவரும் ஒப்புக் கொண்டுதான் ஆக வேண்டும்.

*இந்தச் சுருதியைப் பார்த் தால், சாலகதியில் பஞ்சமர் களின் எழுத்தாளர் சங்கங்கள் உருவானாலும் உருவாகலாம் என்று எண்ணத் தோன்றுகின் றது' என எவரும் அச்சமுற வேண்டியதில்லை. யாழ்ப்பாணத் தின் சமூக வாழ்க்கையில் கடந்த முப்பது ஆண்டுக் காலத்தில் முதன் முதல் தீண்டாமை ஒழிக் கப்பட்டது இலக்கியத்தில்தான். கலைத்துறையிற் கூட அல்ல. அதன் உள்ளீடான போராட் டத்தை எடுத்துச் சொல்வதே எனது கட்டுரையின் பிரதான அம்சமாக அமைந்தது. எனவே புதிதாக ஒரு பஞ்சமர் எழுத் தாளர் சங்கம் இனிமேல் தோன்ற வேண்டிய அவசியம் எதுவும் நேர்ந்துவிடாது. அதே சமயம் முரண்பாடுகளை விளங் கிக் கொள்ளாது, பூகி மெழுகிக் கொண்டு முற்போக்காளர்களா

கக் காட்டிக் கொள்ள வேண்டி யது அவசியமுமில்லை.

எனது பதிற் கட்டுரை சம் பந்தமாக முடிவாக ஒன்றைச் சொல்லியாக வேண்டும். கா. சிவத்தம்பி அவர்கள் அடிக் கடி ஒன்றைக் கூறுவார்கள். *முதற் கல்லை நாங்கள் போடக் கூடாது. இரண்டாவது கல்லைப் போடுவதற்குப் பின் நிற்கக் கூடாது' (கா. சி. இன் மேற் கோள் காட்டுவதையிட்டு பயணி யும் ஜெகநாதனும் என்னை மன் னித்தருள்வார்களாக!) நான் எவருக்கும் முதற் கல்லுப் போடு பவன் அல்லன். எனது முதற் கட்டுரையைத் தொடர்ந்து யார் எந்தத் தொனியில் கருத்து வெளியிட்டுள்ளார்களோ, அவர் களுக்கு அவர்கள் பாணியிற் சொன்னால்தான் விளங்குமென் பதை மனத்தில் கொண்டே இப்பதிற் கட்டுரையை எழுதி னேன். அவர்கள் அவசரத்தில் ஆனையைப் பார்த்தார்கள். அவர்களுக்காக அநுதாபப்படு கிறேன். (முற்றும்)

பஸ் நிலையத்திற்கு அணித்தாகக் கரையோர வீதிகளில் திராட் சைப்பழம் விற்பவர்கள் கூவிக் கூவி விற்பனவு செய்தார்கள்.

நவீன உடை தரித்த யுவதி ஒருத்தி ஒவ்வொரு இடத்திலும் நின்று இரண்டொரு பழங்களை எடுத்துச் சுவை பார்த்துவிட்டு முகத்தைச் சுளித்தபடியே அடுத்த அடுத்த கடைகளுக்கும் சென்று கொண்டிருந்தாள். ஒரு இடத்திலும் வாங்கவில்லை.

கடைசியாக ஒரு இடத்தில் நின்று பழங்களைச் சுவை பார்த்து விட்டு முகத்தைச் சுளித்தபடி திரும்பினாள். கடைக்கார இளைஞன் தடுத்தான். 'இந்தாம்பா கால்றுத்தல் காசு ரண்டு ரூபாவைத் தந்துவிட்டுப் போ' என்று குரல் கொடுத்தான்.

'ஏன் நான் ரெண்டு பழந்தானே எடுத்தனன்?'

'ஓமோம். உன்னை எல்லாக் கடையிலுமிருந்து பார்த்துக் கொண்டே இருக்கிறன். எல்லாமாச் சேத்துத்தான் கால்றுத்தல்'

பேசாமல் இரண்டு ரூபாவைக் கொடுத்துவிட்டு அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றாள் அவள்.

தந்திரம்

ச. முருகானந்தன்

6T ரியமறுத்து அடம்பிடித்த ஈர விறகுகளைக் குனிந்து ஊதி விட்டு நிமிரிந்த செல்லம்மாவை கரிய நிறத்தில் படை படையாய் மிதந்து வந்த புகை மண்டலம் திணை வைக்கவே, மூச்சு முட்டு வது போல இருந்தது. 'மாரி வந்திட்டால் இந்த ஆய்க்கினை தான். காய்ஞ்ச விறகாய் எடுத்து நனையாமல் ஒத்தாப்புக்குள்ளே குவிச்ச வைச்சிருக்கலாம். இவள் பிள்ளைக்கு இதுகளுக்கெங்கை நேரம்? பள்ளிக்குடம் முடிஞ்ச வந்தால், ஒரு பிடி சாப்பிட்டுப் பழையபடி 'ரீயூசன்' எண்டு வெளிக்கிட்டுடுவன்' என அங்கலாய்த்துக் கொண்ட செல்லம்மா, தன் முயற்சியில் சற்றும் மனம் தளராத விக்கிரமன் போல மறுபடியும் அடுப்பை ஊத ஆரம்பித்தாள். நீண்ட நேர பகிரதப் பிரயத்தனத்தின் பின்னர் அவள் தன் முயற்சியில் வெற்றி கண்டாள். அடுப்பு விளாசி எரிய ஆரம்பித்தது.

அரிசிப் பாணையை நோட்டம் விட்டபோது ஒரு சுண்டு வரையில்தான் இருந்தது. சமாளிக்க வேண்டியதுதான் என எண்ணிக் கொண்டாள். வீட்டில் அப்படி என்ன கண்பேரா இருக்கிறார்கள்? அவள், மகள் ஆக இரண்டு சேவன்கள்தானே! மேல

திமகாக ஒரு நாய்! அவ்வளவு தான், கறிக்கு என்ன செய்யலாம் என்று யாசித்த போது, முற்றத்து முருங்கை மரம் கை கொடுத்தது. முருங்கைக் காய் பிரட்டல் — கொஞ்சம் தண்ணீர்ப்பதமாய் வைக்கலாம்; முருங்கையிலேயில் ஒரு சுண்டல் — இன்றைய பொழுது பிரச்சினை யின்றிக் கடந்து விடும்.

செல்லம்மாவின் கணவன் கந்தையா கமம்தான் செய்து வந்தான். அடிமை, குடிமை வேலைகளுக்கு முழுக்குப் போட்ட ஆரம்ப நாட்களில் மிகவும் கஷ்டப்பட்டதான் செய்தார்கள், எனினும் குத்தகை நிலத்தில் அவர்கள் சிந்திய வியர்வை வீண்போகவில்லை. பத்து வருடங்களுக்குள்ளாகவே சுப்புடையாரிடமிருந்து கந்தையாவும், அவரது சகோதரி மீனாட்சியின் கணவன் ஆறுமுகமும் பங்காக தாம் செய்த வயலை விலைக்கு வாங்கி விட்டனர். அதன் பின்னர் அயரா உழைப்பினால் அவர்கள் வறுமையிலும் ஓரளவு செழுமையாகவே வாழ்ந்தனர்.

ஆனால் மூன்று வருடங்களுக்கு முன்னர் கந்தையா நிமோனியாக் காய்ச்சலில் மண்டையப் போட, செல்லம்மாவின்

பாடு திண்டாட்டமாகிப் போய் விட்டது, படித்துக் கொண்டிருந்த சுப்பிரமணியத்தையும், மேகலாவையும் எப்படித்தான் ஆளாக்கப் போகிறேனோ என்று அவள் கலங்கினாள். எனினும் படிப்பில் சுப்பிரமணியம் காட்டிய திறமை அவளுக்கு நம்பிக்கை ஒளிக்கிறதாய் தெரிந்தது. எனவே அவளைக் கஷ்டப்பட்டுப் படிப்பித்தாள். அவளும் நன்றாகப் படித்து உயர்தரப் பரீட்சையில் திறமையாகச் சித்தியடைந்தாள். ஆனால் இந்தச் சாக்கடை அரசியல் சமுதாய அமைப்பின் தாக்கத்தினால் பல்கலைக் கழகக் கதவுகள் அவனுக்கு மூடப்பட்டன. அடுத்தமுறை கிடைக்கும் என செல்லம்மா உறுதியாக நம்பினாள். ஆனால் அதற்கு முன்னரே அவள் எங்கோ ஓடிவிட்டாள்.

அவள் ஒப்பாரி வைத்தாள்: அவளது ஒப்பாரி ஓய கனநாள் பிடித்தது.

மீண்டும் அவள் ஓடாய் உழைத்தாள். பெரும்போகத்தில் வயல் சிறிது கை கொடுக்கும். மற்றும்படி குத்தல் இடியல் என்று கூவி வேலையில் கிடைக்கும் வருவாயில் வாழ்க்கை ஓடும். மேகலாவைக் கஷ்டம் தெரியாமல் வளர்த்தாள். இருக்கின்ற வீட்டையும் வயல் காணியையும் கொடுத்து ஒருத்தனின் கையில் அவளை ஒப்படைத்து விட்டால் அவள் நிம்மதியாகக் கண்ணை மூடிவிடலாம். ஆனால் மேகலாவோ படிக்க வேண்டும் என்று அடம் பிடிக்கிறாள். இவளால் மறுக்க முடியவில்லை. காரணம் அவள் கெட்டிக்காரியாக இருந்ததுதான். நன்றாகப் படித்தால் நல்லதம்பி மாஸ்டரின் மூத்தவன் போல இவளும் ஒரு டொக்டராக வரக் கூடும்.

கனவுகள்..... கற்பனைகள்... எதிர்பார்ப்புகள்.....

காலச் சக்கரம் சுழன்று கொண்டிருந்தது,

'என்னனை அம்மா இன்னும் கறி வைக்கல்லையே? எனக்கு நேரம் போட்டுது.....' மேகலா பரபரத்தாள்.

'கொஞ்சம் இரு பிள்ளை... முதல் பாலையும், புளியையும் விட்டுட்டு ஒரு கொதி சொதிச்சவுடனே இறக்கியிடலாம்? நீ சோத்தை ஆறப்போடு.....'

சாப்பிட்டு விட்டு மேகலா சங்கடப் படலையைத் திறந்து கொண்டு வெளியேறவும், சுப்புடையாரின் மூத்தவரான சுந்தரம்பிள்ளை உள்ளே வரவும் சரிபாக இருந்தது. கிணற்றடியில் பாத்திரம் கழுவிக்கொண்டிருந்த செல்லம்மா வாசலுக்கு வந்து அவரை வரவேற்றாள். 'ஐயா வாங்கோ... ஆளனிப்பியிருந்தால் நானே வந்திருப்பனே...' என்று பரபரத்தாள்.

'அதுக்கில்லைச் செல்லம்மா' என்று அவர் மறுபடியும் ஆரம்பித்த போது செல்லம்மா மீண்டும் குறுக்கிட்டாள். 'இந்த மாதம் மட்டும் பொறுத்துக் கொள்ளுங்கோ..... விதைப்புச் செலவும் இருக்கு, வாறமாதம் எப்படியும் வட்டியை எண்டாலும் தந்திடுறன் ஐயா'

'நீயேன் இப்ப பதகனிக்கிறாய்? நான் இப்ப அதுக்கு வரவில்லை. உன்னிலே எனக்கு நம்பிக்கை இல்லாமலே? இது வேற விசயம்' என்று பீடிகை போட்ட சுந்தரம்பிள்ளையை நிம்மதிப் பெருமூச்சுடன் பார்த்தபடி, 'நிக்கிரியன் ஐயா..... இருங்கோவன்' என்றபடி நாற்காலியை எடுத்தும் போட்டாள்.

தனது பெரிய சரீரத்தைப் பூட்டுவதில் அமர்த்தியபடி ஒரு முறை வீட்டை நோட்டம் விட்ட சுந்தரம்பிள்ளை, ஏதோ நினைத்துக் கொண்டவராக. செல்லம் மாவிடம் இந்தப் பாச்சா பவிக்காது என்று சடுதியில் உணர்ந்து கொண்டு, வந்த விசயத்தில் இறங்கினார்.

‘செல்லம்மா..... நீ இன்னும் வயல் உழயில்லையே.....? கந்தசஷ்டி மழைக்கு முந்தியெண்டாலும் விதைக்க வேண்டாமே? மற்றவங்கட காணியிலே பயிராப் போச்சு, நீ பேசாமல் விட்டிட்டிருக்கிறாய், கந்தையன் அந்தக் காலத்திலே எங்களுக்கு விசுவாசமாக இருந்தவன் எண்டதால சொல்லுறன். நீ கைம்பெண்டாடிச்சி எண்டவுடனே உன்ர ஆக்கள் உன்னைப் பேய்க்காட்டப் பாக்கினை’ என்று பீடிக்கை போட்ட சுந்தரம்பிள்ளையை நிமிர்ந்து கேள்விக் குறியுடன் நோக்கினான் செல்லம்மா.

‘என்னடி ஆத்தை நீ கனநாள் வயல்பக்கம் போகயில்லைப் போலே. உன்ரை வயலை வடக்காலே பிடிச்சுப் போட்டாங்கள். வரம்பு கட்டலிலும் ஒரு ஒழுங்கு முறையிலலை. உன்ரை வயலைத் தான் தின்னி நம் ...’ அவர் தொடர்ந்த போது ஒன்றும் புரியாமல் அவரை நோக்கினான் செல்லம்மா.

‘என்னய்யா சொல்லுறியன்? கொஞ்சம் விளக்கமாய் சொல்லுங்கோவன்.....’ என்று அவள் பரிதவிக்கவே சுந்தரம்பிள்ளை சமயம் பார்த்து வாழைப் பழத்தில் ஊசி ஏற்ற ஆரம்பித்தார். ‘செல்லம்மா, மாணிக்கவளை குளத்துக்குக் கிழக்காலே இருக்கிற அந்தத் துண்டு வயல் உன்னுடையது தானே? உன்ர கொண்ணர் ஆறுமுகம் அதைத்

தன்ர பங்கோட சேர்த்து உழுது விதைச்சிருக்கிறார்’

‘அந்தத் துண்டு எங்களுக்கே ஐயா?’

‘எடி விசரி, உன்ர காணியிலுமின்ற திக்கெல்லை தெரியாமல் நிண்டு திண்டாடுறாய்..... அவன் கந்தையன் உன்னைப் பெட்டிப் பாம்பாய் வீட்டுக்குள்ளே வைச்சிருந்ததாலே உனக் கொண்டும் சரிவரத் தெரியேல்லைப் போலே’

‘அப்ப அண்ணரட்டைக் கேக்கட்டே ஐயா?’

‘நான் மனம் பொறுக்காமல் அவனட்ட சொல்லிப் பார்த்தனான். அவன் என்னைடையே சண்டைக்கு வாறான். தலை தெறிக்கக் குடிச்சிட்டு நிண்டதாலே நானும் பேசாமல் வந்திட்டன்’

‘எதுக்கும் நான் ஒருக்கால் கேட்டுப் பாக்கிறன் ஐயா..... எனக்குப் பாதகமாய் செய்ய மாட்டார்’

‘விசரி..... விசரி..... எல்லாரும் உன்னைப் போல நல்ல வையெண்டு நீ நம்புறாய். ஆனால் அவர்கள் உன்ரை தலையிலே பச்சடி அரைக்கப் பாக்கினம். அதிலேயும் உன்ர மச்சாள் சின்னம்மா இருக்கிறாளே... சரியான அசமடுக்கல் கள்ளி..... தோவிருக்கச் சளை திண்டிடுவான்’ சுந்தரம்பிள்ளை சாதுரியமாக இயங்கினார்.

மச்சாளின் பெயரைக் கேட்டதும் செல்லம்மாவுக்கும் ரோசம் பிறந்தது. ‘உவையின்ர புலுடா என்னிலே வாய்க்காது ஐயா...’ என்று தட்டிக் கொண்டு கிளம் பிளான். சுந்தரம்பிள்ளை அவனைத் தடுத்த நிறுத்தினார். ‘பொறு...

பொறு..... இப்பவே ஓடாதே. எக்கணம் என்னிலேதான் பழி வரும். ஆறுதலாய்ப் போய்க் கேள். விலை என்ர பெயரை உதுக்குள்ள இழுத்துப்போட வேண்டாம். நான் பொதுவான் ஆள்’ அவர் விடை பெற்றார்.

அன்று மாலை செல்லம்மா நியாயம் கேட்டு ஆறுமுகம் வீட்டுக்குப் போன போது ஒரு பிரளயமே ஏற்பட்டது. சின்னம்மாவும் வாய்க்காரி. லேசில் விடவில்லை.

‘எடி தேவடியான், புரிசனைத் தின்னி, நீயும் உன்ரை குமரும் ஆடுற ஆட்டம் எங்களுக்குத் தெரியாதே. ஊரிலே யுள்ள ஆம்பிளையனையெல்லாம் தட்டிச்சுத்துறது போதாதெண்டு இப்ப கொண்ணரையும் தட்டிச்சுத்த வந்திட்டியேடி பரத்தை’

‘சின்னம்மா, வாயைக் கொஞ்சம் அடக்கிப் பேச..... உனக்கும் இரண்டு குமருகள். உன்ரை மூத்தவன் ரியூசனாக் கொண்டு யாழ்ப்பாணம் போய் குதியன் குத்துறது தெரியாமல் என்ர பிள்ளையை வசை பாட வந்திட்டாய். இப்ப வீண்கதையை விட்டுட்டுச் சொல்லு, காணிக்கு என்ன சொல்லுறாய்?’

‘அது எங்கட பங்கு. உறுதியில் இருக்கு. வேணுமெண்டால் நீ வழக்குப் போடு’

இடையில் வந்த ஆறுமுகம் குறுக்கிட்டார். ‘ஐநூறு ரூபா பெருத காணித் துண்டுக்கு கோடேறுறதே? விசயம் தெரிஞ்ச ஒரு ஆளைக் கொண்டு உறுதியை வாசிப்பிச்சுப் பார்த்திட்டு முடிவு எடுக்கலாம்’

சின்னம்மா கணவன் மீது சிறிப்பாய்ந்தாள். ‘நீங்கள் கொஞ்சம் பேசாமலிருங்கோ..... உருப்படியாய் ஒரு காரியம் செய்யத் தெரியாது; செய்யவும் விட மாட்டியன்’ என்று அவரது வாயை அடக்கிவிட்டு செல்லம் மாவிடம் கூறினாள். ‘நீ போய் வழக்கைப் போடு. கோட்டிலே பேசிப் பாப்பம்’ செல்லம்மா விடம் வழக்குப் பேசக் தூச இருக்காது என்பது சின்னம்மாவின் கணிப்பு.

ஆனால் செல்லம்மா விடவில்லை. சுந்தரம்பிள்ளையிடம் ஓடினாள். திட்டம் போட்டுச் செயலாற்றிக் கொண்டிருந்த சுந்தரம்பிள்ளை அவளை உற்சாக மூட்டினார். ‘நீ விடாதே..... உனக்குத்தான் தீரும். வழக்குச் செலவுக்கு நான் கடன் தாறன். நல்ல அப்புக்காத்தாய்ப் பிடிப்பம்.....’

வழக்குத் தாக்கல் செய்யப் பட்டதும் ஆறுமுகத்துக்குக் கட்டளை வந்தது. கட்டளையைத் தூக்கிக் கொண்டு அவரும் சுந்தரம் பிள்ளையிடம்தான் ஓடினார். எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்த சுந்தரம்பிள்ளை ஆறுமுகத்துக்கும் தூபமிட்டார். ‘மானப் பிரச்சினை எண்டு வந்தாப்பிறகு சும்மா விடப்படாது, அவள் நல்ல அப்புக்காத்தாய் பிடிச்சிருக்கிறாள். அதுக்கு மேலாலே கியூசி ஒரு ஆளைப் பிடிப்பம். அப்பதான் எல்லலாம். பழைய அடி உறுதி எல்லாம் வேணும். அதோட உலாந்தாவைக் கூட்டி வந்து அளந்து சரிபாக்க வேணும். இப்போதைக்கு ஒரு ஆயிரம் ரூபா இருந்தால் போதும். பிறகு தவணைக்குத் தவணை காசு கட்டலாம்’ என்றார் சுந்தரம்பிள்ளை. ஆறுமுகம் சிறிது தயங்கவே, அவர் அமுங்

குப் பிடியாகத் தொடர்ந்தார். 'உன்ரை மனிசியையும், பிள்ளையையும் வசை பாடினவனைச் சும்மா விடப்படாது. அவன் வழக்கிலையும் நிண்டு பிடிக்க மாட்டான். காசு பணமில்லை. வெற்றி உன்ர பக்கம்தான். காசுபணம் உனக்கு வேனுமென்டால் நான் தாறன்'

இறுதியில் வழக்கு கேட்டுக்கு வந்தது. தவணை, தவணை என்று இழுபட்டுக் கொண்டே போனது. இரண்டு பக்கத்துக்கும், எதிர் தரப்புக்குத் தெரியாமல் பண உதவியும், ஆலோசனை என்ற பெயரில் சதியும் செய்து வந்தார் சுந்தரம்பிள்ளை. இரு பகுதியினருக்கும் பணம் தண்ணீராய்க் கரைய இறுதியில் செல்லம்மாவும், சின்னம்மாவும் வழக்குப் பேசிக் களைத்துப் போனதுடன் பெரும் கடனாளியாகியும் விட்டார்கள். சுந்தரம்பிள்ளை எதிர் பார்த்த நாளும் வந்தது.

சுந்தரம்பிள்ளையிடம் வந்த செல்லம்மா சொன்னாள். 'ஐயா வழக்குப் பேசி என்னுடைய கட்டுப் படியாகாது. பேசாமல் அந்த ஐஞ்சு குழியையும் அவைக்கு எண்டே சமாதானமாய் விட்டுக் குடுக்கப் போறன்'

'அதுவும் சரிதான் செல்லம்மா. நீங்கள் ஒண்டுக்கை ஒண்டு. ஏன் வீணாய் வழக்காடி நாசமறுப்பான். அது சரி, உன்ர கூடனும் வட்டியும் எக்கச்சக்கமாய் ஏறிப்போச்சு. மேனைப் பற்றி ஏதும் தகவல் கிடைச்சதே'

'அவன் அறுதலன் இனி எங்கை வரப்போறான். நூற்றுக் கணக்கிலை காணாமல் போன பொடியானுக்கை அவனும் ஒருத் தனோ ஆர் கண்டது? அதை விடுங்கோ ஐயா... இப்ப உன்

புதிய சந்தா விவரம்

1983 ஏப்ரல் மாதத்திலிருந்து புதிய சந்தா விவரம் பின் வருமாறு.

தனிப்பிரதி 2 - 50

ஆண்டுச் சந்தா 85 - 00

(தபாற் செலவு உட்பட)

அரை ஆண்டுச் சந்தாக்கள் ஏற்றுக் கொள்ளப்படமாட்டாது

மல்லிகை,

234 பி, கே. கே. எஸ். வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

கட கடனை என்னுடைய அடைக்க வேறு வழியில்லை. என்ர முழு வயலையும், சீமா பனங்காணித் துண்டையும் அறுதியாய் எடுத்துக் கொண்டு மிச்சம் மீதியிருந்தால் தாங்கோ ஐயா' செல்லம்மா கவலையுடன் கூறினாள்

'என்ன செல்லம்மா விசர்க் கதை பறையுறும்? என்ர முதலுக்குத்தான் காணித் துண்டு பெறும். வட்டிக்கு என்ன செய்யப் போறாய் என்று நான் நினைக்கிறன், நீ மிச்சம் இருக்கோ வெண்டு கேக்கிறாய்..... வேடிக் கையாயிருக்கு.....'

செல்லம்மா கண்கலங்க வெளியேறவும், சின்னம்மா இதே நோக்கத்திற்காக சுந்தரம்பிள்ளை வீட்டுக்கு வரவும் சரியாக இருந்தது.

சுந்தரம்பிள்ளை தனது தந்திரத்தை எண்ணி கொடுப்புக்குள் சிரித்துக் கொண்டார்.



புதிய பொலிக் கொடி

அ. பாலமகேசரன்



ஒரு மாசிமாத மாலைப் பொழுது. அறுவடை முடிந்த வயலில் நெற்கதிர்களின் எச்சமான ஒட்டின் சுகமான மணம் வீசியது. வயல் வெளியில் குடுகள் ஆங்காங்கே உழைப்பின் சின்னங்களாக உயர்ந்து நின்றன.

அறுவடையின் போது தவறிப்போய் விட்ட நெற்கதிர்களைக் கொய்தும் பொறுக்கியும் கொண்டிருந்த வள்ளிக் கிழவி நிமிர்ந்து பார்த்தாள். வயதாகி விட்டதால் தொலைவில் வந்துகொண்டிருந்த அந்தப் பெண்ணை அடையாளங் காண முடியவில்லை.

'எடி தங்கம்! ஆரது இடுப்பிலே பொடியோடை!' பக்கத்தில் கதிர் பொறுக்கிய தங்கம் வள்ளியைவிட நாலேந்து வயது குறைவு. கதிர்களைக் கையில் அடக்கிக் கொண்டு நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

'ஆரெண்டு தெரியேல்லை யணை! இந்த வயல் வெளியிலே

தான் சனமில்லை. கொஞ்சக் கதிர் பொறுக்கிலாமெண்டு பாத்தால் அறுவாளவை இந்தக் காட்டுக்கையும் வரத் தொடங்கிட்டாளவை'

வன்னிப் பகுதி வயல்களில் அறுப்பின் பின் எஞ்சிய கதிர்களையும் சிந்திய மணிகளையும் பொறுக்கிச் சேர்ப்பதற்கு அயலில் உள்ள ஏழைப் பெண்களும் குழந்தைகளும் வருவது வழக்கம். வயற் காட்டில் பகலிரவாக அலைய வேண்டுமென்பதால் இளம் பெண்கள் வருவது குறைவு.

பசுவில் தகிக்கும் வெய்யிலில், கால்களில் ஒட்டுக் குத்துவதையும் சகித்துக் கொண்டு பொறுமையோடு கதிர் பொறுக்குவார்கள். இரவில் சூடு அடிக்கும் களங்களுக்குச் சென்று அங்கு அடிப்பு முடியும் விடியற்காலையரை பனிக்குளிரில் நடுங்கிக் கொண்டு களத்தில் கடைசியாக வழங்கப்படும் களப்பிச்சைக்காகக் காத்துக் கிடப்பார்கள்.

இப்போது, தங்களுக்குப் போட்டியாக யார் முளைத்தது? என வள்ளியும், தங்கமும் ஊகிக்க முன்னர் அவள் பிள்ளையுடன் இவர்களுக்கு அருகிலே வந்துவிட்டாள்.

அவளுடைய இடுப்பிலிருந்த ஆண் குழந்தைக்கு நான்கு வயதிருக்கும். வறுமை அவளை வாட்டியிருந்தாலும் அவளுடைய தோற்றத்தில் இளமை தெரிந்தது.

'நீ ஆரெனை ஆத்தை.....' இடுப்பிலே பொடியோடை இந்தப் பேய் ஊசாடுற காட்டுக்கை வந்திட்டாய்'

வள்ளியின் இந்தக் கேள்விக்கு அவள் பதிலெதுவும் கூறாமல் நின்றிருந்தாள்.

‘உன்னைப் பார்த்தால் வெளியூர் போலக் கிடக்கு... எங்கை இருக்கிறனி? உன்னை புருசன் எங்கை?’

தங்கத்தின் கேள்விக்குப் பதிலாக அவளுடைய கண்கள் கலங்கின. ‘நான் வெளியூர்தானுங்கம்மா..... எனக்கு இப்ப யாரும் இல்லை. இந்த வயலிலே இன்னிக்கு சூடு மிதிக்கிறதாம், கிராமத்திலே சொன்னாங்க!’

‘அதுசரி..... உன்னட்டை நெல்லுப் புடைக்கச் சுளகோ. நெல்லுக்கட்டச் சாக்கோ ஒண்டு மில்லை. அதோடை உன்னைப் பார்த்தால் இளம் பொட்டையாயும் கிடக்கு’ என வள்ளி சொல்லிக் கொண்டிருக்கையிலேயே அந்தப் பக்கமாக டிரக்டர் ஒன்று வரும் ஒலிகேட்டது.

வள்ளியும், தங்கமும் வந்தவளை விட்டு ஆவலோடு தொலைவில் பெட்டி சகிதம் வந்து டிரக்டரைக் கவனித்தனர்.

விரைந்து வந்த அந்த டிரக்டர் அவர்களுக்கு அண்மையிலிருந்த ஒரு சூட்டின் அருகில் நின்றபோது தங்கம் சந்தோஷத்துடன் ‘சேமன் நாகலிங்கத்தாற்றை சூடு அடிக்கப் போயினம்’ என்றார்.

முன்னால் கிராமசபைத் தலைவர் நாகலிங்கத்தாருக்குத் தான் அந்த வெளியில் அதிக வயல்கள். குடுமிதிப்பு நாலைந்து நாட்கள் தொடர்ந்து நடக்கும். கணிசமான அளவு களப்பிச்சை கிடைக்கும் என்று எதிர்பார்ப்பில் அவர்கள் புதியவளின் போட்டியையும் அவ்வளவாகப் பொருட்படுத்தவில்லை.

‘இனியென்ன வந்திட்டாய் போய் அந்தக் காட்டுப் பக்கமாய்க் கதிர் பொறுக்கு’ என வள்ளி காட்டியபோது அந்த இளம் பெண் குழந்தையையும்

தூக்கிக் கொண்டு அங்குபோய்க் கதிர் பொறுக்கலானாள்.

நாகலிங்கத்தின் சூட்டடிப்புக்கு வந்தவர்களில் ஒருவரைத் தவிர மற்ற ஆறு பேரும் இளவட்டங்கள். டிரக்டர் சாரதியும் அப்படியே. அவர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டு பத்மனாதனும் வந்திருந்தான்.

பத்மனாதனும் வாலிபன் தான். வாட்ட சாட்டமான உடல்வாகு. கள்ளமில்லாமல் உடல் வேலை செய்பவன். ஆனால் அவனை லூஸ் பத்மனாதன் என்று தான் ஊரில் அழைப்பார்கள். எங்கே சாப்பாடு கிடைக்குதோ அங்கு போய் மாடு மாதிரி வேலை செய்துவிட்டு ஒரு சுருட்டு மட்டும் வாயால் கேட்டு வாங்கிக் கொண்டு திருப்தியடைந்து விடும் ஒரு பிரகிருதி.

ஊர்ச் சிறுவர்கள் அவனுக்கு ஐஸ்பழம் வாங்கிக் கொடுத்து ‘பத்மனாதன் ஒரு பாட்டுப் பாடு’ என்றால் ‘தோகை இளமயில்’ என்று பாடி ஆடவஞ் செய்வான். கிராமத்துப் பெண்கள் தேனாய்ப் பேசி, மாடாய் வேலைவாங்கி விட்டு, ‘பத்மனாதனுக்குப் பழஞ்சோறுதான் விருப்பம் இல்லையே’ என்று பழையதைக் கொடுக்கும் போதும் பரம திருப்தியுடன் சாப்பிடுவான். அவன். ஊரில் நடக்கும் கலியாணவீடு, செத்தவீடு, புதுவீடு அத்தனைக்குமே சாதி, இளம், பாராது தப்பாமல் வேலை செய்து சாப்பிட்டுச் சுருட்டுக் குடிக்கும் பத்மனாதன் பெரிய இடத்தைச் சேர்ந்தவன். அவனுடைய இந்தப் போக்கு அவனுடைய இனத்தவரைச் சங்கடத்துக்கு உள்ளாக்கியதால் அவர்கள் அவனைக் கைகழுவி விட்டார்கள். அவனுடைய நிலை பொறுக்காது மனமுடைந்த அவனுடைய தாயும் எப்போதோ இறந்து போனாள்.

பத்மனாதன் தங்களுடன் வேலைக்கு வந்ததில் வாலிபர்களுக்குக் கொண்டாட்டம். சொன்ன வேலையை அரவு தப்பாமல் ஒழுங்காகச் செய்பவன். அவனை மையமாக வைத்துச் செய்யும் கேலியில் அலனும் அப்பாவியாய்ப் பங்கு கொள்கையில் வேலையின் பளு தெரியாது. நேரம் போவதும் தெரியாது.

பருத்து நிமிர்ந்து நின்ற சூட்டில் பத்மனாதன் ஏறி தனியாகவே வேலைகாரன் தடியினால் கதிர் கத்தைகளை சூட்டைச் சுற்றி விரித்திருந்த படங்கில் விழுத்த மற்றவர்கள் அதைப் பரவலாக்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

சற்றுத் தொலைவில் காட்டோரமாகக் கதிர் பொறுக்கிய அந்த இளம் பெண்ணைக் கவனிப்பதற்கு அந்த வாலிபர்களுக்கு அதிக நேரம் எடுக்கவில்லை.

சாதாரணமாகவே சூட்டுக் களங்களில் ஆண்கள் மட்டுமே இருப்பார்கள். அதுவும் இளவட்டங்கள் என்றால் கேட்க வேண்டுமா!

பாதியாகிவிட்ட சூட்டில் நின்ற பத்மனாதனை கீழிருந்த ஒரு வாலிபன் கேட்டான்:

‘பத்மனாதன்! பாத்தியே பங்கை வயலுக்கை..... எப்பிடி ஆள்?’

திரும்பி அவன் காட்டிய திசையில் பார்த்தான் பத்மனாதன். அங்கே அந்த இளம்பெண் முந்தானையை இறுக வரிந்து கட்டிக் கொண்டு சுறுசுறுப்பாகக் கதிர் கொய்து கொண்டிருந்தாள்.

‘ஆரண்ணை அது? வடிவான பொம்பிளையாய்க்கிடக்கு’ பத்மனாதன் அப்பாவித்தனமாய்க் கேட்டான்.

இளவட்டங்கள் கொல்லைன்று சிரித்தன. ‘அவள் வடி

வெண்டு எப்படி உனக்குத் தெரியும்?’ வேண்டுமென்றே அவன் வாயைக் கிளறி கதையைச் சுவாரஸ்யமாக்குவதில் கவனமாக இருந்த ஒரு வாலிபன் கேட்டான்.

‘இது தெரியாதே! வடிவாய் வேலை செய்யிறாள்! வடிவான உடம்பு!’ பத்மனாதன் சீரியஸாகவே சொன்னான்.

‘வேறா என்ன வடிவாய்த் தெரியுது?’

‘சும்மா போ அண்ணை! வடிவெண்டால் வடிவுதான்’

‘தம்பியவை, களத்துக்கை கண்ட கதையெல்லாம் கதையாதையுங்கோ... பொழுது படுகுது. தேங்காயை உடைச்சுக் கற்பூரத்தைக் கொளுத்திப் போட்டு மிசனை வளைய விடுவம்’ கந்தையர் கூறினார்.

நன்றாக இருட்டு முன்னரே பனி பலமாகப் பிடித்துக் கொண்டது. உதறிக் குவித்த நெற்கதிர்க் குவியலின் மேல் டிரக்டர் வண்டாய்ச் சுழன்று கொண்டிருந்தது.

வள்ளியும், தங்கமும் களத்துக்குச் சற்றுத் தொலைவில் ஒரு மரத்தடியில் நெருப்பு மூட்டிக் குளிர் காய்ந்து கொண்டிருந்தனர். அந்த இளம் பெண்ணும் தன் மகளை மடியில் அடக்கமாக வைத்துக் கொண்டு நெருப்பருகில் அமர்ந்திருந்தாள்.

‘ஆரது? களத்துக்குக் கிட்ட நெருப்பு மூட்டினது?’ ஒரு கம்பீரமான குரல் சற்று அதட்டலாகக் கேட்கவே, அவர்கள் திடுக்கிட்டுத் திரும்பினர். வள்ளியும் தங்கமும் உடனே மரியாதையுடன் எழுந்து நிற்க, அந்த இளம் பெண்ணும் கூடவே எழுந்து நின்றாள்.

நெற்றி நிறைய நீலம், கம் பீரமான தோற்றமுமாய் சேமன் நாகலிங்கத்தார் வந்து கொண்டிருந்தார்.

‘ஆரது வள்ளியே?.....’

‘ஓம், உடையார். பனிக் கூதல் தாங்கேலாமல் கிடக்கு. அதுதான்?’ வள்ளி மன்னிப்புக் கேட்பதுபோலக் குழைந்தாள்.

‘ஓமோம்! பனி கடுமை தான். ஒட்டிலை நெருப்புப் பரவாமல் கவனமாய் இருங்கோ... உதார் வள்ளி.....? உன்னை மருமோனே?’

குழந்தையுடன் நின்ற இளம் பெண்ணைக் கண்ட சேமன் கேட்டார்.

‘இல்லை உடையார். இந்தப் பொட்டை வெளியூர் போலே கேட்டால் ஒண்டும் பறையாமல் அழுகுது. ஆரோ இஞ்சை கதிர் கூட்டிக் களப்பிச்சை எடுக்கின மெண்டு சொல்லி வந்திருக்குது’

நாகலிங்கத்தார் தீவறையின் ஒளியில் அவளைக் கவனித்தார். கையில் குழந்தை. கண்களில் ஏக்கம்.

‘ஏன் மோனை, நெல்லுப் புடைக்கச் சுளகு. சாக்கு எல்லாம் வைச்சிருக்கிறியோ? இல்லையே? அப்ப என்னண்டு களங்கூட்டி நெல் அள்ளப் போறாய்?’ அவர் கனிவுடன் கேட்டார்.

அவள் எதுவும் சொல்லத் தோன்றாமல் நின்றிருந்தாள்.

‘இந்தப் பொட்டை இப்பிடித்தான் உடையார். என்ன கேட்டாலும் ஒரு கதையும் பறையாமல் ஊமைபோல நிக்கும், கலவரத்துக்கை மனம் விறைச்சப் போச்சுப் போலே’

‘ஓமோம் வள்ளி.....! நான் போய் களத்துக்கை சொல்லிச் சாக்கு, சுளகும் அனுப்பிறன்,

நீதான் பொட்டைக்கு புடைக்கக் கொள்ளக் கூட்டிக் குடு. பாவம் அந்தரிச்ச வந்துகளை நாங்கள் தவிக்கவிடக் கூடாது இல்லையே’

‘ஓமோம். பத்து முறையும்’ என வள்ளி ஆமோதிப்பதற்குள் நாகலிங்கத்தார் களத்துக்குப் போய்விட்டார்.

அவருடைய வரவு களத்தில் அமைதியை ஏற்படுத்தியது. நன்றாக அடிபட்ட பொலிக் கொடியை வேலைகாரன் தடியினால் ஆத்தி வைக்கோலை வெளியே விசிறுகையில் படங்கில் சொரிந்து கிடந்த நெல்லில் தடி உராயும் ஒலி மட்டுமே கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

களத்துக்கூடாக நெல்லில் பாதம் புதை நடந்து சுற்றி வந்த நாகலிங்கத்தார் மனதுக்குள் திருப்தியடைந்தவராய் ‘என்ன கந்தையா! பொடியங்கள் வேலை செய்யிறாங்களோ... இல்லாட்டி விளையாடுறாங்களோ’ எனக் கேட்டார்.

‘பொடியள் பறுவாயில்லை உடையார், விடியக்கிடையிலே அடிச்சுப் போடுவம்’ கந்தையார் பணிவாக்கக் கூறினார்.

‘கவனம்! பொடியள் நித்திரைக் களையிலே பொலியோடை அள்ளி எறிஞ்சு போடுவாங்கள்’ என்றவாறே களத்தில் நின்றவர்களை நோட்டம் விட்ட சேமன், ‘அட! பத்மனாதனும் வந்திருக்கிறான்’ என வியந்தபோது ‘ஓம் மாமா! நான் சந்தியிலே நீக்க மிசின் வந்தது, ஏறி வந்திட்டன்’ என்றான்.

வாவிபர்கள் சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டனர். சொந்தமோ சொந்தமில்லையோ நடுவயதுக் காரர் யாரையும் மாமா என்று தான் பத்மனாதன் அழைப்பான். அது நாகலிங்கத்தாருக்கும் தெரி

யும். பத்மனாதன் அடிப்புக்கு வந்ததில் அவருக்குப் பரம சந்தோசம். கொடுக்கும் கூலிக்கு மேலாகவே அவனுடைய உழைப்பு இருக்கும்.

‘அச்சா..... மருமோன் வந்தது நல்லதாய்ப் போச்சு. அஞ்சு களத்தையும் தொடுத்து அடிப்பம். எல்லாக் களங்களும் அடிச்ச பிறகு நெல்லைக் கடத்துவம். காலமை எல்லாரும் போய்க் குளிக்கச் சாப்பிட்டு நித்திரை கொண்டிட்டு மத்தியானம் மூண்டு மணிக்கெல்லாம் வந்து படங்கு விரிச்சுக் கதிர் தள்ளிப் போடோனும். பத்மனாதன் நீ இங்கை பகலிலே களத்துக்குக் காவல் நிண்டுகொள், என்ன’

‘ஓம் மாமா..... நான் நிக்கிறன், ஆனால் இவங்கள் எனக்குச் சருட்டுத் தாறுங்களில்லை’

சேமன் சிரித்தார். பின் மடியிலிருந்து அரைக் கட்டுச் சருட்டை அவனிடம் கொடுத்து ‘பத்மனாதன், களப்பிச்சை யெடுக்க ஆரோ ஒருத்தி குழந்தை யோடை வந்து வள்ளியாக்க ளோடை நிக்கிறான். காலமை அவளுக்கு ஒரு குல்லமும் சாக்கும் மறிந்துவிடாமல் குடு. கந்தையா, இராச் சோத்திலை களப் பிச்சையெடுக்க வந்த பெண்டு களுக்கு எப்பன் குடு. சோறு திறுத்தியாய்க் காணும். நாளைக்குப் பகலுக்கும் பத்மனாதனுக்குக் கொஞ்சம் பழஞ்சோறு வைச்சிருங்கோ. நைவர் பொடியா... கருங்களங் காண மிசினே வளையாதே. பொலியெல்லாம் அரிசியாய்ப் போகும்’ கட்டளைகளைப் பிறப்பித்துவிட்டு நாகலிங்கத்தார் கிராமத்துக்குப் புறப்பட்டு விட்டார்.

அவர் சென்றதுமே களத்தில் மறுபடியும் கலகலப்புப்பரவியது.

‘மருமோனிலே மாமனுக்குப் பட்சம் கூடத்தான்’

‘பத்மனாதா, சேமன் ரை இளைய பொட்டை உனக்கு நல்ல தோது’

‘ஒருநாளைக்கு மாமாவைக் கேட்டுப்பாரன், பொட்டையை முடிச்சுத்தரச் சொல்லி’ அவனை ஒருத்தன் சீண்டினான்.

‘பொட்டை வடிவுதான். சிறிதேவி மாதிரி. ஆனால் அவையள் சரியான பணக்காறரல்லோ’ பத்மனாதன் வெகுளியாகக் கேட்டான்.

‘பணக்காற ரெண்டால் என்ன? பொட்டை உன்னை விரும்பினால் பிறகென்ன? பொட்டை உன்னைப் பாத்து ஒரு நாளுக்கு சிரிக்கேல்லையே?’

‘ஏன் சிரிக்கிறேல்லை! அண்டைக்கு தீவாளியண்டு அங்கை தான் எனக்குச் சாப்பாடு. நல்ல கறி, என்னைப் பாடச் சொல்லிக் கேட்டவள். நான் ஆடியும் காட்டினனான்’

குட்டுக் களமே சிரிப்பினால் அதிர்ந்தது. கந்தையாக்கடக் கொடுப்புக்குள் சிரித்துக் கொண்டார்.

‘அப்ப பிறகென்ன? ஒரு நாளைக்கு அவளைத் தனிய சந்திக்க என்னிலை விருப்பமோ என்று கேள்’ என்று சொல்லியவன் கூறி முடிப்பதக்கிடையில் பரமனாதன், ‘நல்ல சுதை..... உனக்கு மாமாவின்றை குணம் தெரியாதுபோலேக் கிடக்கு? உழவன் கேட்டியாலை முதுகுத் தோல் வாந்து போடுவார்.’

மறுபடியும் சிரிப்பு அலையலையாகப் பரவியது. வேலையோ தீவிரமாக நடந்து கொண்டிருந்தது. வானம் வெளுக்கையிலேயே அடிப்பு முடிந்து ஆட்களும் டிரக்டரும் கிராமத்துக்குப் புறப்பட்டுவிட்டிருந்தனர்.

வரிசை வரிசையாக நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்த நெல் மூடை

களுக்கருகில் பணிக்கு அடக்கமாக வைக்கோல் குவியலுக்குள் படுத்திருந்த பத்மனாதன் விழித்த போது காலை வெய்யில் கண்ணை உறுத்தியது.

வள்ளியும், தங்கமும் அவசரமாக களத்தில் சிந்திக் கிடந்த நெல்லைச் சேர்ப்பதும், தூற்றிக் கழித்த அக்கந்தை புடைப்பதுமாக இருந்தனர். அந்த இளம் பெண் வயலில் குழந்தையுடன் கதிர் பொறுக்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

பத்மனாதனுக்கு இரவு சேமன் சொன்னது ஞாபகத்துக்கு வந்தது. எழுந்து அவளை நோக்கி ஓடினான். அவளருகில் நின்ற குழந்தை இவனைப் பார்த்துச் சிரித்தது. 'அக்கா உனக்குச் சேமன் சளகும் சாக்கும் குடுக்கச் சொன்னவர். களத்துக்கு வா, வந்து அங்கே கொட்டுண்ட நெல்லை முதல் புடைச்செடு..... பிறகு கதிர் கொய்யலாம். வள்ளியாக்கள் முழுக்கப் புடைச்ச எடுக்க முதல் வாக்கா' என அவசரப்படுத்தினான்.

அவனுடைய பேச்சு, உடல் வாகு இவையிரண்டும் ஒன்றுக் கொன்று பொருந்தாததாக அவளுக்குத் தோன்றியது. ஒரு முழு ஆம்பினாயின் வளர்ச்சி... குழந்தை போலப் பேச்சு.....

அவள் மகனையள்ளி எடுத்துக் கொண்டு களத்துக்கு விரைந்தாள்.

இதற்குள் தங்கமும், வள்ளியும் களத்தில் சிந்திய நெல்மணியாவற்றையும் சேகரம் செய்திருந்தனர். இருவருக்குமாக கால் சாக்கு வரும்.

பத்மனாதன் அவளை அழைத்துவந்து சளகைக் கொடுத்த போது, 'பொட்டைக்குப் புடைக்கத் தெரியுமோ தெரியாது; அதுதான் கதிரைக்

கொய்யச் சொன்னாங்கள்' என வள்ளி கூறியதைப் பறுவாய் பண்ணாது அவள் அக்கந்தைப் புடைப்பதற்கு ஆயத்தமானாள்.

'வெய்யில் ஏற நெல்லுச் சுணை தாங்கலோது. நாங்கள் போகப்போறம், நீயும் வாறியே புள்ளை.....' வள்ளி கேட்டாள்.

'இல்லை ஆச்சி! இங்கனயே நிண்டு நெல்லுப் புடைக்கிறன். கொழந்தையையும் எடுத்துக் கிட்டு வெய்யிலிலே போய்வர முடியாதில்லே?'

'அப்ப சாப்பாடு?'

'ராவு கொடுத்திலை கொஞ்சம் வைச்சிருக்கேன்'

'இந்த வயல் காட்டுக்கை தனிய நிப்பியே?'

'வள்ளி, நீங்கள் போட்டு வாருங்கோ..... நான் இஞ்சை நிப்பன். அவவுக்கு என்ன பயம்' பத்மனாதன் கூறினான்.

வள்ளிக்குப் பதிலாகவும், தன் மனதுக்கு ஆறுதலாகவும் அமைந்த அந்தச் சொல்லுக்காக அவனுக்குப் பார்வையாலேயே நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொண்டு சுறுசுறுப்பாக வேலையைக் கவனித்தாள் அந்த இளம் பெண்.

வள்ளியும், தங்கமும் ஒரு வரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டனர். பின்னர் நெல்லுப் பெட்டியைத் தலையில் வைத்துக் கொண்டு புறப்பட்டு விட்டனர்.

பத்மனாதன் அவள் அமர்ந்து புடைப்பதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவள் இரண்டு கொத்து நெல் சேர்ப்பதற்குள் நெல் தூசு அவளுடைய தலை, முகம், உடல் முழுவதும் படிந்து விட்டிருந்தது. வெய்யில் ஏற ஏற, வியர்வையும் கசிய அந்தத் தூசு எப்படிச் சுணைக்கும் என்பது அவனுக்குத் தெரியும்.

அவளைப் பார்க்க அவனுக்குப் பாவமாக இருந்தது.

'அக்கா, வெய்யில் ஏறமுதல் கெதியாய்ப் புடை, நான் தம்பியையும் கூட்டிக் கொண்டு ஆத்துக்குப் போறன். 'வாதம்பி இலந்தைப்பழம் பொறுக்கித் தாறன்' எனச் சொல்லிக் கொண்டே குழந்தையையும் தூக்கிக் கொண்டு நடந்த பத்மனாதனைப் பார்த்தாள் அவள். சில கணங்கள் ஏதோ சிந்தனை வயப்பட்டவள் மறுபடியும் அக்கந்தை அள்ளிச் சளகில் போட்டுக் கொண்டு புடைக்க ஆரம்பித்தாள். வெய்யில் உயர்வியர்வை கசிந்த இடங்களில் நெல்லுச் சுணை தாங்க முடியாமல் அரித்தது. மகனை நினைத்துக் கொண்டு வேலையில் முழுகினான் அவன்.

பத்மனாதனுடன் அந்தக் குழந்தை வெகு விரைவிலே ஐக்கியமாகிவிட்டது. அயலில் மேய்ந்த மயில்களைக் காட்டினான். வயலில் உதிர்ந்து கிடந்த மயில் சிறகுகளை எடுத்துக் கொடுத்தான். இலந்தைப்பழம் பொறுக்கிக் கொடுத்தான். குழந்தை அவனிடம் ஓட்டிக் கொண்டது.

சடைத்துக் கவிந்திருந்த பெரிய மருத மரங்களுக்குக் கீழாக வளைந்தோடிய காட்டாற்றின் கரைமேட்டில் பையனை இருத்திவிட்டுத் துவாயைக் கட்டிக் கொண்டு சாறத்தைத் துவைத்தான். நெல்லுச் சுணையும் நித்திரைக் களையும் தீர ஆற்றில் குளித்தான். உலர்ந்த சாறத்தை உடுத்துக் கொண்டு துவாயைத் தோளில் போட்டான். அகோரப் பசியெடுத்தது. குழந்தையையும் தூக்கிக் கொண்டு களத்துக்குச் சென்றான்.

அங்கே அவள் சேகரித்த நெல்லைச் சாக்கில் போட்டுக்

கொண்டிருந்தாள். உடல் முழுவதும் தெப்பமாய் நனைந்து, அவள் மீகவும் களைத்துப் போயிருந்தாள்.

பத்மனாதன் அவளுடைய சாக்கைப் பார்த்தான். ஐந்தாறு கொத்து நெல் சேர்த்திருந்தது. அவளுடைய முகத்தில் இலேசான பெருமிதம் தெரிந்தது.

'அக்கா! நெல்லுச் சாக்கை நான் பாத்துக் கொள்ளுறன்... நீ போய் ஆத்திலே குளிக்கிட்டு வா' என்றபோது, அவள் குழந்தையையும் கூட்டிப் போக முயன்றாள்.

'தம்பி என்னோடை இங்கை இருந்து சாப்பிட்டும் நீ குனிச்சிட்டு வா' என அவன் சாப்பாடு இருந்த மரத்தடிக்குப் போகையில் குழந்தையும் சந்தோஷமாக அவனுடன் செல்வதைப் பார்த்துத் திருப்தியடைந்த அவள் ஆற்றை நோக்கி நடந்தாள்.

அவள் திரும்பி வந்தபோது பத்மனாதன் அவளை வியப்புடன் பார்த்தான். அழுக்கும் தூசியும் போகத் துவைத்த சேலை, மயிற் தோகை போல விரிந்து கிடந்த கருங்கூந்தல், புளிபோட்டு விளக்கிய குத்துவிளக்குப் போல அவள் பளிச்சென்றிருந்தாள். பத்மனாதனுக்குச் சந்தோஷத்தை அளித்தது.

'அக்கா..... நீ உண்மையில் வடிவுதானக்கா' என்றான் பத்மனாதன் ஒளிவுமறைவின்றி.

திடுக்கிட்டவளாய் அவளைப் பார்த்தாள் அவள். பத்மனாதனுடைய சிரிப்பில் குழந்தைகளின் களங்கமற்ற தன்மை தெரிந்தது.

'அக்கா, இந்தச் சட்டிக்கை கொஞ்சம் பழஞ்சோறு கறி மிச்சம் வைச்சிருக்கிறன், சோக்கா

பிடுக்கும் சாப்பிடு. தம்பி சாப் பிட்டிட்டான்'

அவனுடைய அன்பு அவரு டைய கண்களில் கரகரவென நிரை வரவழைத்தது.

'ஏனக்கா அழுறய்?' பத்ம னாதன் அவசரமாகக் கேட்டான்.

'ஒண்டுமில்லைத் தம்பி, நான் இதை ஆத்தடியிலே வைச்சுச் சாப்பிட்டுவிட்டு எல்லாதையும் அலம்பிக் கொண்டு வர்ரேன்... வா ராஜா' என்று மகனையும் அழைத்துக் கொண்டு போனான் அவன்.

சாப்பிட்டு முடிந்து அவன் அந்த மரத்தடிக்கு மீண்டும் வந்த போது அங்கே பத்மனாதன் தரையில் கையை மடித்துத் தலைக்கு வைத்துக் கொண்டு ஆழ்ந்த நித்திரையில் இருப்பதைக் கண்டான். அவனுக்குச் சற்று அருகில் மகனையும் படுக்கச் சொல்லி விட்டு மீண்டும் கதிர்பொறுக் குவதற்காக அவன் வயலுக்குச் சென்றான்.

இரண்டாம் நாள் குட்டிப் பின்போது விடியமட்டும் வேலையிருந்ததால் வைக்கோல் குவியலுக்குள் படுத்திருந்த பத்மனாதன் கண்விழிக்கையில் பகல் பன்னிரண்டு மணிக்கும் மேலாகி விட்டிருந்தது. எழுந்து கண்ணைக் கசக்கிக் கொண்டு அக்கம் பக்கம் பார்த்தான். அவனையோ குழந்தையையோ அங்கு காணவில்லை. கடகப் பெட்டிக்குள் கிடந்த பழையதைப் பார்த்தான். வைத்தது வைத்தடி கிடந்தது.

தீவறையில் கிடந்த கொள்ளிக் கட்டையைக் கடித்து கரியைச் சப்பிப் பல்லைத் துலக்கிக் கொண்டே ஆற்றுக்குச் சென்றான்.

ஆற்றுப் படுகை பள்ளமாக இருந்ததால் அங்கே வெய்யிலில் நின்றிருந்த அவன் சத்தடியெதுவுமின்றி பின்னால் வந்த பத்மனாதனைக் கவனிக்கவில்லை.

பாவாடை சட்டையைத் துவைத்து ஆற்று மணலில் உலரப் போட்டு விட்டு, துவைத்த ஈரச் சேலையில் பாதியை உடலைச் சுற்றிக் கொண்டு, மீதியின் மேனியை மருதங் கிளையில் கட்டிவிட்டு சேலை உலர்வதற்காக விரித்த கூந்தலுடன் வெய்யிலில் நின்றிருந்தான் அவன்.

ஈரச் சேலையினூடாக அவனுடைய இளமை அழகு கள் சற்று அதிகமாகவே தெரிந்தன.

ஏதோ ஒரு உணர்வு எச்சரிக்க திடுக்கிட்டுத் திரும்பிய போதுதான் பின்னே நின்ற பத்மனாதனைக் கண்டான் அவன். சட்டெனச் சேலையை இழுத்து உடலை மூடிக் கொண்டவன் மிகவும் சங்கடப்பட்டவளாய்ப் பத்மனாதனைப் பார்த்தான். அவன் இவனைப் பார்க்காமல் கையில் கிடந்த துவாயை பிசைந்து கொண்டான். 'அக்கா நீ உண்மையில் வடிவுதான்' என்று அவன் இப்போ சொல்லவில்லை.

அவனைக் கண்டு விட்ட குழந்தை 'மாமா' என அழைத்துக் கொண்டு ஆற்றோரச் செடிகளுக்கூடாக வரவே 'தம்பி கவனம்' எனக் கூறிக்கொண்டே போய்ப் பத்மனாதன் பிள்ளையைத் தூக்கிக் கொண்டான்.

அவன் கலவரப்பட்டவளாய் இவனைப் பார்த்த போது, குழந்தை வந்த பாதையில் மண்டி வளர்ந்திருந்த ஒரு செடியைக் காட்டி 'நல்ல காலம், நான் தூக்காட்டில் காஞ்சோண்டி பிள்ளையிலே பட்டிருக்கும். காஞ்சோண்டி உடம்பிலே பட்டால் என்ன மாதிரிச் சுணைக்கும் தெரி

யுமே. வெய்யிலுக்குத் தாங்கவே ஏலாது. நாள் முழுக்கச் சுணைக்கும்'

அவன் அந்தச் செடிப் பற்றையைக் கவனித்தான். கம்பளிப் பூச்சி போல இலைகள் நிறைய மயிர்கள்!

பத்மனாதன் நடந்ததை மற்ற துபோல நடந்து கொள்ளவே அவன் 'தம்பி குளிக்கிட்டு வாங்க. நாங்க போறம்' எனப் புறப் பட்டுவிட்டான்.

பத்மனாதன் குளித்துவிட்டு வர வெகுநேரமாகிவிட்டிருந்தது.

அன்றிரவு குட்டிப்புக்குச் சேமன் வந்திருந்தார். கடந்த இரவுகளில் ஒவ்வொரு களமும் எண்பது மூடைகளுக்கு மேல் வாசி சுண்டிருந்ததில் அவருக்கு மிக்க மகிழ்ச்சி.

களத்தை ஒரு தடவை சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு மரத்தடியில் குளிரீர் காய்ந்து கொண்டிருந்த பெண்களிடம் வந்தார்.

'என்ன வள்ளி, தங்கம்...! எப்படி உங்கடை பாடு?'

'உங்கடை தயவிலே பிழையில்லை உடையார்'

'என்ன மோனை..... நீயும் நெல்லுச் சேர்த்தியோ? பத்மனாதனைச் சுளகும் சாக்கும் குடுக்கச் சொன்னான், தந்தவனே?'... சேமன் விசாரித்தார்.

'ஆமாங்க முதலாளி..... ரொம்ப நன்றிங்க'

'அதுசரி, வள்ளியும், தங்கமும் பகலிலே ஊருக்குப் போக, நீ இந்தப் பொடியோடே இங்கை தனியவே நீக்கறீன்?'

'ஆமாங்க முதலாளி. பத்மனாதன் தம்பி இங்கதானுங்க இருக்காரு'

'ஓமோம், நான் மற்றது போனன். மம்... எப்படி நெல்லுக்கில்லு புடைச்செடுத்தியோ புள்ளே?'

'ஆமாங்க முதலாளி! அந்த வார்த்தையிலேயே நெஞ்சின் நன்றி கரைபுரண்டது.

'அதுதான் நல்லது. கஷ்டப் பட்டுப் பாடுபட்டு உழைக்க வேணும். நான் கடைசி நாள் பெருமிதிக்கு எல்லாருக்கும் கனக்க களப்பொலி தருவன். நான் வாறன்' எனக் கூறிவிட்டுப் போய்விட்டார்.

தங்கமும், வள்ளியும் ஒரு வரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டனர். புதிதாக வந்தவளின் சாக்கு அரைவாசிக்குமேல் நிறைந்திருந்ததையும் பார்த்துக் கொண்டனர்.

'மம்..... உலகம் கெட்டுப் போச்சுதடி தங்கம்' என்று முனகிக் கொண்டே வள்ளி, தீவறையருகில் குறண்டிக் கொண்டாள்.

அடுத்த நாளும் பத்மனாதன் நித்திரை விட்டெழ வெகு நேரமாகிவிட்டது. கண்ணைத் திறந்தவன். வைக்கோல் குவியலின் இதமான சுகத்தைவிட்டுப் பிரிய மனதில்லாது விழித்தபடியே படுத்திருந்த போதுதான் அவனுடைய பிள்ளை ஆற்றுப் பக்கமாக 'அம்மா, அம்மா' என அலறுவது கேட்டது. அந்த அழுகையே அங்கே ஏதோவோர் அவலம் நடப்பதைப்போல் எச்சரிக்கவே பத்மனாதன் விழுந்தடித்துக் கொண்டு அங்கே ஓடினான்.

அங்கே அந்த இளந்தாய், ஆடை கலைந்த நிலையில் அவங்கோலமாக, ஆனால் கையில் ஒரு கத்தை காஞ்சோண்டிச் செடியை வைத்துக் கொண்டு ஆக்ரோஷமாய் நின்றாள்.

ஆற்றின் அக்கரை மேட்டால் ஊர்ப்பக்கமாக சேமன் நாகலிங்கத்தார் வெற்றுடம்புடன் காஞ்சோண்டியின் அகோரச் சுணையைத் தாங்க முடியாமல் அவதிப்பட்டுக் கொண்டு செல்வது தெரிந்தது.

பத்மனாதன் அழுதுகொண்டு நின்ற குழந்தையைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்துவிட்டான். அந்த இளம் பெண் ஆற்றுக்குள் விம்மி விம்மியழுலது அவனுக்குக் கேட்டுக்கொண்டேயிருந்தது.

ஐந்தாம் நாள் குடுமிதிப்பு முடியும் கடைசிநாள், கந்தையர் டிரக்டர் களத்துக்கு வருமுன்பே வந்து பத்மனாதனுடன் நெல் முடைகளைத் தைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

'என்ன பத்மனாதன்? நேற்றுப் பின்னேரத் தொடங்கிப் பாக்கிறேன் நீ பழைய ஆளாய்க் காணேல்லை, என்ன சங்கதி?'

'ஒண்டு மில்லைக் கந்தையாண்ணே, அஞ்சாறு நாள் தொடுத்து நித்திரை முழிச்சது ஒரே பஞ்சியாய்க் கிடக்கு'

கந்தையர் முடை தைப்பதை நிறுத்திவிட்டு பத்மனாதனை ஒரு கணம் பார்த்தார்.

பின்னர், 'உண்ணைக் கோவியாதை பத்மனாதன்..... எல்லாரையும் போல ஒழுங்காய் கதைச்சுப் பேசி இருக்காமல் ஏனிப்படி லாகப் பட்டம் கேட்டுக் கொண்டு திரியியாய்?' எனக் கேட்டார்.

பத்மனாதன் சற்று நேரம் ஒன்றுமே பேசாமலிருந்துவிட்டுப் பின், 'எல்லாருக்கும் விசர்தானே அண்ணே! எனக்கு இப்பிடி

யொரு விசர்' எனக் கூறிப் பெரிதாகச் சிரித்தான். ஆனால் அந்தச் சிரிப்பு செத்தச் சிரிப்பு என்பதைக் கந்தையர் கவனித்துக் கொண்டார்.

இறுதி நாளா தவினால் விடிவதற்கு முன்னதாகவே சேமன் நாகலிங்கத்தாரும் களத்துக்கு வந்திருந்தார். இந்த முறை எக்கச்சக்கமான வாசிகளும் மனிசன்ரை முகம் விடியோலையே என வாஸிபர்கள் தமக்குள் இரக்கியமாகப் பேசிக் கொண்டனர்.

தூற்றி முடிந்து நெல் அம்பா ரமாய்க் குவிந்து கிடந்தது. சாக்குகளில் நெல்லை நிரப்புவதற்கு முன் கந்தையர் சேமனிடம் 'உடையார், களப்பிச்சை போடுங்கோ. பொலியைக் கோலுவம்' எனக் கூறியபோது நாகலிங்கத்தார் கையில் குல்லத்தை எடுத்துக் கொண்டு பொலியடிக்கு வந்தார்.

'பெண்டுகள், பெடியள் எல்லாரும் வாருங்கோ' எனக் கந்தையர் கூவவும் மரத்தடியில் இரவு முழுதும் பனியில் காத்துக்கிடந்த ஏழைப் பெண்களும் சிறியவர்களும் பெட்டிகளையும் பைகளையும் எடுத்துக் கொண்டு விரைந்து களத்துமேட்டுக்கு வந்தனர்.

இறுதிநாள் என்றபடியால் நிறையப் பேர் வந்திருந்தனர்,

வரிசையாக வந்தவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் அவர்கள் கொண்டுவந்த பெட்டிகளில் நிறைய நாகலிங்கத்தார் அளிப்போட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

தங்கம், வள்ளியிலிருந்து வந்திருந்த பெண்டு பிள்ளையெல்லாம் களப்பிச்சை பெற்றாயிற்று.

அந்த இளம் பெண் மட்டும் களத்துக்கு வரவில்லை.

குழந்தையுடன் தனது நெல்லுச் சாக்குக்குப் பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்தாள், அவள் இதுவரை சேர்த்த நெல் ஒருமுடை அளருக்கு வந்திருந்தது. அதற்கு மேலும் களப்பிச்சை எடுக்க அவளுக்கு வேறு சாக்கோ அல்லது பொட்டியோ இல்லை. அத்துடன் நாகலிங்கத்தாரிடம் போய் நின்று களப்பிச்சை எடுக்க மனமும் இல்லை. வேலைகள் யாவும் முடிந்ததும் நெல் முடையைச் சுமந்து வந்து தருவதற்காகப் பத்மனாதன் கூறியிருந்தான். அதனால் குளிருக்குப் பாதுகாப்பாக மகனை மடியில் வைத்துக் கொண்டு அவள் உட்கார்ந்திருந்தாள்.

விடிந்து வெளிச்சம் பரவிக் கொண்டு வந்தபோது நாகலிங்கத்தார் திரும்பி அவளைப் பார்த்தார்.

வள்ளிக் கிழவிக்கு அவள் ஒருத்தியே ஒரு முடை நெல் சேர்த்தது வயிற்றை எரிந்தது.

'உடையார்... உங்கடை வயலுக்கை கதிர், பொறுக்கிப் போட்டு உங்கடை கையாலை சுளப்பிச்சை வாங்கக் கூடா தெண்டு இருக்கிறாள் போலைக் கிடக்கு அந்தப் பொட்டை' என குசுகுசுத்தாள்.

நரகலிங்கத்தாருக்கு கோபம் வந்தது.

'நாங்களுந்தான் எங்கடை சீவியகாலம் முடிக்கக் கதிர் பொறுக்கியிருக்கிறம். ஆனால் ஒரு சாக்கு நெல்லை நாங்கள் சீவியத்திலே சேர்க்கேல்லை. நீங்களும் களத்துக்கையே நெல்லை விட்டிட்டியள். பத்மனாதனும் இளம்

பொடியன். அவளுக்கு வசதியாய்ப் போச்சு'

'அப்படியா சங்கதி' என உறுமியவாறே நாகலிங்கத்தார் அவனடிக்கு விரைந்தார்.

'என்னடி? பாவம் பாத்து சாப்பாடும் தந்து, சாக்கும் தந்தால் கொழுப்பு மெத்திப்போச்சு என்ன? களவாய் நெல்லையள்ளிச் சாக்கை நிரப்பிப்போட்டு பெரிய உடைச்சிக் கணக்கில் களப்பிச்சைக்குக்கூட வராமல் இருக்கிறாய் என்னடி?'

அவள் மௌனமாக நிலத்தையே பார்த்தவாறு இருந்தாள்.

'நான் கேக்கிறேன்... அவள் மைன்ட் பண்ணாமல் இருக்கிறாள்' சினத்தின் விகாரத்துக்குச் சென்ற சேமன் அவளருகில் இருந்த நெல்லுச் சாக்கை காலால் உதைத்து விழ்த்தினார்.

முடை சரிந்து கட்டவிழ்ந்து நெல் மணிகள் சரசரவென வெறும் நிலத்தில் கொட்டின.

அவள் மகனையும் தூக்கிக் கொண்டு எழுந்து நின்று நாகலிங்கத்தாரைப் பார்த்தாள்.

'களவுமெடுத்துப் போட்டு அவளுக்கிருக்கிற திமிரைப் பார்' நாகலிங்கத்தார் படபடத்தார்,

யாவரும் விறைத்துப்போய் நின்றனர்.

பத்மனாதன் மட்டும் மெல்ல நடந்து வந்து கொட்டிக் கொண்டிருந்த அவளுடைய முடையை நிறுத்தி நெல்லை அள்ளிப் போடத் தொடங்கினான். உடையார் கொதித்தார்.

'டேய் லாசா..... ஓகோ இப்ப தெரியுது, இந்தக் சிறுக்கிக்கு ஆர் நெல்லுக் குடுத்த தெண்டு. நாலு நாளைக் கை மாப்பினையாய்ப் போனாயோ லாகப்பிள்ளை! என்ன துணிவோட

யானை பார்த்த குருடர்?

இவ்வளவு விரைவில் உண்மை வெளிப்படுத்தப்படும் என்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. 'பினை, பினை' என்று பினைந்து கொண்டிருக்கிற கந்தையா நடேசனின் கட்டுரைத் தொடர் முடிவடைவதற்குள்ளேயே, அவருடைய முரண்பாடுகள் நிறைந்த வாதங்களை வரிக்கு வரி (மல்லிகை, டிசம்பர் 82 இதழில்) ஆதரித்து எழுதிய அவரது சகாவான த. கலாமணி, டானியலின் கோவிந்தன் என்ற நாவலை விமர்சிக்க வந்த இடத்தில் உண்மையைக் க்கிவிட்டார்.

மரபுப் போராட்ட காலத்தில் 'முற்போக்கு இலக்கியங்கள் யாவும் இழிசனர் இலக்கியங்கள்' என்று ஒலித்த குரலின் மாற்றுக் குரலாக 'முற்போக்கு இலக்கியங்களில் கலைத்துவம் அல்லது கலைநயம் இல்லை' என்ற புதுக்குரல் அண்மைக் காலங்களில் ஒலிக்கத் தொடங்கியிருந்தது.

(மல்லிகை, நவம்பர் 1983. பக்: 13 - பந்தி 3.)

இதற்கு விளக்கம் தேவை இல்லை. மரபுப் பண்டிதர்கள் தாக்கியது, முற்போக்கு எழுத்தாளர்களையே என்று அவர் திட்டவாட்டமாக இங்கே தெரிவித்துள்ளார். எந்தச் சமூகத்தைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர்களையாவது பிரித்துக் காட்டி அவர்களைத்தான் தாக்கினார்கள் என்றோ, அல்லது அந்தச் சமூகத்து எழுத்தாளர்கள் படைத்த இலக்கியங்களுக்காகத்தான் இழிசனர் இலக்கியக் குரல் எழுந்தது என்றோ அவர் சொல்லவில்லை. முன்பு சொன்னவர்; இப்போது சொல்ல வேண்டியவர்; சொல்லாது விட்டுவிட்டார்! உண்மை என்னவென்றால் 'வலிந்து' எழுதும்போது அப்படி எழுதினார்; இயல்பாக எழுதும்போது உண்மை தானாக வெளிப்பட்டுவிட்டது; இப்படி எழுதிவிட்டார்!

தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தைச் சேர்ந்த எந்த எழுத்தாளனும் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தில் அங்கம் வகித்தமைக்காகவோ, அவர்கள் பஞ்சமர் இலக்கியம் படைத்தமைக்காகவோ இழிசனர் இலக்கியக் குரல் எழவில்லை என்பதை நான் மீண்டும் அடித்துச் சொல்லுகின்றேன்!

உண்மையை வெளிப்படுத்தியமைக்கு முதலில் த. கலாமணிக்கு நன்றி தெரிவிப்பதுடன், எனது கருத்துக்கள் என்றில்லாமல், வரலாற்றுண்மைகளுக்குச் சார்பாகக் கருத்து வெளியிட்ட அதைரட்சகன், வன்னியகுலம், காவலூர் ஜெகநாதன், கங்காதரன் ஆகியோருக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவிக்கின்றேன்.

இந்த உண்மைக்கு ஆதாரமாக ஒரு சம்பவத்தை இங்கு தெரிவிக்க வேண்டியுள்ளது. 'இழிசனர் வழக்கு' என்பதுதான் சரியான பிரயோகம். நாங்கள் இதைப் பெரிதுபடுத்தி, இயக்கத்தை வலுப்படுத்த 'இழிசனர்' என்று மாற்றிக் கொண்டோம்' என்று

உனக்கு நான் குடுத்த சாக்கு, என்றை களத்துக்கை அள்ளின நெல்லு, எழும்படா நாயே'

நாகலிங்கத்தார் பத்மனாபனை எட்டி உதைத்தார். உதைத்த அவருடைய காலை அப்படியே கையால் பிடித்துக் கொண்டு சட்டென எழும்பினான் பத்மனாபன்.

உடையார் அலங்கோலமாக அந்த இளம் பெண்ணின் காலருகில் சரிந்தார்.

பத்மனாபனைப் பார்த்தால் நாகலிங்கத்தாரை ஏறி மிதித்துத் துவம்சம் செய்து விடுவான் போலிருந்தது.

ஒரு கணம் அப்படியே நின்றவன் 'தூ' என அவரைப் பார்த்து நிலத்தில் உமிழ்ந்து விட்டு மீண்டும் பதட்டமின்றி நெல்லை அள்ளலானான்.

சேமன் நாகலிங்கத்தாரை அவமானம் பிடுங்கித் தின்றது. ஆத்திரத்தில் விழிகள் சிவக்க எழுந்து நின்று நடுங்கினார்.

'என்னடா..... பாத்துக் கொண்டு நிக்கிறியள்! வந்து இந்த விசரன்னை காலே முறியுங்கோடா' என களத்தில் நின்ற வாலிபர்களை நோக்கிக் கூவினார். ஆனால் அவர்கள் அசையவில்லை.

அத்தனை பேர் மத்தியில் தனக்கு நேர்ந்த அவமானத்தை அவரால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை.

'எளிய பொறுக்கியள். கூலி குடுக்கிற முதலாளியை விட எங்கையோ கிடந்த வேசை இவங்களுக்குப் பெரிசாய் தெரியுது'

களத்தை நோக்கிச் சேறிவிட்டுப் புயலாய்ப் புறப்பட்டார் நாகலிங்கத்தார்.

பத்மனாபன் சிந்திய நெல் முழுவதையும் பக்குவமாகச்

சேர்த்து சாக்கில் போட்டுக் கட்டினான்.

திகைத்துப்போய் செய்வதறியாது கண்ணீர் பெருக்கியவாறு நின்ற அவனைப் பார்த்த பத்மனாபன் 'இஞ்சை வா! இதைத் தூக்கிவிடு' எனக் கூறியபோது, குழந்தையை நிலத்தில் விட்டு விட்டுக் குனிந்து நெல்முட்டையைப் பிடித்து அவனுடைய தலையில் ஏற்றிவிட்டான்.

அந்தப் பெரிய முடையை அனாயசமாகச் சுமந்துகொண்டே 'பிள்ளையைத் தூக்கிக் கொண்டு என்னோடை வா! வீட்டை போவம்' எனக் கூறி விட்டு நிமிர்ந்து நடந்த பத்மனாபனைத் தொடர்ந்து குழந்தையுடன் போனால் அந்த இளம் பெண்.

சூரியனின் கதிர்க் கற்றை ஒளிவெள்ளமாய் பாய்ந்த அந்த வயல் வெளியில் அவர்கள் போவதைப் பார்த்து நின்ற வாலிபர்களின் மௌனம் கலைந்தது.

'லாசுப் பத்மனாபன் உவளைக் கலியாணம் முடிக்கப் போறான் போலே' வள்ளிக்கிழவி வாய் விட்டு வியந்தாள்.

'அவன் அவளை அக்கா எண்ணுதான் கூப்பிட்டவன். அவன் அவளுக்குத் தம்பியாய் இருக்கலாம். அல்லாட்டில் அண்ணனாய் இருக்கலாம். இல்லை..... புருசனாய்த்தான் இருக்கட்டன்? உனக் கென்ன செய்யுது வள்ளி?'

கந்தையர் சற்றுக் கோபமாகவே சொன்னார்.

'நல்லாச் சொன்னியள் கந்தையாண்ணை' வாலிபர்களில் ஒருவன் உரத்துச் சொன்னான்.

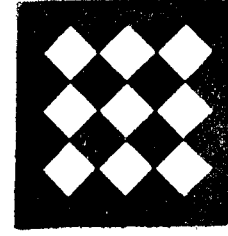
பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவர்கள், இந்த விவாதம் தொடங்கிய நாட்களில் என்னிடம் தெரிவித்தார். பேராசிரியரின் புதுமை இலக்கியம்—தேசிய ஒருமைப்பாட்டு மலர் கட்டுரையில் (பக். 42) மேலே குறிப்பிடப்பட்ட எழுத்தாளர்களின் சமூகப் பின்னணியை இந்த 'இழிசினர் வழக்கு' தாக்குவதாகவும் அமைந்தபடியால்... என்று அவர், சாங்கோபாங்கமாகக் குறிப்பிட்டுள்ளதை அவதானிக்க வேண்டும். பேராசிரியர், அச்சப் பிசாசுக்கு எவ்விதத் தரணமும் கொடுக்காமல் 'இழிசினர் வழக்கு' என்றே எழுதி அச்சிட்டிருக்க, நடேசனும் அவரது சகாவும், எதற்காக அதைத் திரித்து 'இழிசினர், இழிசினர்' என்று எடுகோள் காட்டுகிறார்கள் என்பதன் நோக்கம் இப்போது புலனாகின்றதல்லவா? யர்னை பார்த்த குருடர் யார்? என்பதை வாசகர்கள் புரிந்து கொள்வார்கள்!

இனி, மார்க்ஸியப் பண்டிதர்கள் பற்றிய இரண்டாவது விடயத்துக்கு வருகின்றேன். இயக்கங்களைப் 'பாவித்து' எப்பொழுதும் தமது சொந்த நலன்களைப் பெருக்கிக் கொள்வதிலேயே குறியாயிருக்கும் சுயநல வாதிகள் பற்றி நான் எனது கட்டுரையில் சில தரவுகளைத் தந்திருந்தேன். அதன் காரணமாக, 'நான் எழுதுவதை நிறுத்த வேண்டும்!' என்றும், 'யார் எதைச் செய்தாலும் நான் என்பாட்டிலே இருக்க வேண்டும்!' என்றும் சில எழுத்தாளர்களால் கேட்கப்பட்டிருக்கின்றேன். இது, என் நிலைப்பாட்டிற்குக் கிடைத்த வெற்றியாகும். 'எழுத்தைப் பார்; எழுத்தாளனைப் பாராதே' என்று சில எழுத்தாளர் மத்தியிலிருந்து இப்போது ஒரு குரலும் எழுந்துள்ளது! இவையெல்லாம் என்ன? குறிப்பிட்ட மார்க்ஸியப் பண்டிதர்களின் திரை மறைவு வாழ்க்கையை முடிமறைப்பதற்காக எடுக்கப்படும் நடவடிக்கையென்றி வேறல்ல. இவர்களையும் இந்த மார்க்ஸியப் பண்டிதர்கள் வரிசையில் சேர்த்துக் கொள்வது பொருத்தமாகும். அல்லது 'முதுகு சொறியும் பண்டிதர்கள்' என்று பெயர் சூட்டிக் கொள்ளலாம்!

சமூக மனிதனின் இயக்கச் சுவடுகள் மட்டும்தான் ஆவணங்களல்ல; மனிதனின் ஊழல் வாழ்க்கையும் ஆவணங்களாகவே தங்கும் என்பதை இந்த ஆவண எழுத்தாளர்கள் உணர வேண்டும். இலக்கியத்திலே ஆரோக்கியம், ஆரோக்கியமான இலக்கியம் என்றெல்லாம் அண்மைக் காலங்களிலே எழுதப் படுகின்றது. பேசப்படுகின்றது. நீ என்னத்தையும் செய்து தொலை! எழுத்திலே, விளாசிக் தள்ளு! இதுதான் ஆரோக்கியமான இலக்கியம் என்றால் அதற்கு நான் எதிரி. எழுத்தாளன், சமூகத்தின் காலக்கண்ணாடி மாத்திரமல்லன். வைத்தியனுமாவான்; நல்லாசிரியனுமாவான்! போர்த்தளபதியுமாவான் என்றெல்லாம் சொல்லலாம். ஆனால், அவன் சமூகத்தின் மனச்சாட்சியாக, திறந்த உள்ளத்தோடு பேனாவை ஓட்டவில்லையென்றால் அந்த இலக்கியத்தால் ஒரு பயனும் ஏற்படப் போவதில்லை.

தனது எழுத்துக்களுடனேயே முரண்பட்டுக் கொண்டு குழம்பிக் கொண்டிருக்கும் நடேசனுக்காகவல்ல. இந்தத் தேசத்தின் இலக்கிய வளர்ச்சியில் ஆர்வம் கொண்டுள்ள சகல இலக்கிய அன்பர்களுக்காகவும் இக்கருத்துக்களை முன் வைக்கின்றேன்! ●

என். கே. ரகுநாதன்



விமர்சனங்களுக்கு ஆய்வு ஊட்டல்

சபா. ஜெயராசா

'விமர்சனங்களில் ஆழமில்லை', 'மேலோட்டமான விமர்சனம்' போன்ற சொற்றொடர்கள், விமர்சன அணுகுமுறைகளிலே கையாளப்படுதல் உண்டு. கலை இலக்கிய விமர்சனங்களில் ஆய்வு உட்புகாத நிலையில், அவை வெறும் இரசனையாகவோ, அல்லது அசட்டுக் கௌரவ மனோபாவம் தழுவிய வெளிப்பாடுகளாகவோ அமைந்து விடுதல் உண்டு.

விமர்சனம் ஒரு கலையாக இருப்பினும், அதன் தனித்துவமான பண்பு, ஆய்வு நலன்களை உள்வாங்கும் திறன் என்றுங்கூறலாம். பேராசிரியர்கள் கைலாசபதி, வானமாமலை, சிவத்தம்பி போன்றோரின் விமர்சனங்கள் தமிழ் விமர்சன அருவிக்கு வளமுட்டியதென்றால், விமர்சனக் கலைக்கு அவர்கள் செலுத்திய ஆய்வுவளம் கருத்திற் கொள்ளப்படல் வேண்டும்.

இந்நிலையில் ஆய்வாளர் அனைவரும் விமர்சகராகி விடுவதில்லை என்பதும் நினைவுக்குரியது. உயர் பட்டங்களுக்காகப் பலர், கலை, இலக்கியங்களை ஆராய்ந்து வருகின்றனராயினும், அவர்களது ஆக்கங்கள், விமர்சன நயங்களைக் கொள்வதில்லை. எழுபதுகளில் தமிழ் விமர்சனம்

பற்றி எழுதிய டாக்டர் சு. சண்முகசுந்தரம் அவர்களும் (காலயா வெளியீடு) இந்த இடைவெளியைச் சுட்டிக்காட்டத் தவறவில்லை. ஆய்வு, படைப்புத்திறன் பொருந்தியதாக இருப்பினும், முற்று முழுதாக இயந்திரப் பாங்கானதாக அமையும் பொழுது, இந்த இடைவெளி மேலும் விசாலித்துச் செல்லுகின்றது.

தசவல்களை ஒழுங்காகத் தேடிப் பெறுதல், சரியான மூலங்களிலிருந்து திரட்டுதல், பரிட்சித்துப் பார்த்தல், பாகுபாடு செய்தல், சமூக நோக்கிலே பிரயோகித்துப் பார்த்தல் போன்ற ஆய்வு நெறிகளுக்குரிய முறையியல்களை விமர்சனக் கலை உள்வாங்கும் பொழுது, அக் கலையில் ஆற்றலும், வினைத்திறனும் விளைதல் உண்டு.

வ. வே. சு. ஜயர், டி. கே. சி. போன்றோர் விமர்சனக் கலையைத் தமிழில் வளம்படுத்திய முன்னோடிகளாகக் கொள்ளப்பட்டாலும், அவர்களுடைய விமர்சனங்கள், இரசனை, உணர்ச்சி போன்றவற்றைச் சுற்றிக் கட்டியெழுப்பப்பட்டமையால், குறித்த சுற்றுவட்டங்களுக்குள் அடங்கிவிட்டன. இந்த மூர்தி, பல்வேறு வண்ணங்களில்

லும், வடிவங்களிலும் இன்று வரை பின்பற்றப்பட்டு வந்துள்ளது.

மேற்கூறிய விமர்சனப் பாங்கின் உளவியல் எதிர்மறை வடிவமொன்றும் வளர்ச்சியுற்று வருவதைக் காண முடிகின்றது. விமர்சனம் என்பது கலை, இலக்கியங்களில், விமர்சகர் காணும் எதிர்மறைப் பண்புகளை விளக்கும் 'காரசாரமான ஆக்கம்' என்ற செல்நிலை, அதன்தொடர்ச்சியை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இவற்றை அகவயமான தாக்கல் என்றும் குறிப்பிட முடியும். ஆக்கங்களைக் கிண்டலாகவும், குத்தலாகவும் பார்க்கும் பண்புகளும் இப் பிரிவில் அடக்கப்படக் கூடியதே. இவ்வகை விமர்சனங்களும் சோடை போவதற்குக் காரணம், ஆய்வு நெறிகளை உள்வாங்காது நிராகரித்து விடுதலாகும்.

நயப்பு, ஒதுக்கல் என்ற தன்னுணர்ச்சிப் போக்குகளிலிருந்து சற்று வித்தியாசமான விமர்சன நோக்கையும் அவதானிப்பிலிருந்து இவ்வாறான போக்கின் பண்பையும் பலவீனத்தையும் விளக்க முடியும். எழுபதுகளில் தமிழ் விமர்சனம் தொடர்பாக அவர் குறிப்பிட்ட வசனங்கள் சில வருமாறு:

'கிட்டி, சிவபாதசுந்தரத்தின் தமிழ் நாவல் நூற்றாண்டு வளர்ச்சி குறிப்பிடத்தக்க நூலாகும். ஆனால் இலக்கிய விமர்சனத்தின் ஆழமான பிரச்சினைகளை இது இன்னும் தொடவில்லை. நாவல் உருவாகும் விதம், படைப்புக்கும் வாழ்வுக்கும் உள்ள உறவு, படைப்பு—வாசகன் உறவு பற்றிய பார்வைகளின்றி, படைப்புக்குச் சமதையான ஒரு துறையாக இன்றி இலக்கிய விமர்சனத்

துறை அணிந்துரைகளாகவும், உபைவிளக்கமாகவும் இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றது'

பாரதி நூற்றாண்டு தொடர்பாக வெளிவந்த பல நூல்களில் குறிப்பிட்ட பண்புகளைப் பரவலாகக் காணமுடியும். விமர்சனக் கலை, ஏனைய இலக்கிய உருவங்களுக்கு எவ்வகையிலும் தாழ்ந்தது என்று என்ற சமநிலையைக் கைவிடும் பொழுதும், ஆய்வு நெறிகளை விமர்சனக் கலைக்குள் சுளுவாகச் செலுத்தாது விடும் பொழுதும், விமர்சன முழுமை தோய்ந்து விடுதல் உண்டு.

தூய அழகியல்வாத விமர்சனங்கள், புறவுலகத் தாக்கங்களை நிராகரித்து, அகமும், அகத்தின்தன்னியல்பான மலர்ச்சியும், பூரணத்துவமும் கலையாக்கங்களாகப் பரிணமிப்பதை வற்புறுத்துகின்றன. இவ்வகை மதிப்பீடுகள் ஆய்வின் புறவயமான அணுகுமுறைகளைப் புறக்கணிக்கும் ஒருதலைப் பட்சமான கூடாரத்தினுள் நின்று கொள்வதனால், வலிமையான விமர்சனக் கலையாக்கமாகிவிடுவதில்லை.

விமர்சனக் கலைக்கு ஆய்வு ஊட்டம் செய்வதனால் அதன் வளம் பெருகும் என்ற தொடர்பில் ஆய்வின் அழுத்தத்தை ஒரு தலைப்பட்சமானதாக்கியும் விட முடியாது. குறிப்பாக ஆய்வறிவாளர் என்ற உயர்ந்தோர் குழாத்தினருக்கு மட்டுமரிய அணுகலாகவும் விமர்சனங்களை ஒருதலைப் பட்சமானதாக்கிவிட முடியாது. உயர் பரிட்சைகளில் விமர்சனம் எழுதுதல் ஒரு பாட அனுபவமாக அமைக்கப்பட்டு வருதல், விமர்சனக் கலையின் பரிணாம வளர்ச்சியில் அதன் இரு முனைச் செயற்பாடுகளுக்கு மீள் அழுத்தம் கிடைக்கின்றது.

கற்பித்தல் நிலையில் எத்தகைய ஒரு கலை வடிவமும், ஆய்வு ஊட்டம் பெறுதல் தவிர்க்க முடியாததாகின்றது. விமர்சனக் கலைக்குரிய அழகியல் நயப்பும், ஆய்வும் பாட அனுபவங்களிலே உள்ளடக்கப்பட்டு வருகின்றன.

ஆய்வு, அழகியல் நயப்பையும், விமர்சனங்களையும் வளப்படுத்தி வருகின்ற வேளை, விமர்சனப் பண்புகள் சிலவற்றை ஆய்வு தழுவிக் கொள்ளும் இரு வழிச் செயற்பாடுகளுக்கும் காண முடியும். 'விமர்சன அணுகல்' என்ற தொடர் அதனை வெளிப்படுத்தித் துறையால் வளம்படுத்த படும் பண்பு இன்று திட்டமிடப்பட்டு மிகவும் விரிந்த அளவிலே செயற்படுத்தப்படு

கின்றது. பல்வேறு ஆய்வுகளும் அணுகு முறைகளும் ஒன்றிணைக்கப்படாவிடில், அபிவிருத்தி பின்னடைந்து விடுதல் உண்டு.

ஆய்வின் முடிவிலாச் செயல்முறைகளால், விமர்சனக் கலை என்றும் மீள மீளப் புதுப்பிக்கப்பட்டு வரும் பொழுது, அது இளமை சூடிய வண்ணமே இருக்கும். சமூக இயங்குநிலை எவ்வாறு முடிவிலாச் செயல்முறையாக நிகழ்ந்த வண்ணமுள்ளதோ அவ்வாறே ஆய்வும் முடிவிலாச் செயல்முறையாகத் திரண்டெழுந்து வருகையில், அதன் நலன்களை அனைத்துத் துறைகளிலும் உட்புகுத்த வேண்டி வரும். விமர்சனம் உள்ளிட்ட கலைகளை அவற்றுக்கு விதிவிலக்கு என்று கொள்ள முடியாது.

84 ம் ஆண்டு சோவியத் நாடு சந்தா அழகிய கலண்டர் இனம். தொடர்பு கொள்ளுங்கள்

தாய் (மக்ரீம் கார்க்கி) 82-50	ஒட்டம் சைபீரியா 14-50
புத்துயிர்ப்பு (தோல்ஸ்தோய்) 32/	அரசியல் பொருளாதாரம் 6-75
வீரர்விளைந்த இருபாகம் 37-50	அரசியல் பூகோளம் 17-50
உண்மை மனிதனின் கதை 24-50	மூலதனத்தின் பிறப்பு 2-50
ஸெர்யோஷா 12-50	லெனின் நூல் திரட்டு 10-00

மக்கள் பிரசுராலயம் லிமிட் புத்தகசாலை

40, சிவன் கோயில் வடக்கு வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

124, குமரன் ரத்தினம் ரோட், கொழும்பு-2.



காட்டுப் பாடல்

முல்லையூரான்

முதுகை வளைத்து தலையைக் குனித்து
வெப்பல் கொடியை கையால் விலக்கி
அக் குருமன் காட்டில் மெல்ல நுழைந்தேன்,
அக் குருமன் காட்டில் மெல்ல நுழைந்தேன்,
சற்றே மேலே எழுந்திடிலும் குத்தும்
காரம் முள்ளும் முதுகை உறுத்தும் ஆரம்பற்றையும்
'குனிகுனி' என்னக் குந்தியிருந்து நான்
மெல்ல மெல்ல காட்டில் வளைந்தேன்;
பாதம் எடுத்து வருந்தி வருந்தி
கால்களில் ஏறும் முட்களை எடுத்து
காதலிப்பேனோ?

துண்டாய் முறித்து நூர் வீகினேன்,
குருமன் காட்டில் வளைந்தே போனேன்.
எனது மேனியில் எனது கண்களில்
ஒரு துளி ஒளியும் பட்டிடாதிருக்கும்
அக்குருமன் காட்டில் வியர்க்க வியர்க்க
மண்ணெடு ஊர்ந்து மெல்ல நுழைந்தேன்.
நேராய் நிமிர்ந்த முதிரை மரத்தின் கீழ்
நிழல்களில் சுருண்ட மான் கொடிப்பற்றைகள்
காட்டிலே தனது உடம்பைச் சுருட்டி
சுற்றிக் குறுகி சுருண்டு கிடப்பதைக்காண
இந்த மானிட நினைவுகள் அகல விரியும்;
இக் கொடும் காட்டில் எத்தனை வாழ்வுகள்
சுருண்டன எனினும்
காட்டில் உயர்ந்து ஒளியைக்காண
தினமும் எறியும் நெப்போலியக் குருத்துகள்

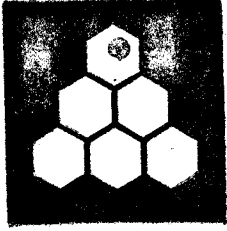
மனதை ஒருமுறை தடவித் தந்தது,
'இக்காட்டினைக் கடந்து எங்கே செல்வாய்'
என்பது போலக் காடைப் பற்றைகள்
திரண்டு நின்று வழிமறித் திருந்தன.
பாதை இல்லா குருமன் காட்டில்
வெளியை நோக்கி..... நோக்கி, நோக்கி
மெல்ல மெல்ல காட்டில் நுழைந்தினேன்.
புற்றும் புதரும், புதைகுழியும்,
நீண்டு நிற்கும் முள்ளும், பற்றையும்
காலில் தடக்கும் கொடிகளும் — என்னை
'விரை நீ வெளி' க்கென உறுத்த..... உறுத்த
சோர்ந்திடவில்லை.
அக் குருமன் காட்டினை கடந்தே விட்டேன்.
அன்றுநான் பிரிந்த காற்று
நண்பனே என்று கட்டி அணைத்தது,
காட்டில் குனிந்த முதுகு நிமிர்ந்தது,
கண்கள் ஒளியை கட்டிப்பிடிக்க
ஆனந்தமாக நிமிர்ந்தேன் நின்று.
அப்போதுமக் குருமன் காடு
உன் வாழ்க்கையில் நானுமோர் பாகம்
என்பதுபோல்
எதிரே நின்று எச்சரிக்கிறது.

கடிதம்

இக்கடிதம் தங்கள் கைக்கு வந்து சேருமா சேராதா என்ற
ஐயப்பாட்டுடனேயே எழுதுகிறேன். நண்பர்கள் நீங்கள் எல்லோரும்
எப்படி இருக்கிறீர்கள்? செய்திகளைப் படிக்கப் படிக்க தங்களை
எல்லாம் நினைத்து கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தோம். நண்பர்
அனுப்பிவைத்திருந்த 'மல்லிகை' அக்டோபர் இதழிலிருந்து தற்
போதைய நிலைமையை சாகவாசமாய் புரிந்து கொண்டோம்.

இதழின் முன் அட்டையில் என் புகைப்படத்தைப் போட்டு
கௌரவித்தமைக்கு நன்றி. கடந்த 30 ஆண்டுகளாய் தமிழில்
எழுதிக் கொண்டிருந்தும் இங்கே தமிழ் நாட்டுப் பத்திரிகைகள்
யாருமே இதுவரை செய்யாததை செய்ய முன்வந்த தங்கள்
அன்பை நினைந்து மனம் நெகிழ்கிறேன். நன்றி தெரிவிக்க என்
னிடம் வார்த்தை இல்லை. இதழ் மொத்தத்தில் நன்றாகவே
இருந்தது.

நீல பத்மநாபன்



தேசிய ஒற்றுமையின் தமிழ்ப் பக்கம்

எஸ். எம். ஜே. பைஸ்தீன்

‘கலை, இலக்கியத்தின் மூலமாகத் தேசிய ஒற்றுமை’ என்பதை இனியும் உரத்துப் பேச முடியுமா என்ற எண்ணமே... ‘யார் என்னைத் தேடுவது.....’ எனக்கும் ஆபத்தா..... இ. மு. எ. சுவின் தேசிய ஒருமைப்பாடு மாநாடும், கொரஸ் என்ற சிங்களக் கிராமத்தில் பௌத்த பிக்குகள், சிங்கள மக்கள் மத்தியில் எழுத்தாள நண்பர்களுடன் தமிழர் உரிமை பற்றியும் ஒருமைப்பாடு பற்றியும் முழங்கியதும் நினைவுக்கு வருகிறது’ என்ற முருகபூபதியின் வரிகளைப் படித்ததும் ஏற்படும் உடலாலும், உள்ளத்தாலும் பாதிக்கப்பட்ட எவருமே இவ்வாறு பேசுவது இயல்பு.

இந்நிலையில் கலை, இலக்கியத்தின் மூலமாகத் தேசிய ஒற்றுமை பற்றி மீண்டும் குரல் எழுப்பப்படுவதை முக்கியமாகச் சிங்களப் பத்திரிகைகளிலும், ஆங்கிலப் பத்திரிகைகளிலும் அவதானிக்க முடிகிறது. இவ்வாறான ஒரு கட்டுரை மல்லிகை நவம்பர் 83 இதழிலும் பிரசுரமாகியுள்ளது. 23-11-83 ‘எத்த’ பத்திரிகையில் மக்கள் எழுத்தாளர் முன்னணியின் பிரதான செயலாளர் குணசேன வித்தான எழுதியுள்ள விரிவான ஒரு கட்டுரையிலும் இதை வலியுறுத்துகிறார்.

இத் தருணத்தில் 17-11-83 ‘எத்த’ பத்திரிகையில், தற்போதைய கலைத்துறை பற்றி சுனில் ஆரியரத்ன அவர்களுடன் பசன் கொடிக்கார நிகழ்த்தி வெளிவந்த உரையாடல் கவனத்துக்குரியது. ‘தேசிய ஒற்றுமை தொடர்பாக எமது கலைஞர்கள் எடுத்துள்ள நடவடிக்கை என்ன’ என்ற கேள்விக்கு அவர் பின் வருமாறு கூறினார்.

‘இந்நாட்டுக் கலைஞர்கள் தேசிய ஒற்றுமையைப் பற்றி அநேக சந்தர்ப்பங்களிற் பேசியுள்ளனர். ஜி. டி. எல். பெரேராவின ‘தொட்டுப் பொல’ (ஓடக்கரை) ஜயசேன ஜயக் கொடியின் ‘கொட்டி’ (புலி) பராக்கிரம கொடித்துவக்குவின் ‘இந்து — வங்கா போன்ற சிருஷ்டிகளின் போலவே மகமசேகர், மெனிக்கா குவன்பத்திரன், தயாசேன குணசிங்ஹ போன்றோர் எழுதிய கவிதைகளிலும் தேசிய ஒற்றுமைக்கான பிரார்த்தனை அடங்கியுள்ளது. நான் அறிந்த வரையில் தமிழ்க் கலைஞர்கள் இவ்வாறு கைகோர்த்துச் செல்வதற்கு ஆர்வங் காட்டவில்லை. தேசிய ஒற்றுமையைக் கட்டி எழுப்புவதற்கு சிங்கள—தமிழ் இருதரப்புக் கலைஞர்களும் ஒன்றுபட்டுச் செயலாற்றுவது அவசியமாகும்.’

அத்துடன் நான் எழுதிய சிற்சில கவிதைகளை ‘இனவாத மிக்கனவாக’க் குறிப்பிடுவதனை நான் ஏற்கவில்லை என்பதையும் குறிப்பிட்ட வேண்டியுள்ளது. தேசியவுணர்வைப்பற்றிப் பேசும் உரிமையும், தேசிய உணர்வைத் தோற்றுவிக்கும் பொறுப்பும் சிங்களக் கலைஞர்களுக்கும், தமிழ்க் கலைஞர்களுக்கும் மற்றும் எந்த ஓர் இனக் கலைஞர்களுக்கும் சமமாகவே இருக்க வேண்டும்’

மேற்படி கூற்றினையிட்டு ‘எத்த’ பத்திரிகைக்கு 23-11-83 வ. த. சரத்சேன என்ற வாசகர் எழுதிய கடிதம் பின்வருமாறு. ‘தேசிய ஒற்றுமையின் தமிழ்ப் பக்கம்’ என்ற தலைப்பிற் பிரசுரமாகியுள்ளது.

‘சிங்கள — தமிழ் ஐக்கியத்துக்கு சிங்களக் கலைஞர்கள் நீண்ட காலமாகவே ஆர்வஞ் செலுத்துகின்ற போதிலும் தமிழ் கலைஞர்கள் ஆர்வங் காட்டவில்லை என்ற கருத்தைக் கலாநிதி சுனில் ஆரியரத்ன அவர்கள் மொரட்டுவை வேல்ஸ் குமார வித்தியாலயத்தில் கலைவிழாவில் வெளியிட்டதாக 21 ந்திதிங்கள் ‘திவயின்’ மத்திரிகையில் வெளியானது. அவர் அதே கருத்தை 17 ஆம் திக்திய ‘எத்த’ பத்திரிகையில் தற்காலக் கலை, இலக்கியத்தைப் பற்றிக் கருத்து வெளியிடும் போதும் முன்வைத்திருந்தார்.

யாழ்ப்பாணத்தில் அச்சிடப் பெறும் ‘மல்லிகை’ என்ற தமிழ்ச் சஞ்சிகையைப் பற்றி இங்கு நினைவுபடுத்தல் அதைப் பற்றி அறிந்த எம்போன்றாரது கடமையாகும். அச் சஞ்சிகையின் ஆசிரியர் தமிழ் எழுத்தாளரான டொமினிக்கு ஜீவா ஆவார். அச்சஞ்சிகை சிங்கள எழுத்தாளர்களையும் சிங்களக்

கலைச் சிருஷ்டிகளையும் வழமை யாகத் தொடர்ந்து தமிழ் வாசகர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்துகின்றது. சிங்கள எழுத்தாளர்களது புகைப்படங்கள் அதில் வெளியாகின்றன. சில வேளைகளில் சிங்கள எழுத்தாளர்களது புகைப்படங்கள் அட்டை முகப்பையும் அலங்கரிக்கின்றன. சிங்கள — தமிழ் ஒற்றுமைக்குச் சார்பாக வெளியாகும் சிங்களக் கட்டுரைகளின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பும் அதிற் பிரசுரமாகின்றன.

நாம் தாமாகவே அறிந்து கொள்ள முடிந்த ஓர் உதாரணத்தை மட்டுமே இங்கு குறிப்பிட்டேன். மேலும் உதாரணங்கள் உள்ளனவோ எனத் தேடிப் பார்த்தல் பகிரங்கமாகக் கருத்து வெளியிடுவோர்களது கடமையாகும்.

இங்கு குறிப்பிட்ட அளவில் சந்திரசிரி தொடங்குகோட, ருணசேன விதான, சரத்சேன ஆகியோர் குறிப்பிட்டுள்ள உதாரணங்களே அனந்தம். குணசேன வித்தான அவர்களோ தமது கட்டுரையில், ‘நான் மேற்கூறிய விடயங்களை இவ்வாறு விஸ்தாரமாக முன்வைப்பது எமது சில சகோதர எழுத்தாளர்களுக்கு இவை ஒன்றில் மறந்துபோயிருக்கலாம். அவ்வது அவைபற்றி அவர்கள் அறியாதிருக்கலாம் என்பதனாலாகும்’ என்று கூடக் குறிப்பிட்டு இருந்தார்.

எனவே, சுனில் ஆரியரத்ன போன்ற பொறுப்பான ஒருத்தரிடமிருந்து முன் குறிப்பிட்டவாறான ஒரு கருத்து வெளிவருவது உண்மையிலேயே வேதனைக்குரியது.

ஏனெனில் சுனில் ஆரியரத்ன யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்திலிருந்து சிறிதுகாலம் பணியாற்றியவர்.

அவரது 'சருங்கலே' (பட்டம்) சிங்கள — தமிழ் ஒற்றுமையைக் கருவாகக் கொண்டது. அதில் தமிழ் உரையாடற் பகுதிகள் உண்டு. அவற்றுக்கும் பொறுப்பாக இருந்தவர் யோகா பாலச்சந்திரன் ஆவார்.

சருங்கலே, பொன்மணி போன்றவை சிங்களக் கலைஞர்களால் உருவாக்கப்பட்ட போதிலும், விழிப்புடைய ஒரு தமிழ்ப் படத் துறைக்கு ஆற்றியுள்ள பங்கு பொதுக் கருத்தரங்குகளில் எடுத்துரைக்கப்படுகின்றது. 1981இல் சென்னையில் நடைபெற்ற 'இலக்கு' கருத்தரங்கின் போது, கோமல் சுவாமிநாதன் தலைமையில் நடைபெற்ற தமிழ் சினிமா பற்றிய அமர்வில், தமிழ் சினிமா என்பது இந்திய

சினிமா மட்டும் அன்றென்பது மேற் கூறியன போன்ற உதாரணங்களுடன் எடுத்துக் காட்டப் பட்ட பின், இவை பற்றித் தாம் அறிந்திருக்கவில்லை என்றும், அறிய வாய்ப்புக்கள் இல்லையென்றும் கோமல் சுவாமிநாதன் போன்றோர் கவலையுடன் ஏற்றுக் கொண்டனர்.

'கலை, இலக்கியங்களின் மூலம் தேசிய ஒற்றுமை என்பது ஒருவழிப்பாதை அல்ல என்பதை மல்லிகை எப்போதும் வலியுறுத்தி வருகிறது. அதற்குத் தமிழ்ப் பக்கத்தின் பங்கு இதுவரையில் அளப்பரியது. எனினும் அதன் மறுபக்கத்திலிருந்து குற்றச்சாட்டாக வருவது கவலைக்குரியதேயாகும்.

மன உற்சாகத்திற்கும்

கடுமையான உழைப்பின் பின்
மன ஆறுதல் பெறுவதற்கும்

புகைக்கும்போது தனிச் சுகம் பெறுவதற்கும்

மாஸ்டர் பீடி

ஒரு முறை பாவித்துப் பாருங்கள்

மாஸ்டர் பீடிக் கம்பனி

ஆனைக்கோட்டை.

மரணித்த இருவரும்

மல்லிகையில்

அவர்தம் நினைவுகளும்

— முருகபூபதி

கடந்த ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் எட்டாம் திகதி மாலை நேரம். கொழும்பு-4 கின்றோஸ் அவனியூவில் கார்கள் வரிசையாக நிற்கின்றன. பலர் நடமாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள், ஒரு வீட்டின் முன்னே சோகம் கப்பிய முகத்தை வைத்துக்கொண்டு பலர் அளவளாவுகின்றனர்.

பேராகிரியர் கைலாசபதி அந்த வீட்டினுள் நிரந்தரமாக துயில் கொண்டிருக்கிறார். அவரை எழுப்பாமல் அழைத்துக் கொண்டு கனத்தையை நோக்கி அனைவரும் செல்லும் வேளை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

யாழ். பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் சிலர் 'அஞ்சலி' பிரசுரங்களை அனைவருக்கும் விநியோகிக்கின்றனர். கைலாசிடம் கற்றோர், உடன் படித்தோர், உடன் பணிபுரிந்தோர். உற்றுர் உறவினர், நண்பர்கள்..... கைலாஸ் பற்றிய நினைவுகளுடன் அளவளாவுகின்றனர்— வெளியேயும் உள்ளேயும்.

'குழுக்களாக'— 'கூட்டமாக'— உரையாடல்கள் தொடருகின்றன. பேசுவென்றே பிறந்த இலக்கியக்காரர்களுக்கு அன்று 'கைலாஸ்' களம் அமைத்துக் கொடுக்கிறார்.

வெளியில் சபா ஜெயராசா, டொமினிக் ஜீவா, கலா பரமேஸ்

வரன், நான்.. இன்னும் சிலர். இப்போது அச்சந்திப்பில் யார் யார் நின்றார்கள் என்பது பூரணமாக நினைவில் இல்லை. ஆனால், கலா பரமேஸ்வரன் நின்றது நன்றாக நினைவில் உள்ளது.

'மல்லிகை' என்றவுடன் அட்டைப்படம் குறித்து எல்லோராலும் பேசப்படும், இருப்போர், இறந்தோர் என்ற பாகுபாடு இன்றி காலம்—கருத்தறிந்து மல்லிகை அட்டையில் இடம் பெற்றோர் நூறுக்கு மேல் இருப்பார்.

கலா பரமேஸ்வரன் கேட்கிறார், 'ஜீவா..... கைலாஸின் படம் மல்லிகை அட்டையில் வந்ததா?'

நான் ஜீவாவை முந்துகின்றேன். '1972 நவம்பர் மாதம் மல்லிகையில் கைலாஸ்தான் அட்டைப்படம்'

'பத்திரிகைக்காரனின் மூலையோடு பேசுகிறே, இந்தவாரமே எழுதப் போறீர் போலக் கிடக்கு. இங்க ஒருத்தருக்கும் இப்போது எழுத முடியாமல் இருக்கு..... கைலாஸ் எல்லோர் கைகளையும் சோர்ந்து போக வைத்துவிட்டார்' என்றார் சபா ஜெயராசா.

'அப்ப, பத்து வருடமாச்சு என்னையெல்லாம் எப்ப அட்டையில் போடப் போறீங்க....'

வழக்கமான சிரிப்புடன் வேடிக்கையாகவே கேட்டார் கலா பரமேஸ்வரன்.

‘அட்டைப்படம் என்றவுடன் உமக்கெல்லாம் சிரிப்பாகிட்டு உமக்கு இல்லையா? மல்லிகை குறிப்பிட்ட ஒரு வட்டத்தினரை மட்டும் அட்டையில் போட்டு மலரவில்லையே... காலம், வேளை, சந்தர்ப்பம் வரும்போது நம்மவர் படங்கள் அட்டையில் வரும்’ இது ஜீவா.

‘அப்ப என்னையும் போடுங்க. சாகமுந்திப் போட்டிங்களை எல்லா நாளும் பார்த்துக் கொள்ளலாம். இப்ப கைலாஸுக்கு செய்தமாதிரி, பத்து வருடத்துக்கு முந்தியே கைலாஸுக்கு அட்டைப்படம் போட்டமாதிரி’ கலா பரமேஸ்வரன் ஜீவாவைக் குழப்பிவிட்டு வேடிக்கை பார்ப்பதற்கே அப்படிச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்..

கைலாஸ் மறைந்து ஒரு வருடமாவதற்குள் அந்த கலா பரமேஸ்வரன் மறைந்துவிட்டார்.

‘கலா, நீர் மல்லிகை அட்டையில் அல்ல, எம் நெஞ்சங்களிலேயே ஆழமாகப் பதிந்து விட்டீர்’ ஒரு வருடத்திற்கு முந்திய அச்சந்திப்பே எம்மிருவருக்குமான இறுதிச் சந்திப்பு. அதை இப்போது நினைத்தாலும் கண்களில் நீர் முட்டுகின்றதே..... ஏன் ?

சுமார் மூன்று வருடங்களுக்கு முன்பு ஒரு நாள் மாலை நேரம், கொழும்பு விவகானந்த சபையின் சிறிய மண்டபத்தில் பலர் நிரம்பியிருக்கிறார்கள்.

மல்லிகையின் ஆண்டு மலர் அங்கு சிலர் கைகளில். மல்லிகைக்கென ஒதுங்குபடுத்தப்பட்ட கூட்டம். மல்லிகையுடன் உடன் பரடுள்ளோர், உடன்பாடு அந்த

ரோர் அந்த மல்லிகைப்பந்தலின் கீழ் குழுமி இருக்கின்றனர்.

பிரபல சிங்கள எழுத்தாளர் குணசேன வித்தானவும் கூட்டத்தில் ஒரு பேச்சாளர். அக்காலப் பகுதியில் அவர் முன்பு எழுதிய ஒரு சிறுகதை ஜெயகாந்தனால் பாராட்டப்பட்டு, மொழி பெயர்க்கப்பட்டு — ‘கல்பனா’ வில் பிரசுரமாகியிருந்தது.

மல்லிகை பற்றியும் அதன் பணிகள், கருத்துக்கள் தொடர்பாகவும் சிலர் அடுத்தடுத்து உரை நிகழ்த்துகிறார்கள்.

குணசேன விதான சிங்களத்தில் பேசுகிறார். அது மொழி பெயர்க்கப்படுகிறது.

‘மல்லிகை தேசிய ஒருமைப்பாட்டுக்காக பாடுபட்ட சஞ்சிகை. பல சிங்கள எழுத்தாளர் களை கௌரவித்ததோடு மட்டுமல்லாமல் அவர்களின் பல படைப்புகளையெல்லாம் தமிழுக்குக் கொண்டு வந்தது. இன்று எமது படைப்புகளை சகோதர மொழியில் பார்க்க விரும்பினால் மல்லிகையைத்தான் நாம் நாட வேண்டியுள்ளது. இது சாதாரணமான விஷயமல்ல’

குணசேன வித்தானவைத் தொடர்ந்து டொமினிக் ஜீவா பேசுகிறார் வழக்கமான தோரணை களுடன்.

கூட்டம் முடியும் வேளை நெருங்குகிறது. சபையோர் ஏதும் குறிப்புகளைக் கூறலாம் என்று கூட்டத்திற்குத் தலைமை வகித்தவர் சொல்கிறார்!

ஒரு மெலிந்த உருவம் மெல்ல எழுந்து முன்னே செல்கிறது.

யார் என்று பார்க்கிறேன். விமல்தாஸன்!

‘மனிதன்’ என்ற பத்திரிகையை நடத்திய விமல்தாஸன்.

இனங்களுக்கிடையே ஐக்கியமும் அதேசமயம் அந்தந்த இனங்களின் தனித்துவமும் உரிமையும் பேணப்பட்டு பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என்று குரல் எழுப்பும் இயக்கத்தில் தன்னையும் நெருக்கமான உறுப்பாக்கி ஓயாமல் உழைக்கும் அந்த வலிமை மிக்க மெலிந்த உருவம் சபைக்கு முன்னே வருகிறது.

அமைதியாக, ஆழமாக, நிதானமாக கருத்துக்களை முன் வைக்கிறது. முதலில் தமிழில், பின்பு ஆங்கிலத்தில் —

‘இத்தேசத்தில் ஒருதலைப் பட்சமாக ஒருமைப்பாடு பற்றி குரல் எழுப்பப்படுகிறது. இந்நாட்டு மக்களின் அடிப்படை மனித உரிமைகளும், குறிப்பாக தமிழினத்தின் உரிமைகளும் என்ன இலட்சணத்தில் உள்ளன? தேசியப் பெரும்பான்மை இனம் தான் தேசிய சிறுபான்மை இனத்துக்காக குரல் கொடுக்க வேண்டும். மல்லிகை பல சிங்களப் படைப்புகளை உங்களுக்குத் தமிழில் தந்துள்ளது. அதே சமயம் எத்தனை தமிழ் படைப்புகளை நீங்களும் உங்களைச் சேர்ந்தோரும் சிங்களத்தில் எமக்குத் தந்தீர்கள் என்று நான் கேட்பதில் தவறில்லை அல்லவா.....’ விமல்தாஸன் தொடர்கிறார்.

குணசேன விதான அமைதியாக, உன்னிப்பாகக் கருத்துக்களை ஆமோதிக்கிறார்.

‘இரு சாராரும் ஒன்றிணைந்து இயக்கம் நடத்த வேண்டும். இனங்களின் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதாயின் உங்களைப் போன்ற சிங்கள எழுத்தாளர்கள்— ஜீவா போன்றோர் மேலும் மேலும் இலக்கிய ரீதியிலேனும் வேகமாகச் செயல்பட வேண்டும். நானும் எனது பங்களிப்பை இப்பணிக்கு நிச்சயம் ஹெட்ர்ட்ந்து

வழங்குவேன்’ விமல்தாஸன் பேசும் முடிக்கிறார். கூட்டம் கலைந்து செல்கிறது.

விமல்தாஸன் பேச்சுப் பற்றி, அதில் உடன்பாடு மிக்கவராய், ‘பேசியவர்கள் எல்லோரும் விட்டு விட்ட விஷயத்தை தொட்டுக் காட்டினார்’ அந்த மெலிந்த பேச்சாளர்’ என்று சொல்லிக் கொண்டு சிலர் சென்றனர்.

‘.....எனது பங்களிப்பைத் தொடர்ந்து வழங்குவேன்’ என்ற விமல்தாஸன், தொடர்ந்து வழங்கினார். ஆக்கபூர்வமாக, அமைதியாக, அவருடன் நெருக்கமாயிருந்தோருக்கு அது தெரியும்.

யாழ், நூலகம் எரிக்கப்பட்ட போது அதை கண்டித்து கொழும்பில் அவரால் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டு நடத்தப்பட்ட இருந்த கூட்டத்தை அன்று அரசு தடை செய்தது பலருக்குத் தெரியாது!

‘மனிதன்’ நடத்திய அந்த மனிதன் இன்று எம்மிடையே இல்லை. அவர் பற்றிய நினைவுகள் ஏதும் இல்லாத வேளையில் அவர் இல்லை என்ற தகவல் வந்தது.

அன்று மல்லிகைப் பந்தலின் கீழ் நின்று ‘தொடர்ந்து பங்களிப்பை வழங்குவேன்’ என்று விமலன் சொன்னது இன்றும் ஒலிக்கிறது போல் ஒரு உணர்வு.

கலாவையும், விமலனையும் ரவைகள் துளைத்து உயிர் குடித்திருக்கலாம். அவர்தம் நினைவுகளை எதுவுமே துளைத்து அழித்து விடாது; என்றும் பசுமையாக நீடித்து, நிலைத்து நிற்கும்

சைப்பிரஸ் தீவின் வட பகுதியில் வாழும் துருக்கிய சமூகத் தின் தலைமை சுதந்திரப் பிரகடனம் செய்ததன் விளைவாக. இப் பகுதியில் ஏற்கெனவே மோசமாகவுள்ள நிலைமை மேலும் சிக்கலாகிவிட்டது, கிரீசும். துருக்கியும் தங்கள் பொது எல்லை நெடுகிலும் தங்கள் துருப்புக்களைப் போருக்காகத் தயார் நிலையில் வைத்திருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது.

‘சுதந்திர நாடு’ என்பது ஏற்படுத்தப்பட்டிருப்பதை ஐ. நா. பொதுச் செயலாளர் கண்டித்திருக்கிறார். ஐரோப்பியப் பொதுச் சந்தை நாடுகளும், மற்றும் பல நாடுகளும் சைப்ரஸ் பிரச்சினை பற்றி ஐ. நா. பந்தோபஸ்து சபையும் விவாதிக்கிறது.

‘வட சைப்ரஸ் துருக்கியக் குடியரசு’ அமைக்க எடுக்கப்பட்டுள்ள முடிவின் நோக்கம் சைப்ரசைத் துண்டாடுவதாகும், ஐ. நா. பொதுச் சபையும், பந்தோபஸ்து சபையும் பன்முறை நிறைவேற்றியுள்ள தீர்மானங்களுக்கு இது முரணானதாகும், நியாயமான அரசியல் தீர்வுக்கு இது குழி பறிக்கிறது.

உலகத்தில் பல்வேறு பகுதிகளிலும் யுத்தத்தின் விளை நிலங்களைத் தோற்றுவிக்கும் சக்திகளின் நடவடிக்கைகள் காரணமாக உலகத்தில் பதற்ற நிலைமை அதிகரித்துள்ள நிலையில், சைப்ரஸ் நிகழ்ச்சிகள் நடந்துள்ளன.

துருக்கிய சமுதாயத் தலைமையில் ஒருதலைப்பட்சமான நடவடிக்கை பற்றிய உலக மக்களின் கவலையை சோவியத் யூனியனும் பகிர்ந்து கொள்கிறது. சைப்ரஸ் மக்களின் நலனையும், இந்தம் பிரதேசம் முழுவதிலும் அமைதி நிலவுவதன் அவசியத்தையும் முன்னிட்டு, சைப்ரஸ் துருக்கியத் தலைமை தன் முடிவை மாற்றிக் கொண்டு, எவ்வளவு விரைவில் முடியுமோ அவ்வளவு விரைவில் ஐ. நா. பொதுச் செயலாளர் மத்தியஸ்தத்துடன் ஆக்க பூர்வமான பேச்சுக்களைத் துவக்க வேண்டுமென்று முக்கிய வட்டாரங்களின் கருத்து நிலவுகிறது.

சைப்ரஸ் விஷயத்தில் பொறுமை காட்டுமாறும், நிலைமையை மேலும் சிக்கலாக்கக்கூடிய எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்காதிருக்கு மாறும், எல்லா நாடுகளையும் ஐ. நா. கேட்டுக் கொண்டுள்ளது. வெளியார் தலையீடோ நிர்ப்பந்தமோ இல்லாமல் சைப்ரஸ் மக்கள் தங்கள் பிரச்சினைகளைத் தாங்களே தீர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.

அந்நிய ராணுவம் இல்லாத சுதந்திர நாடாக சைப்ரஸ் இருக்க வேண்டும் என்ற விருப்பத்தை எல்லா நாடுகளும் தெரிவித்துள்ளன.

பாகம் 1

சிவா, புதிதாக வீடியோ டெக் வாங்கியிருந்தான். திரைப் பட விழாவே நடந்தது அவன் வீட்டில், எல்லாமே தமிழ் படங்கள்.

சிவாவும் இவனும் நண்பர்களாயிருந்து கொண்டிருப்பது வலு ஆச்சரியமான சங்கதி.

அவனது மூன்று அழைப்புக்களை நிராகரித்தாகி விட்டது. நெடுக மறுப்பது சரியில்லை என்று இன்றைக்கு வந்தாயிற்று.

ஒரு டொக்டரைப் பற்றிய கதையாயிருக்க வேண்டும்— ஒரு ஒப்பநேஷனுடன் படந் தொடங்கியது. மூளை ஒப்பநேஷனும். மூடல் பெட்டிக்கு மூடியைக் கழற்றியது மாதிரி மண்டையோடு கழற்றிய முழு மனித மூளையையும், ஸீரியஸாக வேலை செய்கிற—முக மூடிக்கு மேல் தெரிகிற— டொக்டரின் கண்களையும் கமராமாறி மாறிக் காட்டுகிறது.

‘சாடையாய்த் தலையிடிக்குது சிவா’ என்றுவிட்டு மெல்ல வெளியே வந்தான்.

பாகம் 2

பெரியவர் கூப்பிடுவதாகப் பியோன் வந்து சொன்னார். பென்சிலை வைத்துவிட்டு எழுந்து போனான்,

‘ஆ...’ — இ. இ. உற்சாகமாக வரவேற்றார்.

‘.....உம்மட கட்டுரை நேற்றுப் பேப்பரிலே பார்த்தன்’— அவனுக்கு அதிசயமாயிருந்தது. இந்த ஆள் இதெல்லாம் பாரக்குமா? பார்க்கலாம், சரி, படித்திருக்குமா?

‘.... நல்ல வடிவா எழுதியிருந்தீர். இவ்வளவு நாளும் இப்படி ஆள் என்று உம்மைப் பற்றித் தெரியாது..... அதிலே.....’ ஆங்கிலத்தில் அடித்துக் கொண்டு போனார்,

முன்னுக்கு மூன்று கதிரைகள் சும்மா கிடந்தன.

‘மன்னிக்கவும் ஐயா.....’— விரும்பியபடி அர்த்தங் கொள்ளலாம் என்கிற ஒரு முறுவலுடன்— தானும் ஆங்கிலத்திலேயே சொன்னான்..

‘... தொழில் நுட்ப அதிகாரி கண்ணன்தான் இந்தக் கந்தோரில் வேலை செய்கிறவன், எழுத்தாளன் கண்ணன் அல்ல....’

— இதைச் சொல்லிவிட்டு ஆடுங் கதவைத் தள்ளிக் கொண்டு வெளியே வந்தான்.

தியகோ கார்சியாவிலிருந்து ஷெனியேற்றப்பட்ட அகதிகள்

வி. பிலியா

மரீஷியஸ் தீவுகளின் தலைநகரான போர்ட் லூயியில், வறுமை மிகுந்த சேரிகளில் கூட, உலகெங்கிலும் அகதிகளுக்கே உரிய துயர முகக் களையுடன் அவர்களை அடையாளம் கண்டு கொள்ள முடியும். - 'தீவு வாசிகள்' அல்லது 'இலியூ' என்று இவர்கள் அழைக்கப்படுகின்றனர். இவர்களுடைய வாழ்க்கை மிகவும் துன்ப கரமானது. உண்மையில் இவர்கள் தீவு இல்லாத தீவுவாசிகள். ஒரு நாள் அவர்களுக்குத் தங்கள் எளிய உடமைகளை மூட்டை கட்டிக் கொண்டு நெடுந்தூரத்தில் உள்ள இடங்களுக்குக் கிளம்பிச் செல்லுமாறு உத்தரவிடப்பட்டது. 25 சதுர கிலோ மீட்டர் பரப்பளவுள்ள அவர்களுடைய பவளத் தீவான தியகோ கார்சியா, அதைக் கண்டுபிடித்த போர்ச்சுகீசியக் கப்பல் பயணியான தியகோ கார்சியா என்பவரின் பெயரைப் பெற்றது, இந்து மாகடலில் உள்ள அந்தத் தீவு இப்பொழுது ஒரு பெரிய அமெரிக்க ராணுவ தளமாக மாற்றப்பட்டு விட்டது. ஒரு காலத்தில் கோகோ மரங்களின் இனிய சலசலப்பு ஒலி மட்டுமே கேட்டுக் கொண்டிருந்த இந்தத் தீவில், இப்பொழுது அமெரிக்க ஜெட் விமானங்களின் இரைச்சல் காதைப் பிளக்கிறது. 3600 மீட்டர் நீள ஒரு பாதையுடனும், நவீன ராடார் சாதனங்களுடனும் கூடிய இந்தத் தீவின் விமான நிலையத்திற்கு அருகாமையில் ராணுவப் பாசறைகள் உள்ளன. தியகோ கார்சியா துறைமுகத்தில் இப்பொழுது விமானத் தாங்கிக் கப்பல்கள் உள்பட, மிகப் பெரிய கப்பல்கள் வந்து நிற்க முடியும். அமெரிக்க ராணுவ வீரர்கள், பெண்டுகளின் உத்தரவு கிடைத்தவுடன் எந்த நிமிடமும் விமானத்தில் ஏறிக் கொண்டு நடவடிக்கையில் ஈடுபடத் தயாராயிருக்கின்றனர்.

ஆனால் என்ன விதமான நடவடிக்கை? உலகெங்கிலும் சிதறிக் கிடக்கும் ராணுவ தளங்களின் சங்கிலித் தொடரில் தியகோ கார்சியா தளம் மிகவும் முக்கியமானது என்பதை அமெரிக்க ராணுவ தந்திரிகள் மறைக்கவில்லை. உலகத்தின் எந்தப் பகுதியிலாவது நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகள் அமெரிக்காவின் 'நலன்களை' பாதிப்பதாக வாஷிங்டன் கருதினால், விரைவுத் தாக்குதல் நடத்துத் தும் பொருட்டு இவை அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

விரிந்து பரந்த இந்து மாகடல் பிரதேசத்தில் நடைபெறும் அமைரிக்க ஆயுதக் கடத்தல் பற்றியும், அமெரிக்கா தன் வலிமையைக் காட்டுவது பற்றியும், மடகாஸ்கர், சீசெல்ஸ், மொசாம்பிக், தான்சானியா முதலிய நாடுகளின் மக்கள் தங்கள் ஆழ்ந்த கவலையைப் பன்முறை தெரிவித்திருக்கின்றனர். மரீஷியஸ் பிரதமர் ஜெகநாத், இஸ்லெஸ்தியா நிருபருக்கு அளித்த பேட்டியில் இந்தப் பிரதேசத்தில் அணு ஆயுதங்கள் கொண்டுவந்து வைக்கப் படுவதை வன்மையாகக் கண்டித்தார், அந்நிய தளங்கள் கலைக்கப் பட வேண்டுமென்றும் இந்து மாகடல் சமாதான மண்டலமாக் கப்பட்ட வேண்டுமென்றும் அவக் வற்புறுத்தினார்.

மரீஷியஸ் மக்கள் தியகோ கார்சியா பற்றி விசேஷ அக்கறை காட்டுவது இயற்கையே. ஏனெனில், தங்களிடமிருந்து செயற்கை முறையில் தனியே பிரிக்கப்பட்ட இந்தத் தீவை அவர்கள் பல ஆண்டுகளாகத் திரும்பக் கோரி வருகின்றனர்.

இது பற்றி எழுத்து மூலம் எந்த விதமான ஒப்பந்தமும் இல்லை என்பதுதான் உண்மை. இருந்தாலும் அது சட்டரீதியாகச் செல்லுபடியாகாது என்று மரீஷியஸ் தலைவர்கள் சுட்டிக் காட்டுகின்றனர். பிரிட்டிஷ் காலனியாதிக்கத்தின் கீழ் மரீஷியஸ் இருந்த பொழுது 1965 ல் வாஷிங்டனும் லண்டனும் இந்த ஏகாதிபத்திய பேரத்தை முடித்தன, தங்கள் கருத்தைத் தெரிவிக்கும் உரிமை மக்களுக்கு மறுக்கப்பட்டது. பிறகு அவர்கள் இந்தப் பேரத்தை மிக வன்மையாகக் கண்டித்தனர். தியகோ கார்சியா தீவு உள்ளிட்ட சகோஸ் தீவுக் கூட்டத்தின் மீது மரீஷிக்கு உள்ள மறுக்கவொண்ணாத அரசரிமையை நாடாளுமன்றம் உறுதிப்படுத்தியது.

தியகோ கார்சியாவில் அமெரிக்கா தன் ராணுவ தளத்தை வைத்திருக்கும் வரை, இந்தப் பிரதேசத்தில் உள்ள எந்த நாடும் ரத்திரமாக இருக்க முடியாது.



ஆப்கன் இளம் எழுத்தாளர்களின் முதலாவது மாநாடு

ஆப்கன் இளம் எழுத்தாளர்களின் முதலாவது தேசிய மாநாடு அண்மையில் ஆப்கானிஸ்தானில் நடைபெற்றது. பல்வேறு தேசிய இனங்களைச் சேர்ந்த 500 க்கு மேற்பட்ட இளம் எழுத்தாளர்களும் கவிஞர்களும் இதில் பங்கேற்றனர். ஆப்கன் இளம் எழுத்தாளர் சங்க அமைப்பையொட்டி இம்மாநாடு நடைபெற்றது.

ஆப்கன் எழுத்தாளர் சங்கத் தலைவரும், ஆப்கன் மக்கள் ஜனநாயகக் கட்சி அரசியற் குழு உறுப்பினருமான தஸ்தகீர் பாஞ்ச் ஷேரி இந்த மாநாட்டில் பேசுகையில், மக்களின் கலாசாரத் தரத்தையும் அரசியல் - சமுதாய உணர்வையும் உயர்த்துதல், ஏப்ரல் புரட்சியின் லட்சியமான புதிய சமுதாயத்தை நிர்மாணித்தல் என்றும் நோக்கங்களுக்காக இச்சங்கம் அமைக்கப்படுகிறது என்றார்.

மாநாட்டில் பங்கேற்ற பிரதிநிதிகள், ஐரோப்பாவில் நவீன ஏவுகணைகளை வைப்பதில் மூர்க்கத்தனமாக முனைந்துள்ள அமெரிக்க அரசை வன்மையாகக் கண்டித்தார். ஏகாதிபத்திய - எதிர்ப்பு இயக்கத்துடன் தமது முழு ஒருமைப்பாட்டை வெளியிட்டார். கிரெனடா மக்களுடனும் அவர்கள் ஒருமைப்பாடு காட்டினர். கிரெனடா மீது அமெரிக்காவின் ஆணவ ஆக்கிரமிப்பைக் கண்டித்தனர்.

ரசிகமணி கனக செந்திநாதன் நினைவுக்கு ஒரு பரிசளிப்பு விழா

ரசிகமணி கனக செந்திநாதன் நினைவுக் குறுநாவல் போட்டி ஒன்றினை யாழ். இலக்கிய வட்டமும், மல்லிகையும் இணைந்து நடாத்தியதை இலக்கிய உலகம் அறியும். போட்டி முடிவுகள் மல்லிகை ஆண்டு மலரில் வெளிவந்தன, ஆனால் நாட்டில் நிலவி வரும் பதட்டநிலை அப்போட்டியில் வெற்றி பெற்றவர்களுக்குரிய பரிசில்களை வழங்குவதற்கு இவ்வளவு காலமும் தடைவிதித்திருந்தது. எனினும் இருவாரங்களின் முன்னர் பரிசில்கள் பெற்ற எழுத்தாளர்களுக்குரிய பரிசுகள் வழங்கப்பட்டன, யாழ்ப்பாணம் பொண்ட் கல்வி நிலையத்தில் பரிசளிப்பு விழா நடந்தது.

சொக்கன் கூட்டத்திற்குத் தலைமை வகித்தார். 'ஆரோக்கியமான இலக்கியம் வளர காய்தல் உவத்தலின்றி வழிகாட்டி விமர்சனம் செய்தவர் ரசிகமணி கனக செந்திநாதன். ஒரு தமிழ் ஆசிரியராகவிருந்தும் ஆக்கவிலக்கியத்தில் அன்னார் ஆற்றிய சேவையும் திறனும் வியக்கத்தக்கது' என்றார். காரை சுந்தரம்பிள்ளை 'வரதிறனும் வியக்கத்தக்கது' என்றார். அதனையடுத்து யாழ், இலக்கியவட்டம் வேற்புரை நிகழ்த்தினார். அதனையடுத்து யாழ், இலக்கியவட்டம் சார்பில் முதலாம் பரிசு ரூபா 500, 'வெற்றுப்பக்கங்கள்' நாவலை எழுதிய ராஜ மகேந்திரனுக்கு செங்கை ஆழியான் வழங்கினார். இரண்டாம் பரிசு ரூபா 300, மல்லிகை சார்பில் 'வற்றுக் குளத்தில் வாடும் தாமரைகள்' என்ற நாவலை எழுதிய வே. தில்லைநாதனுக்கு டொமினிக் ஜீவா வழங்கினார்.

பரிசு பெற்ற எழுத்தாளர்களை செம்பியன் செல்வன், ச. பத்மநாதன் ஆகியோர் பாராட்டி உரை நிகழ்த்தினர். பரிசில் பெற்ற இரு குறுநாவல்களும் ஈழத்துக் குறுநாவல் துறைக்குப் புதிய பரிமாணத்தைச் சேர்த்திருப்பதாக அவர்கள் கூறினர். பின்னர் பரிசு மாணத்தைச் சேர்த்திருப்பதாக அவர்கள் கூறினர். அதனையடுத்து பெற்ற எழுத்தாளர்கள் பதிலுரை வழங்கினர். அவைஞர்களும் கூட்டத்தில் கலந்து கொண்ட எழுத்தாளர்களும் சுவைஞர்களும் போட்டிக்கு ஒரு பெண் எழுத்தாளரையாவது நடுவர்களில் ஒருவராக நியமித்திருக்கலாம்' என்றார். டொமினிக் ஜீவா பதிலளிக்கையில், 'நடுவர் விடயத்தில் நான் எவ்விதத்திலும் தலையிடவில்லை. நடுவர் மூவரும் சுயமாக முடிவு செய்வதற்கு விடப்பட்டனர்' என்றார்.

நீண்ட காலத்திற்குப் பின் யாழ்ப்பாணத்தில் எழுத்தாளர்கள் கூடிய விழாவாக இப்பரிசளிப்பு விழா அமைந்தது.

நடன மாமேதை

அன்னா பாவ்லோவா பற்றிய திரைப்படம்

'ஆகாயத்தை நோக்கிச் செல்லும் ஜிப்சி முகாம்' என்ற படத்தின் மூலம் உலகப் புகழ்பெற்ற திரைப்பட டைரக்டர் எமில் லோத்யானோ, மாபெரும் ரஷ்ய பாலே நர்த்தகியான அன்னா பாவ்லோவா பற்றிய திரைப்படத்தைத் தயாரித்து முடித்திருக்கிறார். இந்தப் படமானது சோவியத் யூனியன், பிரிட்டன், ஜெர்மன் ஜனநாயகக் குடியரசு, கியூபா ஆகிய நாடுகளின் கூட்டுத் தயாரிப்பு ஆகும்.

அன்னா பாவ்லோவா ரஷ்ய நடனக் கலையில் ஒரு புதிய சகாப்தத்தைத் தோற்றுவித்தவர் அவர் ஒரு போர் வீரரின் மகள். மெலிந்த இந்தப் பெண்மணி உலகத்தையே வென்று விட்டார் என்கிறார். டைரக்டர் லோத்யானோ. நடனக் கலைக்காகத் தம் வாழ்க்கையையே அர்ப்பணித்தவர் அன்னா. தம் உள்ளத்து உணர்ச்சிகளை அவர் எல்லா நாட்டு மக்களுக்கும் உண்மையுடன் வெளியிட்டார், பிரிட்டனிலோ, ஹாலந்திலோ, இந்தியாவிலோ அல்லது மெக்சிக்கோவிலோ, வேறு எங்கு அவர் நடனமாடியிருந்தாலும், அவர் நடனத்தைப் பார்த்தவர்கள் இன்னமும் அதை மறக்கவில்லை.

அன்னா பாவ்லோவா அனைத்து சமுதாய எல்லைகளையும் தகர்த்து எறிந்துவிட்டு, ஐரோப்பிய அரசவைகளாயினும் சரி, நெடுந்தூரத்தில் உள்ள நாடுகளின் தெருக்களாயினும் சரி, எல்லா இடங்களிலும் ஒரே மாதிரி உயர்தர நடனம் ஆடினார். உதாரணமாக, ஈக்ஸ்டாட் நாட்டில் பிளேக் நோய் தாண்டவமாடிய பொழுது, அந்நாட்டிற்கு விஜயம் செய்ய அவர் அனுமதி கோரினார். காயாகுவில்லில் அவர் நிகழ்த்திய புகழ்பெற்ற நடன நிகழ்ச்சி. ஒரு சதுக்கத்தின் மத்தியில் மேடையைச் சுற்றிலும் தீப் பற்றி எரிந்து கொண்டிருந்த பொழுது நடைபெற்றது, சபையோரிடம் இருந்து அவர் விடைபெற்றுக் கொண்ட பொழுது, மக்கள் அவருக்கு மண்டியிட்டு மரியாதை செலுத்தினர்.

அவர் பற்றிய புதிய திரைப்படத்தில் கலினா பெல்யேவா என்ற நர்த்தகி, அன்னா பாவ்லோவாவின் பாத்திரத்தை ஏற்று நடிக்கிறார். இவர் லொரோனேஷ் நடனப் பள்ளியில் பயின்று பெற்றவர். அன்னா பாவ்லோவாவின் கணவராக பிரிட்டிஷ் நடிகர் ஜேம்ஸ் ஃபாஸ் நடிக்கிறார். இஸ்தோரா டங்கன் பற்றிய படத்தில் நடித்துப் புகழ் பெற்றவர் இவர்.

உலகம் புகழும்

சோவியத் டிவி திரைப்படங்கள்

நிஜ வாழ்வில்

வெற்றி பெறும் மூட வழக்கங்கள்

சி. நவநீதன்

இந்த இலையுதிர் காலத்தில் மாஸ்கோவில் நடைபெற்ற 'இண்டர்விஷன்' நாடுகளின் 17வது சர்வதேச டிவி கருத்தரங்கில், முப்பது நாடுகளின் பிரதிநிதிகள் கலந்து கொண்டனர்.

பல்கேரியா, ஹங்கேரி, வியத்நாம், ஜெர்மன் ஜனநாயகக் குடியரசு, கியூபா, மங்கோவியா, போலந்து, சோவியத் யூனியன், ருமேனியா, செக்கோஸ்லோவாகியா மற்றும் பின்லாந்து ஆகிய நாடுகள் 'இண்டர்விஷன்' உறுப்பு நாடுகளாகும். இருந்த போதிலும் மாஸ்கோ டிவி திரைப்பட சந்தைகள் பல்வேறு நாடுகளைச் சேர்ந்த கம்பனிகள் மற்றும் நிறுவனங்களையும் கவர்ந்துள்ளன. இம்முறை கருத்தரங்கில் அமெரிக்கா, கொலம்பியா, அர்ஜென்டினா, ஜப்பான், இந்தியா, இங்கிலாந்து, ஸ்வீடன் மற்றும் இதர நாடுகளின் டிவி மற்றும் வினியோக நிறுவனங்களின் பிரதிநிதிகளும் கலந்து கொண்டனர்.

செய்தித் திரைப்படங்கள் வெகுஜன விஞ்ஞான, முழு நீள, இசை மற்றும் குழந்தைகளின் திரைப்படங்கள் போன்ற எல்லா விதமான 4:0க்கும் அதிகமான திரைப்படங்கள் அண்மையில் நடைபெற்ற மாஸ்கோ டிவி விழாவில் திரையிடப்பட்டன. அவற்றில் பெரும்பான்மையானவை சோவியத் யூனியனில் தயாரிக்கப்பட்டவை. அவற்றின் டிவிக்காகத் தயாரிக்கப்பட்ட 'அன்னப் பரவைபாலே நடனத் திரைப்படம், இன்றைய மிகப் பிரபல இசைக் கலைஞர்களின் இசை நிகழ்ச்சிகள், பியோனோ இசைக் கலைஞர் ஸ்வியத்தோஸ்லால் ரிக்டர் மற்றும் இசையமைப்பாளர் மிராவினஸ்கி ஆகியோரின் நிகழ்ச்சிகள், 'விந்தை உலகில் அலிஸ்' மற்றும் 'விநோதமான நபர்கள்' போன்ற இதர திரைப்படங்களும் மேலை நாட்டுப் பிரதிநிதிகளை வெகுவாகக் கவர்ந்தன.

தற்போது, சோவியத் யூனியனில் ஆண்டுதோறும் டெலிவிஷனுக்காகக் கிட்டத்தட்ட 800 திரைப்படங்கள் தயாரிக்கப்படுகின்றன. மத்திய திரைப்படப் பிரிவு மட்டுமே ஆண்டொன்றுக்கு 1½ முழு நீளத் திரைப்படங்களையும், கிட்டத்தட்ட 20 கார்ட்டூன் படங்களையும், 16 டிவி நாடகங்கள், மற்றும் 90 டிவி இசை நிகழ்ச்சிகள் ஆகியவற்றைத் தயாரிக்கின்றது. குடியரசுகளின் மத்திய டிவி மற்றும் ரேடியோ கமிட்டிகளுக்காக நாட்டிலுள்ள 36 திரைப்பட ஸ்டுடியோக்கள் முழு நீளத் திரைப்படங்களைத் தயாரிக்கின்றன. குறிப்பிடத்தக்க எண்ணிக்கையிலான திரைப்படங்கள், பல்வேறு டிவி மையங்களில் தயாரிக்கப்படுகின்றன. ●

அன்றாட வாழ்வில் பெரும்பாலான மக்கள் பலவிதத்திலும் மூடப் பழக்க வழக்கங்களின் தாக்கத்தை அனுபவிக்கின்றனர். பலர், இப்பழக்க வழக்கங்கள் போலியானவை என தெரிந்தும், புரிந்தும் இருப்பினும், சூழலின் காரணமாக இவற்றிலிருந்து மீள் முடியாதுள்ளனர். மூடப் பழக்க வழக்கத்தின் மீது மக்களில் பலர் கொண்டுள்ள அசையாத நம்பிக்கை காரணமாகவே இவை இந்த விஞ்ஞான யுகத்திலும் நிலைத்துள்ளது. உதாரணமாக, ஒருவர் குறிப்பிட்ட ஒரு காரியம் ஒன்றை மேற்கொள்ள விழைகின்ற போது, அவர் கண்ணில் ஓர் 'கெட்ட சகுனம்' நிகழுகின்றதென கருதுவோம். இவர், மூட நம்பிக்கை அல்லது சகுனங்களில் தீவிர நம்பிக்கை உடையவரெனில் அக் காரியத்தை தொடராமலே விட்டு விடுவார்; அவ்வாறு அல்லாமல் அவர் காரியத்திலீடுபட்டு அக்காரியம் வெற்றி பெறுமாயின் அவர் அன்று நிகழ்ந்த சகுனத்தை அடியோடு மறந்து விடுவார். தற்செய்யாக அவரின் காரியம் தோல்வியடையுமாயின், அச்சகுனத்தினாலேயே காரியம் நிகழ்மீண்டுமொருநாளில் அச்சகுனம் தென்படின் எக்காரியம் ஆயினும் செயற்பட முயலவும் மாட்டார்.

இவ்வாறு மூடப் பழக்க வழக்கங்கள் இருப்பினும், சில பழக்கங்கள் நிஜ வாழ்வில் நன்மை பயக்கவல்லனவாக உள்ளன. அதாவது, அப்பழக்கங்களுக்கு விஞ்ஞான விளக்கம் அளிக்கப்படக் கூடியதாக உள்ளன. பாமர மக்கள் இவற்றுக்கு முரணான கதைகளையும், சம்பவங்களைக் கூறினும், இப்பழக்கங்களின் விளைவுகள் நன்மை பயப்பனவாக உள்ளன. உதாரணமாக, சில பழக்கங்களுக்கு விஞ்ஞான ரீதியில் விளக்கம் தரப்படுகின்றது.

வீடு அல்லது கட்டடங்கள் புதிதாக அமைக்க முன்னர், மக்கள் சாத்திரியாரை அழைத்து நிலையம் குறிக்கவும், அளவுப் பிரமாணங்கள் தருமாறும் வேண்டுவர். அவ்வாறு சோதிடரின் அளமான ஒலியை எழுப்பும் எனக் கதைகள் வேறு கூறுவர். உண்மையில், வீடுகள் குறித்த சில நீள அகலங்களில் அமையுமாயின் ஒலி தெறிப்புறுவதன் விளைவாகவும் ஏனைய ஒலியின் இயல்புகள் காரணமாகவும் குடியிருப்பாளரின் பேச்சு சத்தம் விகாரமாக்கப்பட்டு நளங்கள் தவிர்ந்த ஏனைய பிரமாணங்களை வழங்குவார். இப்பிர

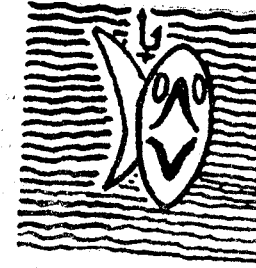
மாணங்கள் சாத்திரியாருக்கு பரம்பரை பரம்பரையாக கிடைத்திருக்கும்

முன்னே நாட்களில் மின்னல் மின்னி இடி இடிக்கும் நேரங்களில் மக்கள் 'இடி அரக்கனை' வயப்படுத்த என்று கூறி வீட்டினுள் இருந்து, அவ்வாங்கு போன்ற கூரிய ஆயுதங்களை வீட்டின் முற்றத்தில் குத்தி வைப்பார்கள். ஆனால் உண்மையில் இடி விழுவதற்கும், காரணமான மின் ஏற்றங்கள் பூமியை நெருங்கையில் பூமியிலிருந்து மேற்குறித்த ஏற்றத்திற்கு எதிரான ஏற்றங்கள் அவ்வாங்கின் முனையை அடைந்து கசிந்து மின் ஏற்றத்தை நொதுமற் படுத்தும். இதனால் இடி விழுவது தவிர்க்கப்படும். இல் அலவாங்கு எறிதாலின் திரிக்கப்பட்ட வடிவமே. தற்காலத்து வீடுகளில் பாவிக்கும் அதிர்ச்சி வாங்கிக் கம்பிகள் ஆகும்.

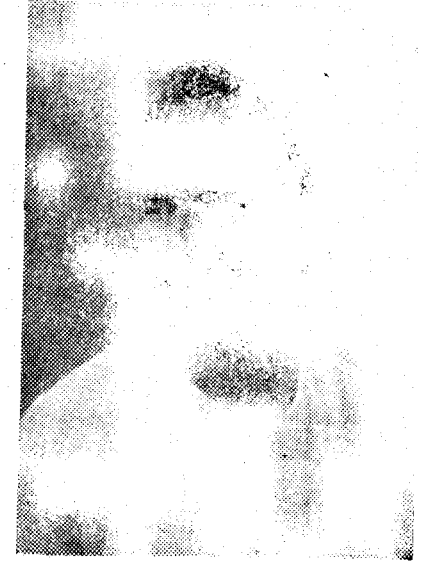
காவல் துறையினர் இல்லாத காலங்களில், மக்கள் குற்றவாளிகளை கண்டுபிடிக்க மந்திரமாதிகளின் உதவியையே நாடி வந்துள்ளனர். தற்காலத்திலும் குற்றவாளியைக் கண்டறிவதற்கு 'இழைகூட்டுதல்' என்ற செயல்களிலும் மக்கள் ஈடுபடுகின்றனர். இவ்வாறு மந்திரவாதிகள் குற்றவாளியைக் கண்டுபிடித்ததில் பாவிக்கும் முறை பிரபலமாகவுள்ளது. உதாரணமாக ஒரு கூட்டத்தில் பொருளொன்று திருடப்பட்டு விட்டது. திருடரும் அக் கூட்டத்திலேயே இருக்கிறார். மந்திரவாதி அங்கு போய் மந்திரங்கள் மூலம் தாம் குற்றவாளியைக் கண்டுபிடிக்கப் போவதாகக் கூறி தனது மந்திர உச்சாடனங்களைச் செய்து கூட்டத்தினரின் வாயினுள் ஒவ்வொரு கல்லாக இருவர் சிறிது நேரத்தின் பின் அக்கற்களை எடுத்துப் பரிசோதிப்பார். அவற்றுள் ஒன்றைத் தவிர ஏனையன ஈரமாக இருக்கும். இவ்வாறு ஈரமாகாத கல்லைக் கொண்டு அவரே திருடன் என மந்திரவாதி தீர்ப்புக் கூறுவார். ஆனால் நடப்பது என்னவெனில் திருடியவருக்கு பய உணர்ச்சி ஏற்படுவதால் அவரின் 'அதிர்னல்' என்ற சுரப்பி குறித்த சுரப்பு ஒன்றை வெளிப்படுத்தும். இதன் காரணமாக முகம் வெளிறும், இருதயம் விரைவாக அடிக்கும், உமிழ் நீர் சுரக்காது.

கிராமப் புறங்களில் மக்கள் யாராவது மன நோய் அடைந்துள்ளார் எனில், அவரின் உறவினர்கள் மந்திரவாதியை அழைத்து அவரைப் பிடித்துள்ள பேயை விரட்டுமாறு வேண்டுவார்கள். அவரும் பேயை விரட்டுவதற்கான தன் வீட்டுத் தேவைக்கு ஒரு வாரத்திற்குத் தேவையான பொருட்களை பெற்றுக் கொண்டு, பேயைக் கலைப்பதாகக் கூறி, மன நோயாளரை மூர்க்கமாகத் தாக்கத் தொடங்கி பேயை வெளியேற்றமாறு உத்தரவிடுவார். இப்படியான சந்தர்ப்பங்களில் சிலவேளைகளில் அவரின் மனநோய் குணமாதலும் உண்டு. இது தற்கால அதிர்ச்சி வைத்திய முறை கட்டு ஒத்ததாகும். உதாரணமாக தற்காலத்தில் மின்சாரம் பாய்ச்சுவதன் மூலம் அதிர்ச்சியை ஏற்படுத்தி மனதோய் குணப்படுத்தப்படுகிறது.

தூலக்கியச் சுவைஞர்களுக்கு ஒரு வார்த்தை: பல காலமாக இத் நீண்டிலில் பல்வேறு மட்டத்தினர் பல கேள்விகளைக் கேட்டுவாதுள்ளீர்கள். சில கேள்விகள் மல்லிகைக்குத் தரமற்றது என நினைக்கிறேன். தூண்டில் பகுதி இன்று பலராலும் படிக்கப்படுவது என்பதை நீங்கள் முதலில் புரிந்து கொள்ள வேண்டும், எனவே தரமான கேள்விகளைக் கேளுங்கள். நீங்கள் மாத்திரமல்ல, நானும் பல செய்திகளைத் தெரிந்து கொள்ள இந்த அறிவு உதவும்.



தூண்டில்



● தமிழ் மொழி வளர்ச்சியில் மல்லிகையின் பங்கு, அல்லது இலக்கியச் சிற்றேடுகள் வரிசையில் மல்லிகையின் சாதனை என்னும் தலைப்பில் ஓர் ஆய்வுக் கட்டுரையை எழுதினால் அது மணிக் கொடி இலக்கிய விழா விற்கு பயன்படுமல்லவா? இதை தாங்கள் செய்தால் என்ன?

மட்டுவில்.

'சீஞ்சு சாஞ'

இதை நானே செய்ய வேண்டுமென நீங்கள் உண்மையாகவே எதிர்பார்க்கின்றீர்களா? இந்த ஆலோசனை எனக்குச் சரியெனப்படவில்லை. நானே மல்லிகையின் மகத்துவம், சாதனை பற்றி

எழுதுவது சுய விளம்பரமாகக் கூட அமையலாம். எத்தனையோ மல்லிகை அபிமானிகள் இந்த மண்ணில் இருக்கின்றனர். அவர்கள் இதைச் செய்யட்டுமே. மணிக்கொடி காலத்தைப் பற்றி எத்தனையோ ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் பி. எஸ். ராமையா எழுதினார், சரஸ்வதி காலத்தைப் பற்றி அச் சஞ்சிகை நிறுத்தப் பட்டு விட்ட காலத்திற்குப் பின்பு வல்லிக்கண்ணன் விரிவாக எழுதினார். மல்லிகையைப் பற்றியும் யாரோ ஒருவர் எழுதக் கூடும். அது எப்போதோ ஒரு நாள் நடக்கலாம். நிச்சயம்

நடக்கும் என உறுதியாக நம்புகின்றேன்.

● கொழும்பு தீக்குளிப்பாட்டிலுக்குப் பின்னர் மல்லிகை அங்கு எப்படி வேர்விட்டு இருக்கின்றது.

பரந்தன். செ. நவசிவசயம்

தொடர்ந்து பெரிய போராட்டம்தான். நான் இந்தச் சவாலை நெஞ்சுக்கு நேரே ஏற்றுக் கொண்டு செயல்படுகின்றேன். மாதா மாதம் மல்லிகையைச் சுமந்து கொண்டு கொழும்பு பூராவாகவும் சுற்றித்திரிவேன். தெரிந்த, அறிந்த, இலக்கிய அபிமானமுள்ள சகலரையும் மணந்து பிடித்து மல்லிகையை அவர்களிடம் சேர்ப்பித்து விடுவேன். வியாபாரம் அல்ல இதில் முக்கியம்; போக வர, தங்க 350 ரூபாவுக்கு மேல் செலவு ஏற்படும். பணக் கணக்குப்படி பார்த்தால் ரொம்ப நஷ்டம். ஆனால் எந்த நெருக்கடியிலும் சிரமத்திலும் மல்லிகை தொடர்ந்து தங்களுக்குக் கிடைக்கும் என்ற ரவிக் மன நிறைவுக்காகவே இத்தனை பாரிய சிரமங்களைப் பொருட்படுத்தாமல் இயங்கி வருகின்றேன்.

ஒரு சரித்திர சாதனை ஒன்றைச் சொல்லட்டுமா? உலகத்தில் வேறெந்த ஆசிரியனும் செய்யாத சாதனை இது. சஞ்சிகையை வெளியிடுவது மாத்திரமல்ல, அதை நாடு பூராவும் ரோட்டு ரோட்டாகச் சுற்றித்திரிந்து மாதா மாதம் விற்கும் ஒரே ஒரு சர்வ தேச ஆசிரியனும் நான்தான்— நானேதான்! இந்த மன உறுதி இருக்கும் வரைக்கும் மல்லிகை என்றென்றும் வேர் விட்டுத் துளிர்க்கும்,

● மேத்தாவின் 'ஊர்வலம்' கவிதைத் தொகுப்பைப்

படித்தீர்களா? இங்கு மேத்தாவின் நூல்கள் எங்கே கிடைக்கும்?

ம. ஜென்சாபாபுலு
வரர்த்தப்பனை.

மேத்தாவின் அனைத்துக் கவிதைத் தொகுதிகளையும் நான் படித்துச் சுவைத்து ரசித்திருக்கின்றேன். அவரது நூல்களில் பலவற்றைப் பூபாலசிங்கம் புத்தகக் கடையில் பார்த்ததாக ரூபகம். விசாரித்துப் பாருங்கள்.

● இன்று இலக்கிய உலகில் தரக் குறைவான தனிப்பட்ட தாக்குதல்கள் அடிக்கடி நிகழ்கின்றனவே, இதைத் தடுக்கவே முடியுமா?

உரும்பராய். க. தவசேன்

முன்னர் சிற்றிலக்கிய ஏடுகள்தான் இந்தத் திருப்பணியைச் செய்து கொண்டிருந்தன. இன்று தேசியப் பத்திரிகைகளே செய்யத் தொடங்கியுள்ளன. தனிப்பட்ட அவதூறுகளை எக் காரணங்களைக் கொண்டும் அனுமதிக்க முடியாது. ஆரோக்கியமான மனப் பக்குவமுள்ள படைப்பாளிகள் துணிச்சலாக இதை எதிர்க்க முன்வரவேண்டும். இப்படித் தாக்குபவர்கள் கூடப் புனைப் பெயருக்குள் மறைந்திருந்தே விஷ அம்பு எய்கின்றனர். இதிலிருந்து இச்செய்கைக்கு அவர்களே தமது சொந்தப் பெயரைப் பாவிக்க வெட்கப்படுகின்றனர் என்பது புரிந்துவிடுகின்றது.

● ஓர் அணு ஆயுத யுத்தம் வந்தால் யார் வெற்றி பெறுவார்கள்?

அராலி. வ. சந்திரன்

யாருமே வெற்றி பெற முடியாது. காணம் இனி ஒரு அணு

ஆயுத யுத்தம் ஏற்பட்டால் மனுக் குலமே முழுதும் பூண்டற்றுப் போய்விடும். இதற்குப் பின்னர் வெற்றியாவது தோல்யாவது?

● தமிழ் மீதும் தமிழ் இலக்கியத்தின் மீதும் இவ்வளவு பேரபிமானம் கொண்ட திரு. கே. ஜி. அமரதாஸவை அடிக்கடி சந்திப்பீர்களா? எத்தனை வருடம் பழக்கம்?

சங்கானை. ஆர். நவநீதன்

அடிக்கடி இல்லாது போனாலும் சந்திப்பது வழக்கம். இவர்தான் சாஸ்திரிய மண்டலப் பரிசு எனக்குக் கிடைக்கும்போது செயலாளராகப் பதவி வகித்தவர். மல்லிகையின் நீண்டகால வாசகர், கைலாசபதி, சிவத்தம்பி போன்றவர்கள் மீது பேரபிமானம் கொண்டவர். அடுத்த தடவை கொழும்பு வரும்போது என்னை அவசியம் சந்திக்கும்படி கேட்டுக் கொண்டுள்ளார். பிரபல சிங்களக் கணவான் ஒருவர் பத்திரிகைக்காக என்னைப் பேட்டி காண விரும்புகின்றாராம். அதை ஒழுங்கு படுத்துவதற்கே இந்த அழைப்பு. நான் நம்பிக்கையை இன்னமும் இழக்கவில்லை. இப்படியான மனித நெஞ்சங்கள் பலரை எனக்குத் தெரியும். நிச்சயம் ஒரு சந்துஷ்டியான சுமுக உறவு மலர்ந்தே திரும்.

● சமீபத்தில் தமிழகத்தில் வெளிவந்த நல்ல நாவல் ஏதாவது படித்தீர்களா?

சண்டிலிப்பாய். ப. சரவணன்

பூமணி எழுதிய 'வெக்கை' நாவலைப் படித்தேன். அவசியம் ஒவ்வொருவரும் படித்துப் பார்க்க வேண்டிய நாவல். உள்

ளடக்கத்தைப் பற்றி எனக்குச் சில மாறான அபிப்பிராயங்கள் உண்டு. உத்திமுறை புதுசு. பார்வையும் புதுசு.

● 'துள்ளக்' ஆசிரியர் 'சோ' ஜனதா கட்சியில் சேர்ந்தது பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்?

கோப்பாய். அ. அரசன்

மகா புத்திசாலியான இந்த மனிதன் நவ இந்தியாவுக்கு மிகப் பெரிய அபாய அறிகுறி. நகைச்சுவை என்ற திரைக்குள் தனது உண்மையான முகத்தை மறைத்து வைத்துக் கொண்டு காரியமாற்றும் இந்தப் பிரதிநிதி அசல் ஆர். எஸ். எஸ். காரன். தகர்ந்து போகும் பிராமணிய ஆதிக்க சக்திகளுக்குப் பின் பக்க பலமாக நின்றுழைக்கும் இந்தக் கெட்டிக்காரன் சர்வதேசப் பிரபோக்குத் தும்பின் இந்தியக் கூட்டாளி. கட்சிகளே தேவையற்றது என அடிக்கடி தனது சஞ்சிகையில் மக்களுக்கு உபதேசம் சொல்லிவைத்த இவர் இன்று ஒரு கட்சியில் உறுப்பினராகச் சேர வேண்டியது காலத்தின் தேவையாகும். பாமர மக்களை மடையர்கள் எனக் கருதும் இந்த அதிபுத்திசாலிக்கு அதே மக்கள் கூடிய சீக்கிரம் புத்திபுகட்டுவார்கள் என்பது என் நம்பிக்கை.

● சகோதர எழுத்தாளர்களைத் தரக் குறைவாகத் தாக்குபவர்களைப் பற்றி உங்களது கருத்து என்ன?

அச்சுவேலி. ஆர். மகேசன்

இதைப் போன்றதொரு கேள்விக்கு இதே பகுதியில் பதில் சொல்லியிருக்கின்றேன். கருத்து மோதல்கள் ஏற்படலாம். அபிப்பிராய முரண்பாடுகள் தோன்றலாம். ஆனால் எக் காரணத்தைக்

கொண்டும் தனிப்பட்ட தாக்கு தல்களாக அவை உருமாறக் கூடாது. அந்த அனுபவத்தை என் இலக்கிய வாழ்க்கையிலேயே நேரடியாகக் கண்டவன் நான். எத்தனையோ பேர், ஆரம்பிக்கும் எத்தனையோ சஞ்சிகைகள் என்னை நாக்கில் நரம்பில்லாமல் திட்டித் தீர்த்து விட்டனர். திட்டிய மனிதர்கள் இன்று இலக்கிய உலகில் அநாமதேயங்களாகி மறக்கப்பட்டு விட்டனர். சஞ்சிகைகளுக்கும் இந்தக் கதியே ஏற்பட்டது. வளர்கின்றவன் திட்டுக்களைப் பற்றிக் கவலைப்படக் கூடாது: அது பசளை. திட்டுகின்றவன் மாபெரிய எழுத்தாளனை மதிக்கப்பட்ட 'விந்தன்' கடைசி காலத்தில் திட்டினால் சீரழிந்ததை ஒரு தடவை நினைத்துப் பார்ப்பது நல்லது.

● உங்களுடைய அனுபவ முத்திரைகள் படித்துச் சுவைத்தவன். ஈழத்திலிருந்து ஓர் இலக்கியக் குரல் நூலை அனுபவித்துப் படித்தவன் கேட்கின்றேன், நீங்கள் முன்னர் கூறியிருந்தபடி உங்களது வாழ்க்கைச் சரிதம் எமக்கு எப்போது முது நூலுருவில் கிடைக்கும்?

கொக்குவில்: க. ஜெயராசா

ஏன் அவசரப்படுகின்றீர்கள்? மல்லிகையைத் தொடர்ந்து படித்து வாருங்கள். எனது வாழ்க்கையின் சுவையான சம்பவத் தொடர்களைக் கொண்ட வாழ்க்கைச் சரிதம் நூலுருப் பெற்றவுடன் உங்களுக்கு அறியத் தருகின்றேன்.

● இந்த நெருக்கடியான காலகட்டத்திலும், கொழும்பில் தமிழ்ச் சஞ்சிகைகளே விற்க முடியாத சூழ்நிலையில் எப்படிச் சமாளிக்கிறீர்கள்? இதனால் உங்களுக்கு லாபமா — நஷ்டமா?

வேலனை: கா. இரத்தினவேல்

என்னுடைய மன வலிமைக்கு இது ஒரு சவால் என்பதை ஒப்புக் கொள்ளுகின்றேன். லாப — நட்டம் பார்ப்பதற்காக ஆரம்பிக்கப்பட்டதல்லவே மல்லிகை.

● இலங்கையில் அசுர எழுத்தாளன் என்று யாரை நீங்கள் கருதுகிறீர்கள்?

பரந்தன்: ம. ராசதுரை

செங்கை ஆழியானையே நான் அப்படிச் கருதுவதுண்டு. அவரிடம் எனக்குப் பொருமை கூட. நான்தான் ஒவ்வொரு நிமிடமும் உழைப்பதில் பெருமை கொள்பவன் எனப் பெருமித மடைவதுண்டு. ஆனால் அவருடைய உழைப்பைப் பார்க்கும் போது நான் மலைத்துப் போவதுண்டு. நாம் பின்பற்ற வேண்டிய நல்ல உழைப்பு.

● கவிஞர் வைரமுத்துவை நேரில் சந்தித்தீர்களா? அவரைப் பற்றிய உங்களுடைய அபிப்பிராயம் என்ன?

கிளிநொச்சி: ஆ. யோகன்

சென்ற ஏப்ரல் மாதம் சென்னைக்குச் சென்றிருந்த பொழுது அவரைச் சந்தித்து உரையாடினேன். சினிமா நுழைவு கவிஞர்களை — அவர்களது கவித்துவத்தை — விழுங்கி விடுமோ என்ற அச்சம் என் மனதில் உண்டு. ஆனால் அதையும் மீறி வைரமுத்து சினிமாவில் ஜொலிக்கிறார். வானொலியில் அவரது பாடலைக் கேட்கும் போது அப்படியே சொக்கிப் போய் விடுகின்றேன். சினிமா ஒடுவெகுஜன சாதனம். அதைக் கவிஞர் எப்படி எதிர்காலத்தில் பயன்படுத்தப் போகின்றார் என்பதைப் பொறுத்திருந்து பார்ப்போம்.

ESTATE SUPPLIERS COMMISSION AGENTS

★

VARIETIES OF
CONSUMER GOODS
OILMAN GOODS
TIN FOODS
GRAINS

★

Dial

2 6 5 8 7

to

E. SITTAMPALAM & SONS

223, Fifth Cross Street,
Colombo-11.

THE EARLIEST SUPPLIERS FOR ALL YOUR
NEEDS
WHOLESALE & RETAIL



Mallikarjuna

REGISTERED AS A NEWSPAPER IN SRI LANKA

DECEMBER 1933

Dealers in
**WALL PANELLING
CHIPBOARD &
TIMBER**



With Best Compliments of

PL. S. V. SEVUGANCHETTIAR

Phone: 24629

140, ARMOUR STREET,
COLOMBO-12.